

Giới thiệu Mối Tình Đầu Của Thiên Kim

Truyện Mối Tình Đầu Của Thiên Kim của tác giả Đường Quả thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại về sự kiên cường của cô gái khi yêu.

Định mệnh cho hai người gặp nhau nhưng cũng chính tạo hóa gây cho hai người hiểu lầm rồi xa nhau. Anh với vẻ ngoài lạnh lùng ngày càng khiến trái tim cô say đắm, cô tìm mọi cách tiếp cận anh nhưng đều bị anh từ chối.

Liệu cô có theo đuổi được anh, hai người có đến được bến bờ hạnh phúc hay không? Mời các bạn theo dõi diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đây cũng là cô tự làm tự chịu sao?

Ngay từ đầu xem thường người ta, sau đó lại thích người ta.

Cho nên, cô bị anh lạnh lùng đối xử là cô tự chuốc lấy, không trách được anh.

Cô chân thành trông mong sẽ có một ngày anh có thể vì cô thật lòng thật dạ làm cho cảm động —— cô muốn anh cảm nhận được cảm giác tràn ngập yêu thương ấm áp, tan chảy trái tim đã đóng băng của anh.

Nhìn chiếc xe trước mắt bởi vì tai nạn xe cộ mà đầu xe gần như tan tành, cái miệng nhỏ nhắn anh đào của Lê Chương Vi mở ra thật to, phản ứng kinh ngạc đến trình độ như vậy với người được giáo dục từ nhỏ đến lớn như cô mà nói, không sai biệt lắm chính là về mặt thấy quý.

Cô rất ít bị mất khống chế như vậy.

"Tiểu thư, xe này là của bạn trai cô sao? Sao lại tan tành như vậy? Người đó có khỏe không?" Tài xế của một chiếc xe vận tải nhỏ đến để giúp đỡ kéo đầu xe, thấy trên mặt đất đồng máy móc gần như biến thành đồng sắt vụn, hướng cô nháy mắt: "Cái này sửa tốn không ít tiền ah!"

Quan tâm chủ xe chỉ là thuận tiện, trọng điểm là những lời này phía sau.

Liên tiếp nhiều lần nghe câu hỏi như vậy, Lê Chương Vi chỉ đáp lại một câu: "Xin khôi phục hình dáng chiếc xe trở lại y như trước, bao nhiêu tiền tôi đều sẵn lòng trả."

Nếu như người đó thật sự là bạn trai của cô, thì tốt biết bao?

Bây giờ cô làm chuyện này cũng không có sự đồng ý người đó, là cô tự tiện tới đây thay anh xử lý vấn đề sửa chiếc xe này, nếu như bị anh biết, nhất định sẽ bị anh mắng cho một trận!

Không sai, cô chính là xen vào việc của người khác, cô chính là.

Cô không có biện pháp mặc kệ anh.

Cô và Ngô Hiếu Thiên, cũng chính là chủ nhân của chiếc xe màu đỏ bị hỏng đầu máy do bị đụng phải, đã biết hơn mười năm, nhưng bọn họ cũng không xem nhau như là bạn bè.

Không, phải nói là. Ngô Hiếu Thiên căn bản không muốn làm bạn bè với cô.

Đối với cái này, Lê Chương Vi vô cùng hiểu là mình tự làm tự chịu, nhưng mỗi lần phát hiện Ngô Hiếu Thiên vừa thấy cô liền bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, khó tránh khỏi cảm thấy uất ức .

Đến tận cùng là phải tới lúc nào, anh mới nguyện ý tha thứ cho một câu vô tâm của cô?

Năm đó cô chỉ là phụ họa bạn học nhắc anh một câu: "Người anh thật sự rất bản" mà thôi, liền bị anh hận nhiều năm như vậy. Nhiều lần cô chờ cơ hội để cùng anh đơn độc chung đụng, cô vừa mở miệng nói xin lỗi, anh liền chạy lấy người, vào thời điểm bắt đầu dĩ phải đối mặt, trên mặt cũng chỉ có một loại vẻ mặt lạnh nhạt tới vẻ mặt không tốt.

Chính cô cũng cảm thấy rất kỳ quái, cô và anh rõ ràng là người của hai thế giới, nhưng cố tình cô lại bị phong cách lạnh nhạt của anh hấp dẫn, Ngô Hiếu

Thiên càng không để ý tới cô, cô liền tìm cách tranh thủ sự chú ý của anh, cho nên, tất cả đều là cô tự chuốc lấy, không trách được người khác.

Đầu xe được người tài xế lái xe kéo đi nghe cô nói, nghĩ thầm hôm nay thật là may mắn, đụng phải một người coi tiền như rác. Tay chân anh ta gọn gàng kéo đầu xe lên trên thùng xe của xe vận tải nhỏ, giống như là sợ bị người khác cướp đi cuộc làm ăn này.

Quay lại đi chiếc xe phía sau, Lê Chương Vi cầm lấy bản giá dự kiến để sửa xe, giá tiền của mấy thứ này với cô mà nói thì cô không biết một chút khái niệm nào cả, chỉ cần chiếc xe có thể khôi phục hình dáng cũ là được, mặc kệ giá tiền bao nhiêu cô đều sẵn lòng trả.

Chủ xe Ngô Hiếu Thiên trước mắt đang ở bệnh viện, gãy tay phải, nứt xương nhiều chỗ trên chân phải, trên mặt, trên người nhiều chỗ bị trầy những mảng da lớn, xe gần như bị phá hủy, người lái xe chỉ bị thương như vậy hẳn là ông trời phù hộ?

Không hiểu được tại sao, Lê Chương Vi cảm giác nếu có thể sửa chiếc xe này thật tốt, thì vết thương trên người của người đó sẽ mau lành hơn.

Nói cô ngốc cũng không sao, dù sao cô chính là cảm thấy như vậy.

Ít nhất, về vấn đề tiền bạc thì cô là người duy nhất có thể giúp đỡ được anh.

"Tiểu thư, gần đây kinh tế suy thoái, nếu muốn tu sửa chiếc xe này thì cần rất nhiều linh kiện máy móc, cô có thể giao trước một nửa tiền đặt cọc hay không? Để tránh chúng tôi sửa xong chiếc xe này cô lại đổi ý, đến lúc đó tiệm chúng tôi."

"Hiện tại trên người tôi không có nhiều tiền mặt như vậy."

"Cái gì?" Ánh mắt người kéo xe lập tức hung ác.

Coi như cô là đại mỹ nhân, thì tiền sửa xe vẫn phải là trả!

"Xung quanh đây có máy ATM nào không? Tôi lập tức đến đó rút tiền."

Lê Chương Vi nhìn vết thương chồng chất trên đầu xe, tựa như nhìn thấy trên thân người đó những vết thương thảm không dám nhìn, trong lòng nổi lên một chút một chút đau.

"Hiện tại có thể trả hết toàn bộ, làm phiền anh hãy nhanh chóng sửa chiếc xe này cho xong."

Người kéo đầu xe vừa nghe, biến sắc mặt lần nữa thay đổi về mặt tươi cười, vui vẻ chỉ vị trí phụ cận cửa hàng tiện lợi. Khách hàng như vậy rất ít gặp, không phải ngu ngốc thì chính là kinh nghiệm sống chưa nhiều, đơn giá dự kiến viết nhiều như vậy nhìn cũng không cần nhìn, cũng không mặc cả, trả giá cái gì.

Có người trả tiền sáng khoái như vậy, người làm việc dĩ nhiên phải chịu khó. Chân Lê Chương Vi vừa mới bước đi khỏi, liền bắt đầu dọn dẹp linh kiện trong đầu xe vỡ vụn.

Sau đó, xác định đã lấy được toàn bộ phí sửa chữa, người dọn dẹp các linh kiện máy móc trong đầu xe như là đào được bảo bối, chột vồ ngực bảo đảm với cô hai ngày chiếc xe này tuyệt đối khôi phục lại hình dáng cũ, Lê Chương Vi lúc này mới an tâm rời đi.

Việc kế tiếp của cô là đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mấy ngày gần đây vừa tan học Lê Chương Vi lập tức chạy tới thăm Ngô Hiếu Thiên trong bệnh viện, mặc kệ Ngô Hiếu Thiên lạnh nhạt thế nào, nói lời khó nghe như thế nào, cô đều đợi bên cạnh anh không chịu rời đi.

Trong lúc cha của Ngô Hiếu Thiên xuất hiện một lần, khi ông ấy phát hiện con trai ở trong bệnh viện đã có người cho chăm sóc thật tốt, liền không xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Khi bị cha của Ngô Hiếu Thiên ngộ nhận là bạn gái của con trai, trong lòng Lê Chương Vi cảm thấy hết sức sợ hãi, quả nhiên Ngô Hiếu Thiên ngay trước mặt đợi cho cô một chậu nước lạnh, mặt lạnh giải thích nói cô cần bản cái gì cũng không phải.

Cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cô ở trong lòng của Ngô Hiếu Thiên cái gì cũng không phải, nhưng nghe được chính miệng anh nói ra, lời nói sát thương làm cho cô thiếu chút nữa không chịu nổi.

Đẩy ra cửa phòng bệnh, ánh mắt Lê Chương Vi buông xuống nhìn giường bệnh tận cùng bên trong đi tới, còn chưa đi tới, đã nghe thấy âm thanh ném đồ

vật.

"Cô lại tới làm gì?"

Ngô Hiếu Thiên ném cuốn tạp chí sắp bị anh lật tới nát tới cuối giường, bởi vì trong phòng bệnh này có người già không thích âm thanh TV vì nó quá ồn ào, cho nên để anh bên trái đằng trước trần nhà phía dưới TV hơn phân nửa đều là đã tắt.

Việc giải trí duy nhất của anh chỉ còn lại là đọc, cổ tình bên tay chỉ có 1 cuốn này tạp chí, còn là tạp chí chính trị, nhưng tuy là vậy, anh còn đọc từng tờ một xong rồi, đọc lại, đọc xong lại lại học, đọc nhiều đến anh sắp học máu ma lại chỉ có quyển tạp chí này có thể đọc.

Cuối cùng, cũng tìm được lý do ném quyển tạp chí này đi, cổ tình quyển tạp chí lại rơi trên cẳng chân bị bó thạch cao, cẳng chân lại không né được, anh ah một tiếng, sau đó lại vừa đau vừa tức giận, không muốn người đó nhìn anh cười.

"Hiếu Thiên, em mua táo, cây đào mật còn có dưa Ha-mi*, ăn tráng miệng sau bữa cơm, muốn ăn cái gì em gọt cho anh ăn."

(*) Dưa Ha-mi hay dưa vàng Ha- mi một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc. (ở Việt Nam gọi là dưa lưới)

"Không cần, cô đi nhanh một chút!"

Lê Chương Vi cũng không để ý anh xua đuổi, tự mình dọn dẹp quyển tạp chí anh vừa mới ném tới cuối giường, sau đó từ túi nhựa lấy từ bên trong ra mấy quyển tạp chí tin tức, đưa tới trong tay anh.

"Không biết anh thích xem cái gì, chính tay em mua trong một cửa hàng dưới lầu tùy tiện chọn một vài quyển tạp chí giải trí cùng manga, nếu như anh muốn sách hoặc tạp chí khác cũng có thể nói cho em biết, ngày mai em sẽ mang tới cho anh."

"Không cần, cô đi nhanh một chút!"

Một đồng tạp chí được xuất bản hàng tháng với manga, ánh mắt Ngô Hiếu Thiên chẳng qua dừng lại mấy giây đồng hồ mà thôi, Lê Chương Vi liền chú ý tới, cô lấy ra quyển manga mới xuất được bản gần đây nhất, lấy đồng tạp chí và manga trong túi nhựa ra, sau đó đặt tạp chí phía trên cùng.

"Tôi đã nói không cần, da mặt của cô sao dày như vậy? Đi nhanh một chút!" Sao đuổi cũng không đi là thế nào?

Cô cho cô là keo dán ba giây sao? Một khi dính vào, liền không tách ra được, thật sự là đủ phiền!

Đột nhiên vô hạt đậu phộng bay tới, vừa vụn vụn trên mặt của Ngô Hiếu Thiên.

"Tiểu tử thôi, cậu nói chuyện khách khí một chút không được sao?"

"Ông Hứa, sao ông lại ném đồ loạn như vậy?"

Ngô Hiếu Thiên tức giận nhìn ông cụ nằm trên giường bệnh bên cạnh hai ngày mới vào, giọng nói mặc dù tràn đầy oán trách, nhưng vẻ mặt lại không có gì.

Bởi vì lúc nhỏ được ông nội một tay nuôi nấng, người lớn như ông nội với Ngô Hiếu Thiên mà nói là người có địa vị cao nhất, anh có thể lạnh nhạt với bất cứ kẻ nào, duy nhất không có cách nào nổi nóng trước mặt ông cụ.

"Ai dạy cậu đối xử với bạn gái đáng yêu như vậy, lại đuổi bạn gái đáng yêu như vậy đi thôi!"

Ông cụ Hứa Triệt Hanh vừa ăn đậu phộng, vừa nhìn chăm chăm người nằm trên giường bệnh bên trái còn nhỏ tuổi hơn đứa cháu đang học cấp 3 của mình, ông thật sự không hiểu tại sao cái người bạn nhỏ này lại muốn đuổi bạn gái xinh đẹp ngày ngày tới đây chăm sóc cho cậu ta.

Bởi vì nguyên nhân bị bệnh của mình khác mọi người, không được đi bất nơi nào, cả ngày bị giam trong không gian thu hẹp này sẽ buồn chết người, có người tới chăm sóc, làm bạn, đó là chuyện hạnh phúc dường nào! Tiểu tử này lại đuổi cô gái xinh đẹp tới bệnh viện quan tâm chăm sóc, ông nằm bên cạnh chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy khó chịu.

Ngô Hiếu Thiên bức mình trừng mắt nhìn Lê Chương Vi một cái.

Anh không biết đã giải thích qua bao nhiêu lần rồi, cô gái này căn bản không phải là bạn gái của anh, tại sao không người nào nguyện ý tin tưởng anh?

Chẳng lẽ tất cả mọi người muốn làm Kiều thái thú loạn điểm yên ương phổ*? Tại vì mấy ngày nay Lê Chương Vi chăm sóc anh, anh phải cùng cô ở chung một chỗ? Là Lê Chương Vi cho mình là gà mẹ chạy tới bệnh viện làm trâu làm ngựa cho anh, anh không cần cô, bởi vì chuyện này anh phải thừa tình cảm của cô, cũng không khỏi quá oan ức cho anh.

(*) Kiều thái thú loạn điểm yên ương ngày nay trở thành một thành ngữ, chỉ sự gán ghép hồ đồ.

Thật ra thì, Ngô Hiếu Thiên cũng biết Lê Chương Vi có tình ý với anh, về phần tại sao phải cô thích anh, anh không biết một chút gì.

chú thích:

Kiểu thái thú loạn điểm uyên ương phổ là một tác phẩm nổi tiếng hài kịch cổ đại, từ quyển thứ tám của - Phùng Mộng Long.

Nội dung vắn tắt của câu chuyện:

Trong một ngày hội chùa náo nhiệt, tú tài Tôn Nhuận sơ ý đánh rơi chiếc quạt (anh cố tình làm rơi), vừa lúc một thiếu nữ Lưu Tuệ Nương nhặt được, hai người nhờ đó quen biết, lại có tình cảm với nhau. Cùng lúc đó một tú tài khác tên Bùi Chính cũng cùng một thiếu nữ khác tên Từ Văn Cô nhất kiến chung tình. Hai đôi tình nhân này đề tỏ tình ý, tặng tín vật cho nhau, không nghĩ tới trong hội chùa người đồng lõa xôn, lại có cha mẹ đi cùng, trong lúc nhờ vả loạn lên, quạt trắng của Tôn Nhuận lại đưa cho Từ Văn Cô, khăn lụa của Từ Văn Cô lại đưa cho Tôn Nhuận, khăn của Lưu Tuệ Nương đưa cho Bùi Chính, còn quạt của Bùi Chính lại đưa cho Lưu Tuệ Nương. Bởi vậy, Tôn Nhuận cứ nghĩ người mình thích là Từ Văn Cô, Từ Văn Cô cũng nghĩ người mình thích là Tôn Nhuận; mà Lưu Tuệ Nương nghĩ mình yêu Bùi Chính và Bùi Chính cũng nghĩ mình yêu Lưu Tuệ Nương. Vừa lúc trước đó, Tôn Nhuận và Từ Văn Cô, Bùi Chính và Lưu Tuệ Nương cũng có hôn ước đều đang chờ cưới, chờ gả. Khi họ nghe tên đính ước, không khỏi mừng thầm vì nghĩ đó chính là tên của ý trung nhân.

Chuyện sẽ không trở thành éo le như vậy nếu không có chuyện như vậy: Chị gái của Tôn Nhuận tên Châu Di và anh trai của Lưu Tuệ Nương đã đính ước từ lâu.

Lưu gia vì Lưu Phác bệnh lâu không khỏi, quyết định cưới Châu Di vào cửa xung hi, trước đó đã nói rõ, nguyên kiện đi nguyên kiện về (chỉ làm hình thức thôi chứ không động phòng thật), không lưu lại Lưu gia.

Đến ngày đón dâu, Châu Di bất mãn cha mẹ xử lý như vậy, lại sợ Lưu Phác bệnh không dậy được, gả bệnh không chịu lên kiệu hoa. Lúc này vì dung mạo của Tôn Nhuận và tỷ tỷ giống nhau, nên quyết định cho Tôn Nhuận giả gái, xuất giá thay tỷ tỷ. Lúc rời giường, vì Lưu Phác bệnh không dậy nổi, đành cho Lưu Tuệ Nương giả trai, thay anh trai báai đường. Làm lễ xong, Lưu gia nuốt lời, kéo Tôn Nhuận vào phòng, rồi để Lưu Tuệ Nương vào bầu bạn cùng “chị dâu” (cứ nghĩ để hai chị em nói chuyện với nhau). Vào phòng, rồi mới biết chính là người mà mình thương nhớ đã lâu, thế là từ giả thành phu thê thật.

Chuyện bị phát hiện, Bùi gia nói Lưu gia “dung túng con gái gian dâm”, Lưu gia tố Tôn gia “bán hàng giả”; Từ gia đòi từ hôn Tôn gia..... Mọi chuyện càng lúc càng lộn xộn, đành phải lên quan xử lý. Sau khi nghe hai bên kể rõ đầu đuôi câu chuyện, Kiểu thái thú loạn điểm uyên ương, Lưu Tuệ Nương gả cho Tôn Nhuận, Từ Văn Cô gả cho Bùi Chính.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Bonghongxingdep

Anh chỉ nhớ lúc nhỏ Lê Chương Vi rất ghét anh, có một lần nhìn anh quần áo bẩn đứng bên đường —— lúc ấy anh đang tìm kiếm cái khăn quàng cổ bị cha vô ý vứt đi, đó là di vật của ông nội bà nội khi còn sống, là lúc bà nội còn trẻ tự tay đan cho ông nội, ông nội dùng hơn nửa đời người, đó là cái khăn quàng cổ vô cùng quan trọng, bất luận thế nào anh cũng phải tìm trở về.

Lòng anh nóng như lửa đốt, tìm kiếm từ đồ bỏ ven đường đến cái ruộng để quần áo cũ góc đường, toàn thân đều bẩn, thú, anh không cảm giác chút nào, một lòng chỉ nghĩ tới muốn tìm cái khăn quàng cổ trần đầy kỷ niệm trở về, không ngờ một màn hỗn loạn bị bạn học nữ trong lớp học tình cờ nhìn thấy, bọn họ che lỗ mũi giọng nói giễu cợt mắng anh mấy lời khó nghe.

Thật ra thì anh đã sớm hình thành thói quen bị các bạn học chán ghét, bởi vì trong nhà rất nghèo, tiền bữa trưa ở trường cũng không có mà nộp, mỗi lần đến thời gian ăn trưa sẽ có bạn học chế giễu anh không nộp tiền cũng cùng mọi người đều được ăn, tính khí anh cứng rắn, sau đó sẽ không ăn, thời gian ăn trưa vừa tới anh liền chạy khỏi phòng học, đi luôn đi tới trong sân trường đến khi hết thời gian ăn trưa mới trở về phòng học.

Chính là trong khoảng thời gian này, trong lớp có một Tiểu Bàn tốt bụng mỗi sáng sớm sẽ nhét cho anh một đồng đồ ăn, có lúc nhiều quá anh ăn không hết, sẽ giữ lại để ăn bữa trưa.

Cho đến khi giáo viên giúp anh cùng một bạn học khác trong lớp xin hỗ trợ cho người nghèo mới dừng lại, Tiểu bàn Tôn Tú Châu đều đưa cho anh bữa ăn sáng mỗi ngày, mãi cho tới bây giờ, chỉ cần anh nhớ tới chuyện này, vẫn rất cảm kích cô ấy.

Một đôi khác xa nhau như vậy, Lê Chương Vi cùng Tôn Tú Châu ở trong lòng anh tốt xấu đã rõ, nếu như muốn lựa chọn bạn gái, anh tuyệt đối sẽ không cảm thấy vinh quang khi chọn một người như tiểu công chúa - Lê Chương Vi, có thể làm cho tâm tình của anh cảm thấy thoải mái cùng vui vẻ như Tôn Tú Châu mới là ứng cử viên thích hợp nhất.

Chỉ tiếc Tiểu Bàn đã có người trong lòng rồi.

Ngô Hiếu Thiên cảm thấy mình tấn công quá muộn. Coi như anh muốn theo đuổi được Tiểu Bàn, cũng sẽ không chủ động đến gần lấy lòng Lê Chương Vi.

"Ông Hứa, cô y tá đồng ý cho ông ăn đậu phộng sao?" Bởi vì bị hung dữ trợn mắt, Lê Chương Vi buồn bực đi tới nói chuyện cùng ông cụ giường bệnh bên cạnh.

"Đương nhiên có, ông chính là bệnh nhân gương mẫu đó!" Thời điểm Hứa Triệt Hang đối mặt với mỹ nữ, vẻ mặt đều mềm xuống. "Tiểu Vi à, tên tiểu tử thúi này không xứng với con, ông Hứa giúp con giới thiệu bạn trai khác, có được hay không?"

Lê Chương Vi chỉ nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt cúi xuống không trả lời vấn đề này.

Thấy cô lộ ra vẻ mặt như vậy, Hứa Triệt Hang nhất thời đau lòng. "Tiểu tử thúi, cậu thật sự đang ở trong phúc mà không biết hưởng, nếu là ông trẻ hơn hai mươi tuổi mà nói"

Lại nữa. Ngô Hiếu Thiên không nhìn được mắt trợn trắng.

"Con nghĩ hai mươi tuổi cũng không được! Nếu trẻ lại bốn mươi tuổi có lẽ có cơ hội."

"Cậu, tên tiểu tử thúi này!" Hứa Triệt Hang tức giận ném toàn bộ đậu phộng đang cầm trong tay.

"Dở ông già tôi đây một chút sẽ làm miệng của cậu rớt một miếng thịt nào sao? Nói gì mà tình cảm của cậu cùng ông nội tốt lắm, nhất định là gạt người!"

Ngô Hiếu Thiên còn chưa kịp trả lời, Lê Chương Vi đã trước một bước thay anh trả lời.

"Là thật, ông Hứa, tình cảm của Hiếu Thiên cùng ông nội anh ấy rất tốt."

Nghe được lời của cô..., Ngô Hiếu Thiên kinh ngạc nhìn cô, nghĩ thầm Lê Chương Vi làm sao biết chuyện này, ông nội của anh trước khi anh lên tiểu học đã qua đời, mà anh và cô khi lên tiểu học mới biết nhau.

"Ông Hứa, ăn quá nhiều đậu phộng sẽ khô, con muốn cô y tá phải hạn chế ông một ngày chỉ có thể ăn mấy viên? Nếu ông ăn vượt quá, con sẽ tố cáo với cô y tá!"

"Hắc hắc, không sợ, không sợ, ông sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Bàn tay Hứa Triệt Hang, cầm trong tay một túi nhỏ đậu phộng cho cô nhìn. "Một ngày chỉ ăn chừng này, những thứ này đều là cô y tá thay ông chia ra để trong túi nhỏ."

"Vậy thì tốt." Lê Chương Vi cười nhận lấy đậu phộng, thay ông cụ lột vỏ.

Sau khi bóc xong toàn bộ, cô quay đầu dọn dẹp vỏ đậu phộng mà ông mới ném tới trên giường Ngô Hiếu Thiên, gói kỹ để trong thùng rác.

Cuối cùng cũng thấy mỹ nữ lộ ra khuôn mặt tươi cười, ánh mắt Hứa Triệt Hang đổ kỵ nhìn chăm chăm tên tiểu tử thúi nằm trên giường bên cạnh. "Cậu ah, nên đối xử tốt với con bé một chút, đừng chờ đến khi người ta không thích cậu sau đó mới hối hận."

Ngô Hiếu Thiên rên lên một tiếng: "Con sẽ không hối hận. Người này tựa như kẹo kéo, đuổi thế nào cũng không đi, thật là phiền chết người!" Thích cái gì, anh sẽ không muốn đáp lại!

"Tiểu tử thúi, sao cậu có thể nói trước mặt con bé như thế?"

"Chính là muốn nói trước mặt cho cô ta nghe! Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, da mặt cô ta dày bị nói trước mặt như vậy mà biểu hiện không sao cả, không phải sao?"

Lê Chương Vi dĩ nhiên không phải là không sao, cô chỉ là không đem đau lòng biểu hiện ra mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn, bà vú kiêm quản gia dịu dàng ôn hậu dạy cho cô trở thành một cô bé ngoan thì cứ chỉ phải tao nhã, cách nhìn nhận sự việc phải nhẹ nhàng yên tĩnh, trong mắt người nhà cô luôn là một người ngoan ngoãn biết nghe lời, chưa bao giờ làm ra chuyện gì khiến người nhà lo lắng, cho đến khi cô phát hiện ra cô hình như thích Ngô Hiếu Thiên.

Cô và anh, vốn là không biết tới nhau, coi như đã từng là bạn học cùng lớp, cũng thuộc loại phi thường xa lạ, lúc gặp mặt gật đầu cũng không biết đó là bạn học, hơn nữa cô còn gây tổn thương cho anh.

Khi còn bé dưới áp lực của bạn học bật thốt lên một câu nói kia liên tục quấy nhiễu cô.

Tại sao lúc ấy bạn học nữ đi chung đã sớm quên chuyện này. Cô lại nhớ rõ như vậy?

Đây cũng là việc mà cô muốn nói xin lỗi với Ngô Hiếu Thiên, nhưng thế nào anh cũng không chấp nhận, lâu ngày liền biến thành một loại mặc nộ.

Mấy ngày nay cô mỗi lần trước khi đến bệnh viện đều chuẩn bị tâm lý, giống như Ngô Hiếu Thiên mắng vậy, da mặt của cô rất dày, nếu không như vậy, vừa nhìn thấy vẻ mặt tức giận của anh, vừa nghe anh muốn đuổi cô đi, cô không muốn mình sẽ khóc tại chỗ.

Cô chỉ muốn chăm sóc anh mà thôi.

Biết anh sau khi bị thương nhưng không có ai vào bệnh viện chăm sóc anh, cô cảm thấy rất đau lòng, cho nên cô mới có thể làm mặt dày tới đây chăm sóc anh, cô không mong đợi anh sẽ cảm kích cô.

Ngô Hiếu Thiên chỉ về mặt không có biểu cảm gì của cô, giống như đang tố cáo với ông nội Hứa: "Xem đi! Về mặt của cô ấy không sao cả."

Đột nhiên Lê Chương Vi đứng lên, xoay người bước ra ngoài.

"Ah, người ta giận rồi!" Hứa Triệt Hanh sợ hết hồn, liều chết nháy mắt với tiểu tử thú bên cạnh, muốn anh nói gì đó để giữ người lại.

Ngô Hiếu Thiên cũng sợ hết hồn, nhưng là về mặt anh nghiêm túc không có gì để nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lê Chương Vi rời đi.

Cô là giận thật sao?

Cũng bị anh mắng nhiều ngày như vậy, hiện tại mới làm bộ tức giận có phải hay không đã quá muộn?

Tầm mắt không cam lòng theo sát bóng dáng của cô đi qua cửa phòng bệnh, sau khi cô đóng cửa lại biến mất trước mắt anh, tâm tình Ngô Hiếu Thiên phức tạp đầm một cái lên đồng tạp chí.

Dĩ nhiên, là anh không có bị thương ở tay.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Bonghongxingdep

"Đều tại cậu! Thích chửi loạn, hiện tại người tức giận bỏ đi rồi."

"Tùy thích, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt của tôi." Nhưng anh kích động vô cùng!

"Sao cậu có thể như vậy? Người ta là bởi vì quan tâm cậu mới ngày ngày tới bệnh viện."

"Không cần!" Ngô Hiếu Thiên tức giận liền nói chuyện với thái độ lễ phép cũng không để ý. Bởi vì tay phải bó thạch cao, trên chân phải cũng rải rác các vết thương, không cách nào hành động tùy ý được, thiếu Lê Chương Vi giúp một tay, anh nhúc nhích hồi lâu mới nằm xong trên giường được.

Hừ, đi rồi là tốt nhất, anh không muốn đối phó với một đại tiểu thư!

Mỗi đêm khi cô xuất hiện trong phòng bệnh, anh bắt đầu tâm phiền ý loạn. Thật ra anh không phải là người nói xấu người khác, không biết được vì cái gì, thời điểm đối mặt với cô chính là không nhịn được hung ác.

Có thể là bởi vì cô luôn là một bộ vẻ mặt thần thánh không thể xâm phạm được, cái loại tràn ngập khoảng cách này, xa không thể chạm tới ngược lại làm cho người ta rất muốn trêu chọc cô, hơn nữa cô lại nhấn nhé chịu đựng không phản ứng lại anh, càng khiến anh muốn khi dễ cô.

Làm người ta bị bộ dạng hung ác của anh đuổi đi, Ngô Hiếu Thiên không nhịn được lại phiền não.

Anh vừa mới nói như vậy có phải hay không tổn thương cô?

Cổ tình trên mặt cô lại không có biểu cảm gì, trong khoảng thời gian ngắn thật không đoán ra được tâm tình của cô.

Cho nên nói anh không biết phải đối phó với người có dáng vẻ như nữ sinh - Lê Chương Vi thế nào. Nếu như Tiểu Bàn: Trong lòng nghĩ cái gì lập tức biểu hiện ở trên mặt, căn bản đều không cần đoán.

Phát hiện mình trở nên lưu tâm, trong đầu đều là chuyện của Lê Chương Vi, Ngô Hiếu Thiên bực mình mà kéo chăn bông lên trùm lên đầu.

"Cậu ah, cũng đừng mạnh miệng, rõ ràng rất quan tâm người ta, tại sao không thành thật một chút?"

Ngô Hiếu Thiên vén chăn ra, đang muốn lớn tiếng phủ nhận, đột nhiên cửa phòng mở ra, anh và ông nội Hứa gần như đồng thời quay đầu nhìn lại, trong tay Lê Chương Vi đang cầm một bình Hoa Bách Hợp* vào.

(*) Hoa Bách Hợp (Hoa Loa Kèn): mang ý nghĩa là người xinh đẹp, thuần khiết, trong trắng, mỏng manh như hoa bách hợp

Phong cách mỹ nữ cộng thêm bó hoa xinh đẹp, làm tất cả mọi người vui vẻ thoải mái.

Trong khoảng thời gian ngắn Ngô Hiếu Thiên quên mình vừa mới muốn lớn tiếng phủ nhận, ánh mắt ngờ ngác nhìn theo Lê Chương Vi từ cửa đi tới bên giường bệnh của mình, giống như là sử dụng ánh mắt chào đón cô.

"Hiếu Thiên, em không biết anh thích gì hoa, liền tự chủ trương mua Bách Hợp." Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Lê Chương Vi điều chỉnh, khiến đóa hoa xinh đẹp hướng Ngô Hiếu Thiên. "Nếu như anh không thích Bách Hợp thì nói, ngày mai tới đây em lại đổi qua hoa khác loại."

Nhụy hoa đã bỏ đi rồi, sẽ không có phần hoa bay lung tung, cô vừa rồi chính là đặc biệt đi ra ngoài toilet xử lý chuyện này.

Ngô Hiếu Thiên không nói gì nhìn cô chăm chăm. Loài hoa cái gì, anh căn bản không để ý có được hay không?

Người phụ nữ này thật biết làm thế nào để cho anh tức đến không có lời nào để nói!

Hứa Triệt Hạnh nhai hạt đậu phộng cuối cùng trên tay, cười cười kết luận: "Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi. Con nếu thật sự là tức giận mới chạy đi, tên tiểu tử thúi nhất định cả đêm không thể ngủ, đến lúc đó khổ không phải là bạn cùng phòng sao."

Lời kẻ khổ này của ông nội Hứa, Ngô Hiếu Thiên dĩ nhiên nghe không lọt tai, nhưng trước khi anh mở miệng phản bác, ánh mắt không cẩn thận lại liếc nhìn về mặt Lê Chương Vi, phát hiện cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trong lúc bất chợt anh cũng không mở miệng phản bác được, hơn nữa khi Lê Chương Vi chú ý tới ánh mắt của anh, cũng nhìn anh bên này sau đó đi tới, anh lại quần vừa giãn, tức đến lần nữa kéo chăn che đỉnh đầu che kín mình không biết nên có nét mặt thể nào cho phải.

Cái gì Hoa Bách Hợp!

Cùng hình tượng của anh tuyệt không hợp có được hay không!

Nhưng là nghe được cô bảo ngày mai còn trở lại, anh thậm chí có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Bonghongxingdep

Khi về đến nhà, đã qua mười giờ tối rồi.

Gần đây mỗi ngày đều về muộn như vậy, Lê Chương Vi biết hành động của mình sớm muộn người nhà sẽ chú ý, khi phát hiện mẹ ngồi trong phòng khách, cô sẽ bị tra hỏi sao? Cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Gia đình của cô khác với các gia đình bình thường, mẹ cô có một vài khách sạn ở các huyện, thành phố của tỉnh Triết Giang, mỗi ngày đều làm việc đến nỗi thần long thấy đầu không thấy đuôi (ý nói bận việc đến nỗi không thấy mặt); ba thật ra là ở nhà nội trợ, nhưng những năm gần đây thường tham gia các hoạt động tình nguyện, cảm thấy còn bận việc hơn mẹ cô nữa, bình thường chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của cô là quản gia cùng người giúp việc.

Cho nên tối nay nhìn thấy mẹ ngồi ngay ngắn trong phòng khách, chắc hẳn là chờ giáo huấn cô rồi.

Đèn treo trong phòng khách rộng rãi cũng không mở lên, mẹ của cô đang nhìn bề cá trước mặt, thường thức dưới ánh sáng màu xanh chiếu rọi, cảnh con sửa nhẹ nhàng chuyển động, Lê Chương Vi đi tới bên cạnh mẹ chào hỏi một tiếng.

"Mẹ, con đã trở về."

"Cái tên kia không thích hợp với con, nhanh chóng chia tay đi!" Giọng nói Lâm Tú Lâm lạnh lùng, vừa mở miệng là ra lệnh ngay.

Lê Chương Vi cúi thấp đầu không trả lời.

Cô đã quen rồi, mẹ của mình luôn là thông qua "Những phương pháp khác nhau" để tìm hiểu chuyện của con gái, bao gồm mời người điều tra tình hình kết bạn của cô, trước kia lúc nhỏ, chuyện lớn nhỏ của cô, dì Xuân quản gia thậm chí phải làm một bảng báo cáo cho mẹ của cô xem.

"Tại sao không trả lời?"

Lâm Tú Lâm đặc biệt chờ ở đây chính là muốn nói chuyện rõ ràng với con gái, bà nhớ trước kia con gái đều ở chung một chỗ với con trai của Lưu gia,

như thế mới làm cha mẹ yên tâm.

"Rất xin lỗi."

Lê Chương Vi đã không còn là trẻ con trong nhà trẻ nữa rồi, đối với quyết định độc đoán của mẹ, nên đấu tranh thì cô sẽ đấu tranh.

"Con có ý gì?"

Lâm Tú Lâm nghiêm mặt, vẻ mặt rất không vui.

"Mẹ, con có tự do kết giao bạn bè."

Lê Chương Vi tuyệt đối không sợ, quan hệ máu mủ giữa các cô không tính là thân mật, nhưng vẫn tồn tại lý trí, chỉ cần là chuyện hợp tình hợp lý, cũng có thể nói chuyện với nhau.

"Nếu mẹ phản đối, con cũng muốn tiếp tục ở chung một chỗ với người kia?"

"Chúng con cũng không ở chung một chỗ, mẹ, người kia căn bản không để ý tới con."

Lê Chương Vi nói ra sự thật cho mẹ nghe, để tránh mẹ mời người điều tra tìm hiểu. Cô và Ngô Hiếu Thiên căn bản không phải là quan hệ trai gái.

Không ngờ càng nói như vậy, mẹ của cô càng thêm tức giận.

"Đã như vậy, tại sao con còn muốn qua lại với người ta?"

Diện mạo của tên tiểu tử kia thật ra vẫn được, là đẹp trai, không sai, nhưng người diện mạo đẹp trai trên thế giới này rất nhiều, Tiểu Vi, tại sao cố tình con lại muốn tên tiểu tử nghèo không có đồng nào chứ ?

"Mẹ, trước kia bà ngoại có phải từng hỏi mẹ giống vậy hay không?"

"Con. " Lâm Tú Lâm tức giận nói. "Con hỏi cái này là muốn chứng minh cái gì? Có mẹ tất có con sao?" (ý nói mẹ như thế thì con gái cũng vậy)

Năm đó bà thích ba của Tiểu Vi, cũng là điều kiện gia đình hai bên không cân xứng, nhưng bà không để ý người nhà phản đối kiên trì muốn cùng ba Tiểu Vi yêu đương, không ngờ chuyện này nhiều năm sau lại bị con gái lấy làm lý do để chống đối bà.

"Mẹ, con chỉ muốn nói, chuyện tình cảm không phải muốn không chế là có thể không chế được."

"Con cũng không thể lấy chuyện của mẹ với cha con mà so sánh được, năm đó ba mẹ là lưỡng tình tương duyệt*!" Lâm Tú Lâm vừa mới nói xong câu đó, đã thấy vẻ mặt bi thương của con gái.

(*) Lưỡng tình tương duyệt: hai bên có tình cảm với nhau

Bà thật sự muốn thuyết phục con gái rời khỏi trên cậu kia, nhưng khi thấy vẻ mặt khổ sở của con gái, lại cảm thấy không cam lòng .

Tại sao chuyện tình cảm của con gái nhà bọn họ kém như vậy?

Trước không nói bà là ví dụ tốt nhất, nghe các trường bồi nói mẹ của bà, cũng chính là bà ngoại của Tiểu Vi, năm đó cũng yêu một người đầy tớ (ngày xưa gọi đứa ở - bây giờ gọi là người giúp việc). Một đời trước chính là thời đại chưa mở cửa cái cách, đoạn tình yêu này bị cha mẹ cực lực phản đối, mẹ của bà cũng không chống cự kịch liệt, mà lựa chọn chờ đợi, vẫn không chịu đồng ý kết hôn với người được gia đình chỉ định, đến khi mẹ của bà đã qua tuổi để kết hôn thì ông bà ngoại của bà khẩn cầu cha của bà cưới mẹ của bà.

Bà khi còn bé căn bản không biết những chuyện này, đại khái là cha mẹ cảm thấy không cần thiết phải nói cho đứa bé nghe! Chỉ là hai người muốn giấu giếm chuyện này, nhưng con cái sẽ biết được theo những con đường khác nhau, hơn nữa sau khi bà lớn lên bởi vì thích người như vậy (ý nói hoàn cảnh gia đình của chồng bà nghèo) cũng không được người nhà tiếp nhận, chính vì vậy họ lòi ra tiếng vào liền nói đây là báo ứng mẹ của bà.

Không ngờ bà hiện tại cũng bị báo ứng!

Nghĩ tới những chuyện này, Lâm Tú Lâm không nhịn được cảm khái*, không biết dòng họ bên mẹ nhà bọn họ bị người ta nguyên rủa cũng không chừng, tại sao tình yêu của bọn họ luôn là tình yêu cay đắng cùng thân phận không cân xứng?

(*) Cảm khái: tâm tình bị chuyện gì đó ảnh hưởng cảm xúc mà than thở.

"Con. Tình huống của con còn kịp, các con còn chưa bắt đầu kết giao, tình cảm còn không sâu sắc như vậy chứ?"

Lâm Tú Lâm nói xong, bà cũng cảm thấy chột dạ .

Tình cảm khó có thể khống chế, không phải mình nghĩ buông tay là buông tay, muốn nhận là có thể nhận được.

Bây giờ nhìn về mặt của con gái, một cảm giác lo lắng dâng lên.

"Tiểu Vi, con tinh táo một chút, mẹ đồng ý sẽ không bắt buộc con, con ngần ngại không được làm chuyện gì cực đoan."

"Mẹ, mẹ nghĩ quá xa rồi! Muốn con làm chuyện gì đó, cũng phải có sự hợp tác của người đó đã!"

Lê Chương Vi sờ sờ cái bụng kêu rột...rột ... rột ..., lỗ mũi hướng phòng bếp hít hít mấy cái. "Con có gọi điện nhờ dì Xuân nấu bữa ăn khuya cho con, mẹ, cùng ăn với con chứ?"

Sau khi nghe lời con gái nói, Lâm Tú Lâm thoáng yên tâm một chút.

"Con ăn đi! Bây giờ là mấy giờ rồi, ăn khuya rất dễ mập." Bà bây giờ không thể so sánh với người trẻ tuổi, cũng không thể tùy tiện ăn!

Lâm Tú Lâm hướng con gái phát phát tay. Sáng sớm ngày mai bà còn phải đi mở hội nghị để mở cửa hàng tiêu thụ, phải dậy sớm mới được. "Chẳng lẽ bây giờ con mới ăn cơm?"

Sau khi nhìn báo cáo điều tra, biết con gái gần đây vẫn chạy tới bệnh viện, tên tiểu tử đó thật biết giày vò người ta! Đang trên đường đi làm thì bị xe tải vượt đèn đỏ đụng phải, gãy xương tay, trên chân trên người đều bị thương, cũng khó trách Tiểu Vi không đành lòng, dù sao cũng là người mình thích!

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Bonghongxingdep

"Chỉ ăn một chút trái cây mà thôi." Sau khi cô gọt xong những thứ đó, mặc kệ khuyên thế nào Ngô Hiểu Thiên cũng không chịu ăn.

Mấy ngày nay Ngô Hiểu Thiên đều như vậy, một khi không được tự nhiên sẽ náo loạn tuyệt thực kháng nghị, nhưng chỉ cần cô vừa đi khỏi phòng bệnh, anh ấy sẽ đói bụng phải bắt đầu tìm cái gì đó để ăn, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là mua rất nhiều đồ ăn, nước uống, để ở chỗ anh ấy dễ với tới - trên tủ để anh ấy dễ dàng lấy dùng.

Cô phải suy nghĩ biện pháp nào đó để anh đừng cấu kinh như vậy mới được.

Nói đến người có thể trị Ngô Hiểu Thiên được, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có Tiểu Bàn.

Mặc dù không cam tâm, nhưng trước mắt để Ngô Hiểu Thiên ngoan ngoãn nghe lời, cũng chỉ có Tôn Tú Châu.

"Có cần mẹ giúp một tay không?" Lâm Tú Lâm đứng dậy trở về phòng trước, không nhận được lại hỏi một câu như vậy. "Người chịu trách nhiệm tai nạn xe cô là đối phương sao? Nếu như cần giải quyết vấn đề bồi thường, gọi điện thoại cho Tổng luật sư là được, mẹ trước đó đã phân phó rồi."

"Cám ơn mẹ."

Lê Chương Vi cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô biết mẹ sẽ không độc ác như vậy.

"Mẹ đã khuyên qua rồi, con phải nghe lời, mẹ cũng không có cách nào. Chuyện này mẹ sẽ với nói ba con, có lẽ ba con sẽ nói chuyện với con, con nguyện ý nghe mới đi vào."

Lê Chương Vi càng cười vui vẻ hơn.

"Mẹ, mẹ xác định ba sẽ khuyên con sao?"

Ba cô sẽ nói chuyện với người trong nhà sao!

Bởi vì cô bẩm sinh tính tình lạnh lùng, dù có chuyện gì đều nhìn ánh sáng mặt trời, từ nhỏ đến lớn Lê Chương Vi luôn cảm thấy ba là một người không có phiền não.

"Con là con gái của hai người chúng ta, ông ấy có trách nhiệm phải bảo vệ con không bị thương tổn!" Lâm Tú Lâm tức giận tròn mắt nhìn con gái một cái, hỏi "Người này tối nay lại muốn ngủ bên ngoài đúng không?"

"Dì Xuân nói cha có gọi điện thoại về, trước mười một giờ sẽ về nhà."

"Vậy mẹ lên lầu nghỉ ngơi trước, sau khi ba con trở về, gọi ông ấy trở về phòng nhanh một chút, mẹ có lời muốn nói với ông ấy."

"Dạ, mẹ ngủ ngon." Sau khi nhìn mẹ lên lầu, Lê Chương Vi ngáy ngủ cả người một lúc lâu, nghĩ tới lời mẹ vừa nói.

Bảo vệ con cái khỏi tổn thương, là tâm nguyện mỗi người làm cha mẹ, nhưng quá mức bảo vệ mà nói, không phải là chuyện tốt với con cái. Ba của cô cùng mẹ một đóng vai phản diện, một đóng vai độc ác, khéo léo cân bằng mẫu người cha mẹ một hiền từ một nghiêm túc, điểm này thì giống gia đình bình thường.

Khi còn bé cô còn chưa suy nghĩ chín chắn, đã từng cảm thấy mình là một người mẹ không đau, ba không thương là đứa trẻ đáng thương, sau này cô mới từ từ hiểu được gia đình mình đặc biệt, thế lực gia tộc của mẹ khổng lồ, cùng ba cô người một thân một mình (mồ côi cha mẹ) lớn lên ở cô nhi viện, mẹ là trụ cột kinh tế gia đình mà không phải ba, vốn là không thể dùng thế tục quan niệm bình thường phán xét hai người bọn họ.

Có lẽ mẹ nghiêm khắc cùng ba mặc kệ quá mức đều không thích hợp giáo dục gia đình, thật may là cô còn nắm giữ một chút dịu dàng đôn hậu của bà vú kiêm quản gia.

"Tiểu thư, sao cô đứng ngẩn người ở đây?"

"Di Xuân, con đói rồi." Vừa thấy được người làm cô cảm thấy an tâm, về mặt Lê Chương Vi liền buông lỏng xuống.

"Di đã nấu xong, nhanh lên qua đây ăn."

Lê Chương Vi đi tới ôm di Xuân, thích mùi vị quen thuộc trên người di ấy, thỏa mãn bật cười lớn.

"Di Xuân mùi trên người của di thật thơm!"

"Là mùi hoành thánh sao*?"

(*) Hoành thánh, vằn thắn (còn gọi là sủi cảo): hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông

"Không phải, là mùi của mẹ." Lê Chương Vi chỉ có ở trước mặt của di Xuân, mới có thể hiện ra tính tình trẻ con.

"Con hừm, nói như thế không sợ phu nhân nghe được sẽ ghen sao?"

"Người mẹ thích nhất là cha, mẹ sẽ không ăn dấm (ghen) chuyện như thế đâu."

Lê Chương Vi bị di Xuân nửa đẩy nửa kéo đi vào phòng bếp, đợi đến khi cô ngồi xuống, di Xuân mới bát mì hoành thánh nóng hổi tới.

"Đó là hai loại yêu khác nhau, phu nhân cùng tiên sinh thật ra rất thích con."

"Dạ." Lê Chương Vi cười cười đáp một tiếng, không tiếp tục nhiều lời, chỉ là cúi đầu chuyên tâm ăn mì.

Phát hiện cô hình như không muốn nói những thứ này, Lâm Hào Xuân cũng không cưỡng cầu, lập tức đổi đề tài. "Tình huống cậu bé kia thế nào?"

"Vết thương phục hồi cũng không tệ lắm, tình trạng nứt xương bắp chân phải cũng được bác sĩ nghiên cứu qua, có thể không cần bó thạch cao." Nghiêm trọng nhất chính là gãy xương tay phải, bởi vì ngã xe nên anh ấy trực giác lấy tay ngăn cản va chạm

Về mặt Lê Chương Vi ưu sầu buông đũa xuống.

"Anh ấy mỗi lần nhìn thấy con, không nói được mấy câu thì muốn đuổi con đi." Mỗi lần thăm bệnh cũng phải phiền não dụ dỗ anh ấy ăn cái gì, nhưng kỳ thật chính cô cũng biết, nếu như cô không đi, anh ấy sẽ ngoan ngoãn ăn cơm. "Di Xuân, anh ấy giống như rất ghét con."

Lâm Hào Xuân kéo cái ghế bên cạnh cô ngồi xuống, vươn tay sờ sờ gương mặt xinh đẹp của cô. "Sẽ không! Xinh đẹp như Tiểu Vi vậy, cậu ta sao có thể ghét?"

"Nhưng anh ấy vừa nhìn thấy con sẽ tức giận."

"Hắn là cậu ta đang giận dữ! Tiểu nam sinh không phải đều như vậy sao?"

"Anh ấy không phải là tiểu nam sinh rồi." Lê Chương Vi khẽ chu môi. Nhưng phương thức giận dữ của anh ấy xác thực cùng tiểu nam sinh không có gì khác biệt.

"Con muốn anh ấy phải cảm thấy thụ sủng nhược kinh*? Đột nhiên có một đại mỹ nhân chủ động đến gần anh ấy, anh ấy cũng không biết phản ứng làm thế nào mới tốt."

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

"Di Xuân, di cũng cảm thấy con không nên qua lại với anh ấy sao?"

"Nói gì mà qua lại với không qua lại? Người tuổi trẻ bây giờ quan tâm những thứ này sao?" Lâm Hào Xuân cười khích lệ cô: "Nếu như con thật thích cậu

ta, chủ động một chút cũng không có gì không tốt."

Đột nhiên một âm thanh xen vào. "Không sai, không sai, cái gọi là liệt nữ triền lang*, ngược lại cũng giống như vậy."

(*) Liệt nữ sợ triền lang: Nữ cương trực sợ nam dầy dụa

"Cha!" Lê Chương Vi sợ hết hồn.

"Tiên sinh, ngài đã về!"

"Thật xin lỗi, cha không phải cố ý nghe lén, vừa lúc đi vào liền nghe được." Lê Tả Trung hướng con gái cùng quần gia phát phát tay, cười nói: "Cha đã về."

Quần gia đứng dậy nhường phòng ăn cho con gái cùng cha nói chuyện, Lê Tả Trung tiếp tục chủ đề vừa nãy.

"Tiểu Vi, đối phương là người như thế nào?"

"Mẹ còn không đưa báo cáo điều tra cho cha xem sao?" Lê Chương Vi dừng một chút, cười nói, "A, đúng rồi, mẹ muốn cha sau khi trở về lập tức trở về phòng, đợi lát nữa cha lên lầu sẽ biết."

"Tiểu Vi, đừng trách mẹ con, bà ấy bởi vì quá bận rộn, không có thời gian quan tâm đến con." Về mặt Lê Tả Trung hiện lên một chút lúng túng, lại nói ông là người siêu cấp rảnh rỗi cũng không có thời gian đặt trên người con gái, thường chạy ra ngoài, ông cùng vợ thật ra thì không kém bao nhiêu.

"Con hiểu biết rõ, cha, con đã thích ứng hai người phương thức đặc biệt quản giáo của hai người rồi."

Lê Tả Trung thở phào nhẹ nhõm, thật may là con gái của bọn họ là một người hiểu lý lẽ lại chăm sóc cho tên tiểu tử kia. "Tiểu Vi, đến nói một chút, trong mắt con đối phương là người thế nào?"

Lê Chương Vi suy nghĩ kỹ một lát, cuối cùng chỉ nói bốn chữ. "Chăm chỉ tiến tới."

"Cứ như vậy?" Lê Tả Trung có chút kinh ngạc, ông vốn cho là con gái sẽ nói diện mạo của cậu ta rất đẹp trai, hoặc là rất hiền lành, rất chính nghĩa.

"Như vậy đã rất giỏi rồi." Về mặt Lê Chương Vi rất là đau lòng nói cho ba nghe toàn bộ chuyện của Ngô Hiếu Thiên mà chính mình đã hỏi thăm được.

Nghe nói lúc Ngô Hiếu Thiên ba tuổi, mẹ bỏ theo người đàn ông khác, trong nhà chỉ còn lại ông nội, ba cùng với anh ấy ba người mà thôi.

Trước đây mấy năm, đang lúc Ngô Hiếu Thiên sắp lên tiểu học, ông nội đột nhiên bệnh qua đời, ba của anh ấy là một người trầm mặc lại nghiêm nghị, kể từ khi vợ bỏ đi, cũng không trông nom sống chết của con trai, Ngô Hiếu Thiên gần như có thể nói là một tay ông nội nuôi nấng.

Sau khi ông nội bệnh qua đời, quan hệ của anh ấy cùng ba trong khoảng thời gian ngắn không hòa hoãn, thiếu hụt quản giáo của cha Ngô Hiếu Thiên cả ngày như con hoang chạy lêu lổng bên ngoài, thật may là định lực của anh ấy không tệ, cũng không học cái xấu, đến khi, Ngô Hiếu Thiên học xong bắt đầu liều mạng đi làm kiếm tiền, tình huống kinh tế trong nhà cũng dần dần chuyển tốt.

Lê Chương Vi thật ra cũng không nói được tại sao mình sẽ thích Ngô Hiếu Thiên như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ấy, trong lòng quyến luyến anh ấy càng sâu. Không biết có phải bởi vì không bỏ được hay không, cho nên mới nhớ mãi không quên như vậy, cô cũng không có dáng vẻ như vậy với một loại vật phẩm nào, nhưng mà lại cố chấp đặc biệt với Ngô Hiếu Thiên như vậy.

"Ừh, nghe cũng là một thanh niên không tệ lắm!" Lê Tả Trung tán thành.

"Cha, sẽ không khuyên con cách xa anh ấy một chút sao?"

"Cha không phải là mẹ con."

"Dám nói xấu sau lưng em?!" Lâm Tú Lâm đột nhiên xông vào, thờ phỉ phò nhìn chăm chăm hai cha con cô. "Tiểu Vi, mẹ không phải bảo con nói với ba, nếu ông ấy trở lại thì bảo ông ấy nhanh chút trở về phòng sao?"

"Anh chỉ là tán gẫu đôi câu với con gái mà thôi." Lê Tả Trung đứng dậy duỗi tay về phía bà ấy, Lâm Tú Lâm nhăn nhó một cái mới đi tới để cho ông ấy ôm bà vào ngực. "Như vậy mà em liền ghen? Thật sự nhớ anh như vậy sao?"

"Ai dạy anh cả chạy ra ngoài ngày lẫn đêm, lại dám về nhà muộn hơn em."

"Được, được, chúng ta lên lầu." Lê Tả Trung trừng mắt nhìn con gái, cười nói: "Tiểu Vi, con từ từ ăn, chúng ta hôm nào sẽ tán gẫu tiếp."

"Dạ." Lê Chương Vi không thể làm gì khác hơn là vẫy tay với ba mẹ, nói ngủ ngon. Cha mẹ của cô rất yêu nhau, cho nên, bọn họ đại khái không có tình yêu dư thừa mà phân cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Lâm Hào Xuân đến phòng ăn, vừa đứng lúc nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Lê Chương Vi không kịp thu hồi. "Chớ suy nghĩ lung tung, phu nhân cùng tiền sinh thật ra thì cũng rất yêu con."

"Di Xuân, đi không hỏi, làm sao biết con nghĩ như thế?"

"Con từ nhỏ đến lớn, đề ý vẫn luôn là chuyện này, không phải sao?"

"Rất rõ ràng vậy sao?" Lê Chương Vi bắt đầu dĩ cười.

Xem ra cô quả nhiên rất khát vọng được yêu, cho nên bắt chấp tất cả đổi mất tình yêu thời như vậy, coi như bị Ngô Hiếu Thiên ghét, cô còn mỗi ngày mặt dày đi bệnh viện trong chăm sóc anh ấy.

Nhưng mà điều này cũng coi là một cơ hội, nếu như Ngô Hiếu Thiên không xảy ra tai nạn xe cộ mà nói, cô chỉ dám ở một bên si ngốc ngắm nhìn anh ấy, không dám đến gần.

Kết quả tương lai tốt hay xấu cũng cảm thấy không sao cả, dù sao mình đã từng cố gắng.

Đây là lựa chọn của cô, cô sẽ vì lựa chọn của mình mà chịu trách nhiệm.

Đó là thường xuyên mơ về tình hình hiện tại.

Dù sao cũng là huyết khí phương cương* của tuổi trẻ! Có người nào không có mộng xuân?

(*) Huyết khí phương cương: Tinh lực tràn đầy

Thế nhưng lần này dường như không như bình thường.

Bởi vì lúc xảy ra chuyện kia (chuyện chị cùng bạn học mắng anh rất bần áh) nhìn không rõ gương mặt lắm, hiện tại anh lại rõ ràng nhìn thấy mặt của Lê Chương Vi.

Tại sao anh mơ thấy Lê Chương Vi? Người anh thích rõ ràng là Tiểu Bàn! Cho dù muốn mộng xuân cũng phải mơ thấy Tiểu Bàn mới đúng.

Đáng chết!

Cảnh trong mộng không có chuyện gì đáng nói, anh cũng không bởi vì đó là Lê Chương Vi dựa sát mà không mắng, ngược lại vừa thấy cô ấy như vậy lại càng thêm hưng phấn.

Xem ra anh bình thường làm bộ không được tự nhiên thì ra là làm trái với tâm ý trong lòng.

Hơn nữa Lê Chương Vi thật sự quá đẹp!

Cô da thịt trắng nõn, như là sẽ sáng lên giống như trên châu sáng bóng phát ra ánh sáng, anh không nhịn được vươn tay sờ lên.

Hai tay của anh sờ đến đầu vai của cô, sau đó từng tắc từng tắc đi xuống.

Thần kỳ là tay của anh đi qua chỗ nào, thì chỗ đó vốn là mặc quần áo cũng từng tắc biến mất, cuối cùng toàn bộ biến thành da trắng của cô, cơ thể tuyệt đẹp của cô, lại trần truồng hiện ra trước mắt anh.

Hai vú tròn trịa, làm cho dục vọng của anh trong nháy mắt đạt tới đỉnh cao nhất, nhưng ngay lúc anh muốn tiến một bước đưa tay sờ hai luồng thịt non mềm kia, vậy mà làm anh tỉnh lại.

Hơn nữa, bụng dưới đúng lúc này muốn phun trào.

Ngô Hiếu Thiên thở hổn hển, vẫn không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chính là trong nháy mắt, ý niệm đầu tiên* chính là! Đáng tiếc, chỉ cần thêm một chút nữa, anh có thể sờ tới bộ ngực của cô rồi.

(*) Ý niệm đầu tiên: suy nghĩ đầu tiên trong đầu

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Ngô Hiếu Thiên bực mình mà dùng lực dấm lên đệm giường, làm thế chẳng qua là để cho anh không bị ở thương tay thôi.

Anh đã xuất viện hai ngày rồi, thật may là mộng xuân ở trên giường nhà mình, bằng không anh không mặt mũi nào mà đối mặt người đó mỗi sáng sớm cùng y tá y tá vào phòng bệnh đo nhiệt độ cho bệnh nhân.

Anh nứt xương chân phải phục hồi cũng đã tốt, không cần dùng bó thạch cao cố định nữa, nhưng tay phải phải bó thạch cao gần một tháng, hơn nữa mỗi khi trời mưa đều đến bệnh viện đổi được, trên khắp người anh đều là vết thương thật ra thì đang bắt đầu vảy kết.

Nhanh xuất viện như vậy đương nhiên là phải tính toán cẩn thận, người đứng ngã anh là một người đàn ông trung niên đảng hoàng làm tài xế xe tải, mặc dù toàn bộ tiền thuốc thang đã có bảo hiểm trả, nhưng thời gian nằm viện quá dài, chi phí một vài hạng mục phụ tăng lên thật hù dọa người, nhưng toàn bộ thứ này đều do người tài xế kia cùng với công ty vận chuyển hàng hóa chi trả.

Người tài xế kia là một người khổ cực, trong nhà có già có trẻ, cả nhà phải dựa vào ông ta lái xe tiền lương này nuôi sống, Ngô Hiếu Thiên vô cùng hiểu cảm giác nghèo khổ, mỗi tháng chi tiêu cũng phải chặt bóp mới vừa vặn, đột nhiên nhiều ra một khoản bồi tiền thuốc thang, những ngày nghèo rớt mùng tơi thật sự rất khổ sở!

Hơn nữa công ty chắc hẳn sẽ đẩy trách nhiệm bồi thường lên bản thân người gây họa, vì không để cho người đàn ông trung niên kia áp lực quá lớn, cho dù nằm viện thiếu một ngày, dù thế nào đi nữa anh phục hồi tình trạng như cũ coi như là hải lòng, cả ngày lẫn đêm nằm trên giường bệnh bệnh viện cũng buồn tẻ.

Rời giường dọn dẹp làm anh lúng túng không thôi bởi vì mộng xuân lưu lại dấu vết, Ngô Hiếu Thiên lần nữa cảm thấy may mắn vì mình xuất viện trước thời gian.

Hôm nay là thứ bảy, anh vốn là nên sáng sớm ra cửa đi làm - anh đang làm việc cho một cửa hàng thịt bò bít tết gần trường học anh vừa làm vừa học, bình thường vào buổi tối nếu như trong cửa hàng quá bận rộn anh sẽ bị call đi hỗ trợ, nhưng là bây giờ tay phải còn bó bột, căn bản là không cách nào nữa chén đĩa được.

Tuần trước anh gặp tai nạn xe cộ ngày đó đã khẩn cấp xin cửa hàng trưởng nghỉ phép rồi, thật may là cửa hàng trưởng đồng ý thay anh giữ vị trí làm việc này, bằng không loại công việc mà gần như ngày nào cũng có thể cầm tiền lương này, sẽ có rất nhiều người muốn cướp!

Một tay cởi quần ngủ kể cả quần lót ra ném vào máy giặt, vừa nghĩ tới những cảnh trong mộng, Ngô Hiếu Thiên không nhịn được lại thờ dài một cái.

Thời gian anh xuất viện là buổi chiều thứ năm, buổi sáng thời điểm mới cùng bác sĩ xác định tốt lần sau đến kiểm tra, buổi chiều anh liền trực tiếp xuất viện —— dĩ nhiên, anh không thể nào đặc biệt thông báo cho Lê Chương Vi chuyện này.

Nếu như cô ấy còn đến bệnh viện tối hôm đó, nhìn cái giường trống không, có lẽ ông Hứa giường bên cạnh bắt được cô lại bắt đầu nói làm nhảm anh vô tình vô nghĩa, thế nhưng không thông báo cho cô ấy một tiếng khi ra viện. Nhưng những thứ này dĩ nhiên chỉ là anh tưởng tượng mà thôi.

"Nhưng mà, cô ấy sẽ đi chứ?" Ngô Hiếu Thiên vừa bấm để máy giặt hoạt động, vừa quay đầu kiểm tra rõ giặt quần áo bên cạnh, xác nhận bên trong có quần áo hay không để giặt cho luôn. Trong nhà chỉ có ba cùng anh hai người mà thôi, loại chuyện giặt quần áo như vậy đương nhiên liền rơi vào trên đầu của anh.

Không ý thức được mình đang lầm bầm lâu lâu, Ngô Hiếu Thiên vừa đem quần áo trong rổ bỏ vào máy giặt trước mặt, vừa tiếp tục đem suy nghĩ trong lòng nói ra: "Nếu mình đã xuất viện, cô ấy nên buông tha mới đúng, không khả năng đuổi theo đến nhà của mình?"

Vừa lúc đó, cửa đột nhiên mở ra, Ngô Chính Uy đi vào phòng tắm, thấy con trai cởi quần thì mới giặt mình.

"Con làm gì không mặc quần thế?"

Mặt Ngô Hiếu Thiên túng quần đỏ rần, anh tiện tay lấy một cái khăn lông vẩy chỗ bụng dưới, lúng túng la ầm lên: "Cha, làm sao cha không gõ cửa trước? Cho con một chút riêng tư có được hay không?"

"Cha làm sao biết người ở bên trong."

Ngô Chính Uy mới vừa rời giường gấp rút đi tiểu! Dù thế nào đi nữa ông cũng đã xông vào rồi, đương nhiên vẫn là giải quyết trước vấn đề sinh lý cấp bách xong lại nói.

"Cho nên mới muốn cha trước gõ cửa!"

"Cha mắc tiểu quá!"

Sau khi Ngô Chính Uy tiểu xong, vội vàng rửa tay một cái, sau đó như một làn khói chạy ra phòng tắm, tránh cho con trai nói bản thân không tôn trọng riêng tư của con. Hôm nay buổi chiều ông mới bắt đầu trực, có thể trở về ngủ một giấc trên giường, không cần mới sáng sớm nghe con trai giáo huấn.

Vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, chuông cửa liền vang lên, sau khi Ngô Chính Uy gào lên một câu "Tôi đi mở cửa", quay đầu đi về phía cửa —— coi như ông muốn ngủ thế nào, cũng không thể để người không mặc quần, tay phải lại bó thạch cao -con trai- ra ngoài mở cửa!

"Bác trai, buổi sáng tốt lành, xin hỏi Hiếu Thiên có ở đây không?"

Cửa vừa mở ra, chỉ nghe thấy một giọng nữ dễ nghe, lễ độ hỏi thăm, Ngô Chính Uy nhìn kỹ, người này không phải là ít ngày trước đã gặp ở trong bệnh

viện bạn gái Tiểu Thiên sao?

"Ah, sớm, sớm, Tiểu Thiên ở bên trong phòng tắm giặt quần áo." Sau khi xác định người vừa tới không phải tìm mình, Ngô Chính Uy trở về phòng ngủ của ông ngủ một giấc.

Ông chỉ cho cô gái vị trí của phòng tắm, nhưng hoàn toàn quên nhắc nhở cô gái kia, bây giờ Tiểu Thiên trong phòng tắm, nửa người dưới chỉ vây một cái khăn lông mà thôi.

Dù sao là bạn gái! Cái gì nên thấy sớm muộn gì cũng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Bonghongxingdep

Cha chân sau vừa rời đi, Ngô Hiếu Thiên cực kỳ tức giận đóng sầm cửa phòng tắm, ngây đại một lúc lâu, không nhận được lại bắt đầu lăm bằm lằm bằm.

"Có cần phải xấu hổ như vậy không? Mặt mình đỏ rần."

Cha với mình đều là nam, bị ông ấy nhìn thấy nửa người dưới thật ra vẫn được, nếu cha không lúng túng, mình cũng không cần cảm thấy ngượng ngùng.

Bấm nút điều khiển máy giặt cho nó bắt đầu vận hành, âm thanh máy giặt cũ kỹ ùng ùng vang lên trong phòng tắm. Bọn họ thuê nhà trọ cũ kỹ này, trước mặt mặc dù có ban công, nhưng lại hẹp hòi không bỏ được máy giặt cũ kỹ này, cuối cùng đành phải đặt máy giặt trong phòng tắm.

Bởi vì âm thanh của máy giặt, Ngô Hiếu Thiên cũng không nghe thấy vừa rồi cha nói chuyện với khách trước cửa ra vào, cũng không biết vị khách kia tự mình đi tới phòng tắm, nhưng là anh nhớ có người nhấn chuông cửa, nghĩ thầm là chủ cho thuê nhà tới thu tiền.

Nhưng mà anh cũng không nghe thấy giọng oang oang đã có thương hiệu của chủ nhà cho thuê. Anh tùy ý thắt chặt khăn lông ở chỗ bụng dưới, tính ra bên ngoài xác định một phen tình trạng phía ngoài, tùy thời có thể chạy về phòng tìm quần mặc vào.

Nào ngờ cửa phòng tắm vừa mới mở ra, anh đã nhìn thấy một người tuyệt đối không nên xuất hiện ở cái địa phương này—— Lê Chương Vi.

Lê Chương Vi cũng sợ hết hồn, bởi vì cửa phòng tắm đột ngột mở ra, hơn nữa Ngô Hiếu Thiên đứng bên trong thế nhưng quần áo xốc xếch.

Cô đưa tay bưng kín môi, cặp mắt trừng lớn, tầm mắt nhìn ở nửa người dưới anh không ngừng qua lại.

"Sao cô ở chỗ này?"

Ngô Hiếu Thiên không dám tin nhìn cô chằm chằm.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn Lê Chương Vi không thốt nên lời.

Ngô Hiếu Thiên vừa thẹn thùng vừa lúng túng, cả giận nói: "Cô muốn nhìn như vậy tới khi nào?"

Thần kinh cô gái này không có vấn đề chứ? Cô không phải được nuôi dạy như một thiên kim đại tiểu thư sao? Thấy người khác phơi quần áo xốc xếch, có thể nhìn chằm chằm như vậy sao?

Thật ra thì anh đại khái có thể lui về trong phòng tắm, đóng cửa lại là có thể tách ra rồi, thế nhưng làm như vậy có chút cảm giác, giống như anh sợ cô, cho nên anh mới xấu hổ cất giọng nạt cô?, buộc cô dời đi tầm mắt không lễ phép như vậy.

"Em xin lỗi."

Lê Chương Vi đỏ mặt nói xin lỗi, sau đó xoay người làm cho ánh mắt hạ xuống.

"Mau tránh ra!"

Thấy cô rút cuộc cũng tránh ánh mắt đi, Ngô Hiếu Thiên lao ra khỏi phòng tắm, đi phía trái chạy về gian phòng của mình. Hiện tại chuyện cấp bách nhất là nhanh tìm quần mặc vào.

Ở thời điểm chạy qua bên cạnh Lê Chương Vi, không biết là bởi vì tức giận, hay là đường đi quá nhỏ, anh không nắm chắc khoảng cách, nhú mày đụng cô một cái, nhưng Ngô Hiếu Thiên cũng không dừng bước, chạy thẳng vào trong mình phòng.

Lê Chương Vi bị đung một cái, đau đến nhũ mào, đồng thời tầm mắt không tự chủ nhìn bóng lưng của anh nhìn lại khăn lông nhỏ hơn bình thường đang che bụng dưới của Ngô Hiếu Thiên, vậy bộ phận quan trọng trước mặt, hai đầu khăn lông đánh một nút thắt sau lưng, vì vậy cái mông của anh gần như không bị khăn lông che kín.

Lê Chương Vi cứ như nhìn thấy anh đang còi truồng vậy.

Cô vừa mới nhìn thấy, chỉ dám trợn to mắt nhìn mãnh liệt, một chút âm thanh kinh ngạc cũng không dám phát ra —— nếu như bị Ngô Hiếu Thiên phát hiện, nếu không sẽ bị anh hung dữ.

Không biết vì sao, Lê Chương Vi đột nhiên bật cười.

Cô như vậy coi như là đung phải thời cơ tốt sao? Vừa nghĩ như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được lại đỏ lên.

Mặc dù cái tuổi này của bọn họ chính là thời điểm tò mò thân thể của người khác phái, cô mới vừa rồi nhìn không chớp mắt thân thể của anh, không biết thẹn thùng quá rồi, nếu truyền ra ngoài thì thế nào đây!

Nhưng cô cũng không phải cố ý, chính là vừa vắn nhìn thấy thôi!

Không nhìn mới là lạ, dù sao đó cũng là của người mình thích, nếu có phúc nhìn đương nhiên phải nhìn cho thỏa thích!

Chỉ tiếc bây giờ anh ấy đã chạy về trong phòng, đợi lát nữa sau khi đi ra chắc hẳn là mặc rất kín đáo không muốn cho mình xem!

Ánh mắt không nhịn được vắn nhìn về phía cửa phòng, Lê Chương Vi chậm rãi nhìn xung quanh, hôm nay cô đến nhà Ngô Hiếu Thiên thật ra là muốn tiếp tục công việc chăm sóc —— mặc dù đã xuất viện, nhưng tay phải của anh còn bó thạch cao, chắc hẳn sinh hoạt sẽ gặp phải những rắc rối.

Ví dụ như. Mặc quần.

"Hiếu Thiên, anh cần em giúp một tay không?"

Cô tuyệt đối không phải muốn nhìn bộ dạng quần áo không chỉnh tề của anh mới hỏi như thế.

Cô rất không yên lòng.

Ngô Hiếu Thiên không thông báo cô một tiếng lại tự chủ trương xuất viện, chẳng lẽ anh cho rằng chuyện giữa bọn họ cứ như vậy mà kết thúc sao?

Lê Chương Vi chậm một ngày mới tới nhà của Ngô Hiếu Thiên là bởi vì phải chuẩn bị tâm lý sẵn trong lòng. Mặt dày tới gia đình anh, chắc hẳn Ngô Hiếu Thiên sẽ càng thêm tức giận hơn lúc ở bệnh viện, trong lòng của cô càng mạnh mẽ mới có thể ngăn cản cơn giận của anh. Không ngờ sẽ xảy ra chuyện vừa rồi.

Cô vừa muốn cười, lại cảm thấy tuyệt đối không thể cười. Ngô Hiếu Thiên đã chán ghét cô, cô không thể để anh có nhiều lý do ghét cô được.

"Chăm sóc cái gì? Cô tính giúp tôi mặc quần sao?" Mặt Ngô Hiếu Thiên đỏ lên mở cửa phòng, thờ hồng học nhìn cô chằm chằm. (lúc này anh đang tức giận nên thờ hồng học)

"Nếu như anh cần." Lê Chương Vi nghiêng đầu, có chút kinh ngạc nhìn anh.

Thái độ lúc Ngô Hiếu Thiên ở nhà với cô, so với lúc ở trong bệnh viện rõ ràng là khác nhau, rõ ràng mấy ngày trước anh vừa thấy cô thì sẽ đuổi cô đi.

"Không cần!" Ngô Hiếu Thiên vội vàng nghiêm khắc cự tuyệt cô.

Người này không phải da mặt dày đến nỗi bắn đạn cũng không thùng chứ?

Lại dám nói muốn giúp anh mặc quần?!

Hiện tại mặc dù anh có một cánh tay bị gãy phải bó thạch cao, nếu muốn làm chuyện gì xấu với cô cũng làm được, chẳng lẽ cô không sợ đơn độc xông vào phòng anh ngộ nhỡ bị anh 00XX sao? (00XX là gì mọi người tự hiểu.)

Nhưng lúc trong mộng xuân anh lại muốn ra tay với bộ ngực xinh đẹp của cô!

Vừa nghĩ tới đây quả là một giấc mộng đẹp, tầm mắt Ngô Hiếu Thiên không nhịn được nhìn trước ngực của Lê Chương Vi, anh đã tận lực làm lơ rồi, nhưng làm tặc nhàn rồi thì tư tưởng bao giờ cũng không trong sáng cả, đúng lúc Lê Chương Vi bị anh đột nhiên mở cửa, cùng với một câu cự tuyệt giận dữ, một tay để ngang ngực nắm lên khuỷu tay còn lại, cả người lùi lại hai bước, anh cho rằng cô bắt gặp anh nhìn ngực của cô.

"Lá gan cô rất lớn! Lại dám tới đây, cô không sợ cô nam quả nữ nhốt trong một phòng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao."

Lời nói ác độc của Ngô Hiếu Thiên chỉ nói đến một nửa đã không nói nổi nữa, bởi vì đôi mắt to của Lê Chương Vi tỏa sáng chuyên chú nhìn chằm chằm vào anh, khiến suy nghĩ của anh bị đôi mắt đen kia hút hết, đột nhiên hoảng hốt mất hồn.

Lê Chương Vi cảm thấy hôm nay Ngô Hiếu Thiên có chút lạ, bọn họ nói nhiều câu như vậy, anh lại không mở miệng đuổi cô đi, là bởi vì bây giờ chỉ có hai người bọn họ sao?

Lúc trước ở trong phòng bệnh viện, mỗi lần cô đến anh cũng sẽ bị bạn cùng phòng trêu chọc, cho nên anh mới giận dỗi đuổi cô đi sao?

Ở trong lòng liên tục xác nhận, Lê Chương Vi không nhận được cười vui vẻ.

"Cô ở đây cười cái gì?" Ngô Hiếu Thiên có cảm giác da đầu tê dại, anh đang đe dọa cô nếu tùy tiện xông vào phòng của con trai sẽ xảy ra nguy hiểm, không ngờ cô cười vui vẻ như vậy.

Chỉ là cùng lúc có ý nghĩ khác chui ra: người này thích anh, cô cho rằng dù bị anh coi thường thế nào cũng không có chuyện gì sao? Đối với cô mà nói ngược lại là giải đúng chỗ ngứa.

A a a —— thật là khủng khiếp, chuyện gì đang xảy ra với con gái thời nay vậy?

Cô không phải được nuôi dạy như một thiên kim đại tiểu thư sao?

Lê Chương Vi vẫn luôn cho anh cảm giác như vậy, cao cao tại thượng, đoan trang nhã nhặn, thần thánh cũng không thể xâm phạm. Anh nhớ lúc học tiểu học là lần đầu tiên nhìn thấy cô, cảm thấy cô như tiểu công chúa ngọt ngào bước ra từ trong truyện cổ tích, giống như nhìn nhiều sẽ vậy bản cô vậy.

Không chỉ là tiểu học, lúc cấp 2 cũng không sai biệt lắm. Có một khoảng thời gian Lê Chương Vi cùng Lưu Nhã Tuấn đi cùng nhau, tất cả mọi người đều tán tụng hai người bọn họ là một đôi trời sinh, thật là một đôi tuyệt phối, vô luận là gia thế hay về bên ngoài của hai người, đều là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ tiếc, Lưu Nhã Tuấn thích thanh mai trúc trúc bên cạnh nhà Nguyên Tú Yên, người ta ở gần nhà lại có tình cảm từ lúc đi nhà trẻ đến bây giờ (khi đó đang học cấp 2). Ngẫm lại Lê Chương Vi cũng thật đáng thương, cùng người ta mập mờ lâu như vậy, cuối cùng lại bị một cước đá văng. Nghĩ tới đây Ngô Hiếu Thiên bỗng nhiên dừng lại, cô sẽ không phải là thất tình, cho nên đầu có chút không bình thường chứ?

Không đúng, không đúng, Lưu Nhã Tuấn với Nguyên Tú Yên vừa mới xảy ra chuyện gần đây, mà Lê Chương Vi đến gần anh hình như rất lâu rồi, chỉ là thẳng tới nay cô đều không có biểu hiện rõ ràng như gần đây, chỉ là mấy năm này cô luôn cố ý chặn anh, như muốn nói chuyện với anh. Cần thận hồi tưởng lại thật đúng là đáng sợ, cô thật sự thích anh sao?

Anh rốt cuộc có gì hấp dẫn ánh mắt vị đại tiểu thư này rồi hả?! Lê Chương Vi bị anh hung dữ như vậy, không thể làm gì khác hơn là thu hồi khuôn mặt tươi cười. Anh quả nhiên không hổ là Ngô Hiếu Thiên hung ác.

Thật là không công bằng, lúc Tiểu Bàn cùng bạn học đi thăm anh, bọn họ vừa nói vừa cười, cô suýt chút nữa thì ghen tỵ chết rồi.

Ngô Hiếu Thiên thở phì phò đóng sầm cửa phòng, lướt qua cô đi tới phòng khách, sau khi ngồi xuống ghế sofa một chỗ ngồi, ra lệnh cho Lê Chương Vi: "Cô, tới đây ngồi xuống."

Lê Chương Vi vừa nghe thấy thế nghĩ không phải đuổi cô ra ngoài, khóe miệng không nhận được lại mỉm cười. Cô ba chân bốn cẳng chạy tới nơi mà Ngô Hiếu Thiên chỉ ngồi xuống ghế sofa dài, nghe lời giống như con gí đó.

Ngô Hiếu Thiên thấy cô như vậy không khỏi buồn cười, trong lòng luôn có cỗ cảm giác không được tự nhiên. Không biết vì sao, vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, huyết áp của anh tăng lên nhanh chóng, sau đó sẽ không giải thích được lại muốn hung dữ với cô ấy. "Xe của tôi là cô đưa đi sửa sao?"

Buổi chiều ngày hôm trước khi anh về đến nhà, phát hiện mình chiếc xe yêu thích của mình vinh quang dừng ở chỗ đỗ xe bên đường, kinh ngạc làm cầm anh suýt chút nữa thì rớt xuống, sau khi đã hỏi cha, xác định cũng không phải ông ấy đi xử lý, như vậy, không cần nghĩ tới cũng biết là kiệt tác của ai.

"Dạ." Lê Chương Vi gật đầu một cái.

Cô biết Ngô Hiếu Thiên rất quý chiếc xe kia, lúc đi sửa xe cô yêu cầu nhân viên sửa phải khôi phục lại hình dáng lúc trước, mặc kệ bao nhiêu tiền cũng không sao.

"Tiền sửa xe là bao nhiêu?" Ngô Hiếu Thiên có chút phiền não la hét: "Việc đầu tiên tôi nói, là cô tự chủ trương sửa xe của tôi, nếu trong tay tôi không đủ trả mà nói, có thể chia ra nhiều lần để trả cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Bonghongxingdep

"Tiền sửa xe là bốn vạn năm ngàn, không trả cũng không sao."

"Cái gì? Bốn vạn năm ngàn?" Ngô Hiếu Thiên trừng lớn mình như mắt con bò, anh sẽ không phải là bị tiên nhân khiêu* chứ?" So với tôi mua 1 chiếc xe second-hand còn đắt hơn! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

(*) Tiên nhân khiêu: ý nói cô chơi anh đó, làm gì sửa cái xe mà tốn nhiều tiền như vậy. Bốn vạn 5 ngàn = 1 tỉ 600 triệu VNĐ (đổi ở trên mạng 1 nhân dân tệ Trung Quốc=3k600 VNĐ; 1 vạn là 10.000= 16 triệu)=> sao mà mắc vậy không biết đổi có đúng không nữa. Ai biết giúp mình với.... ..

"Há? Như vậy rất mắc sao? Nhưng thợ sửa xe nói anh ta đã tính rẻ cho em rồi mà! Linh kiện đều là nguyên hãng."

"Cái người đàn ông này, thợ sửa xe đương nhiên muốn kiếm tiền nên nói như vậy!" Ngô Hiếu Thiên tức giận đỡ tay sau gáy. "Được rồi được rồi, coi như là tôi gặp xui xẻo. Tôi trước trả trước cho cô 8000, sau đó tiền lương tháng tới, chờ lại chút ít. Tóm lại, mỗi tháng tôi từ từ trả lại tiền sửa xe cho cô cho đến hết mới thôi."

Anh vốn cho chỉ có vỏ ngoài là dùng nguyên hãng, nhưng là tổng số tiền này, không ngờ các linh kiện lớn nhỏ bên trong toàn bộ đều là nguyên hãng, anh lần này tổn thất thảm rồi!

Nếu như chính anh tìm người quen sửa xe mà nói, cũng không tới 1,5 vạn là có thể làm xong. Cũng không thể trách Lê Chương Vi, thứ nhất cô là người ngoài ngành không biết chút gì, thứ hai cô sang trọng cao quý như thế, nếu như anh là người sửa xe mà nói, thấy một người như vậy tới cửa chịu chết, không chém cô mới là lạ.

Chỉ có thể trách mình không may mắn, trong thời gian này nên tìm một ngôi chùa mà bye bye thôi.

"Em đã nói, tiền sửa xe anh không phải trả lại."

Bị mắng ngu ngốc, Lê Chương Vi tuyệt không khổ sở, ngược lại còn có chút vui vẻ, cảm giác ở cùng Ngô Hiếu Thiên hình như kéo gần thêm một chút.

"Như vậy sao được? Chuyện tiền bạc, phải rõ ràng mới được!" Ngô Hiếu Thiên có chút bẽ mặt (vì với sự kiêu ngạo) nhìn cô: "Người như cô là thiên kim đại tiểu thư, sao mà biết được kiếm tiền rất khổ cực chứ? Dựa vào tiền tiêu vặt ba mẹ cho, tùy tiện tiêu xài, nếu tôi là cha cô, nhất định sẽ hung hăng đánh cô một trận!"

Nhưng anh làm việc khổ cực trong nửa năm ở cửa hàng thịt bò bít tết, mới đủ tiền mua chiếc xe second-hand kia, hiện tại cô mắt cũng không nháy một cái liền bỏ tiền ra sửa xe, anh phải làm hơn nhiều tháng gom góp lại mới trả lại được cho cô số tiền đó.

Thế giới này, thật không công bằng!

"Đáng tiếc, anh không phải là ba em, hơn nữa, em cũng không phải tiêu tiền loạn, chiếc xe kia là tâm can bảo bối của anh, coi như tốn gấp đôi phí sửa chữa cũng đáng giá."

"Kỳ quái, đó là xe của tôi, cũng không phải là xe của cô, cô nhiều chuyện cái gì?" Bị anh nói như vậy, Lê Chương Vi bực mình mím môi, giống như là cô quyết tâm làm một việc gì đó quan trọng. Ngô Hiếu Thiên thấy vẻ mặt cô kinh ngạc, không nhịn được hừ cười một tiếng. Lúc ở bệnh viện thời anh luôn bị cô làm cho tức giận thiếu chút nữa nội thương, hiện tại không có những người không liên quan kia giúp đỡ thay cô rồi, cuối cùng anh cũng có lúc mờ mịt mờ mắt rồi!

Có thể làm cô tức giận đến nói không ra lời, anh thật là thông minh mà!

Đột nhiên Lê Chương Vi đứng lên, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Hiếu Thiên.

Ngô Hiếu Thiên còn tưởng rằng cô sẽ giống như lần trước ngày nào đó ở trong phòng bệnh xoay người rồi đi, nào ngờ cô lại đi tới chỗ ngồi của anh.

Khoảng cách cũng không quá xa chỉ có mấy bước, Ngô Hiếu Thiên tròn mắt há mồm cho đến khi cô ngồi xuống cạnh mình, mới phản ứng mà gào lên với cô: "Cô làm gì thế?"

Thật ra khi cô ngồi xuống bên trái của anh, ngồi gần như vậy với anh cũng không có gì đặc biệt cả.

Lúc cô đi tới, mùi hương trên người cô nhất bay tới mũi anh, Ngô Hiếu Thiên thờ hốt vì kinh ngạc, muốn coi thường mùi hương làm anh điên cuồng đó, bắt đầu đi lơ đãng nhớ kỹ mùi của cô rồi, đó là lúc ở trong bệnh viện cũng đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng anh rồi.

"Em sẽ không nhận lại tiền sửa xe từ anh." Ánh mắt Lê Chương Vi kiên định nhìn anh.

"Cô rốt cuộc muốn làm gì? Tôi gần như vậy làm cái gì?" Ngô Hiếu Thiên muốn đứng lên né tránh, coi như sẽ bị cười nhạo cũng không sao. Mới vừa rồi thì giằng co, nhưng lúc này cả người cô lại dán gần vào anh!

Đối với trước đây không lâu anh nằm mơ thấy mộng xuân với cô mà nói, bây giờ dựa gần như vậy thật sự là chết người đến nơi, quá mức rồi, anh cũng không phải là hòa thượng thanh tâm quả dục!

Khi Ngô Hiếu Thiên còn chưa đứng lên, liền bị Lê Chương Vi áp ngồi trở lại trên ghế sofa.

"Không cho phép chạy trốn." Lê Chương Vi nhỏ giọng khàn cầu anh: "Hiếu Thiên, dùng cách khác để trả lại tiền sửa xe, có được không?"

"Không được!" Ngô Hiếu Thiên hơi cúi nhìn cô chăm chăm. Đối với anh mà nói, tiền rất quan trọng, phải nói rõ ràng mới được.

Lê Chương Vi không để ý anh cự tuyệt, những ngày qua cô đã nghe quen những lời cự tuyệt như thế rồi, tự mình nghĩ cách khác, "Em muốn ngồi xe của anh đi chơi."

Bởi vì lúc trước, Lê Chương Vi thấy Ngô Hiếu Thiên cùng Tôn Tú Châu đi học cho nên mới mất không chế mà theo đuổi anh.

Cô ghen tỵ, tức giận, giống như vị trí thuộc về mình bị người khác đoạt đi. "Hiếu Thiên, chờ em đi học cũng được, dùng việc này để thay tiền sửa xe! Có được không?"

"Ai để ý cô! Tôi tại sao lại phải chờ cô đi chơi? Tại sao phải đưa đón cô đi học?" Ngô Hiếu Thiên cảm thấy không thể thuyết phục được cô, cô có tư cách gì mà yêu cầu anh như vậy? "Cô nghĩ tôi là tài xế tùy ý sai bảo sao?"

Lê Chương Vi có chút biểu lộ bi thương mà lắc lắc đầu, "Không phải tài xế, em cũng không nghĩ sai bảo anh." Tay của cô nhẹ nhàng khoác lên vai anh, nói tới đây đột nhiên tay cô nắm thành quyền sau đó tức giận đập xuống vai anh. "Em chỉ muốn đi cùng với anh."

Cô chủ động chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?

Vậy mà, Ngô Hiếu Thiên vẫn quyết tâm cự tuyệt cô đến gần sao?

Mặc kệ rốt cuộc là công khai còn là ám chỉ, đều không hữu dụng, cô nên nói rõ tâm tình của mình hết cho anh nghe cho rồi.

"Em ghen tỵ với Tôn Tú Châu, một ngày kia em thấy anh chở cô ấy đi học, em hận không thể xông tới mà kéo tóc cô ấy."

Ngô Hiếu Thiên kinh ngạc nhìn cô chăm chăm. Lê Chương Vi ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói, anh gần như bị giọng nói của cô thôi miên —— trên thực tế anh cũng bắt đầu tưởng tượng giọng nói tới hình ảnh của cô.

Một người được nuôi dạy như một đại tiểu thư thế nhưng ghen tỵ đến mức muốn đi kéo tóc một người khác?

"Sau đó mấy ngày, mỗi lần nhìn thấy là một lần em khổ sở. Em đương nhiên không thể nào xông tới kéo tóc cô ấy, nhưng mà em biết em không thể giống như trước kia mà không làm gì cả."

Lê Chương Vi có chút khản trương, dù sao kể tiếp cô muốn tỏ tình, cô hít thở sâu nhiều lần, ánh mắt vẫn không hề rời về mặt của Ngô Hiếu Thiên.

"Em." Khi cô rốt cuộc chuẩn bị tâm lý thật tốt định tỏ tình, lại bị Ngô Hiếu Thiên ngăn lại.

"Đừng nói ahhh... Tôi biết rõ cô định nói gì." Mặt Ngô Hiếu Thiên đỏ lên, loại tình cảm này các bạn trai khác tha thiết mơ ước, nhưng anh lại cảm thấy rất kỳ cục.

Lê Chương Vi cũng không phải là cô gái ngoan ngoãn nghe lời, cô theo suy nghĩ trong đầu nói lời tỏ tình ra: "Em thích anh, em muốn ở chung một chỗ với anh."

Cô đã luyện tập vô số lần, khi chân chính nói ra khỏi miệng, cô nuốt từng ngụm nước miếng, tiếp đó, giờ đến phiên anh trả lời.

"Tôi không phải bảo cô đừng nói sao?" Người tỏ tình rõ ràng là cô, tại sao vừa khản trương vừa sợ hãi lại là anh?

"Tại sao anh sợ như vậy?" Lê Chương Vi không hiểu. Không phải cô khoe khoang, cô theo đuổi nam sinh còn có thể chạy quanh trường một vòng, tại sao Ngô Hiếu Thiên lại bài xích cô như vậy?

Nếu như nói anh bởi vì trong lòng đã có đối tượng, nhưng hiện tại Tôn Tú Châu cũng là hoa đã có chủ, dù anh không cam lòng thế nào, cũng chỉ có thể cười chúc phúc bọn họ?

"Anh chán ghét em như vậy sao?"

Trước khi Ngô Hiếu Thiên trả lời, Lê Chương Vi đã vội vàng nắm tay của anh: "Thật xin lỗi, em vẫn muốn vì chuyện trước kia máng anh mà chính thức xin lỗi với anh, nhưng mỗi lần anh đều không cho em nói xong."

"Chuyện này rất quan trọng sao?" Ngô Hiếu Thiên vẫn luôn nhớ chuyện này, chỉ là cũng không phải anh chủ động nhớ kỹ, đây cũng là bởi vì Lê Chương Vi thường cách một khoảng thời gian lại chặn anh, muốn nói xin lỗi với anh, anh mới như vậy mà nhớ lại chuyện này.

"Đối với em mà nói là rất quan trọng, bởi vì em cảm thấy vô cùng đau lòng. Máng anh như vậy không phải là ý nguyện của em, lúc đó em đi theo cho có không khí, chỉ phụ họa theo mọi người máng anh mà thôi."

"Cô cảm thấy như vậy là có thể giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi sao? Thật ra thì tôi không để ý cô nhìn tôi như thế nào, có nói xin lỗi hay không cũng

không sao." Ngô Hiếu Thiên đẩy ta cô ra.

"Thật xin lỗi, em" Sau đó nói xin lỗi là cô chỉ muốn mình thỏa mãn mà thôi, nghe anh nói như vậy, người làm tổn thương người khác lại thành cô rồi.

Kết quả mà cô muốn không phải như vậy.

"Xin anh không nên chán ghét em, như thế thì em sẽ rất vui——"

"Không cần nói cái này được không? Xin một lần là đủ rồi!" Ngô Hiếu Thiên thô lỗ cắt đứt lời tỏ tình của cô, cô muốn ép anh điên mà.

Lê Chương Vi trầm mặc một chút, sau đó hỏi: "Vậy câu trả lời của anh?" Cô đã tỏ tình, phải có quyền lợi đòi anh trả lời chứ!

"Tôi" Ngô Hiếu Thiên không biết nên trả lời thế nào mới phải.

Nói thật, anh cũng không ghét cô, mấy ngày nay ở trong bệnh viện nhờ cô chăm sóc, anh nên cảm tạ cô mới đúng, nhưng mà phải nói là thích, trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không còn biện pháp nói ra thích cô, còn chưa phải thích.

Anh còn đang không theo đuổi được Tiểu Bàn mà ảo não, thế nào có thời gian đi phiên nào chuyện của Lê Chương Vi đây? Chỉ là cô lại bắt buộc anh, xông vào cuộc sống của hắn, hại anh không nghĩ tới cô là không làm được.

Cô thật sự là một người đáng ghét.

Đang lúc Ngô Hiếu Thiên phiền não làm thế nào để trả lời, điện thoại di động của anh vang lên, Ngô Hiếu Thiên như là được hưởng án treo thì hành án, đứng dậy chạy tới phòng của mình.

Hắn là điện thoại của cửa hàng gọi tới, bởi vì hôm nay anh không đi làm, cho nên gọi cho anh xác nhận một chút.

"Này, trưởng ca*, tôi đã xin phép với cửa hàng trưởng rồi, Cửa hàng trưởng đồng ý với tôi trước khi tôi xuất viện sẽ giữ lại việc cho tôi."

(*) Trưởng ca: giống như trưởng của một bộ phận nào đó

"Cậu không phải là đã xuất viện sao? Chủ nhật trong tiệm rất bận, thiếu một người phục vụ sẽ rất căng thẳng."

"Tôi xuất viện không sai, nhưng tay của tôi còn bó thạch cao!"

"Hết cách rồi, tôi không biết được cậu nói thế nào với cửa hàng trưởng, hiện tại thiếu người phục vụ, có lẽ phải tìm người khác tới thế vị trí của cậu rồi."

"Trưởng ca, làm ơn, tôi rất cần công việc này, anh có thể tìm người tạm thời tới thế thân, chờ tay phải tôi lành, tôi sẽ sớm phục chức"

"Cậu đây đùa gì thế? Tôi hiện tại cần người giúp một tay, huống chi, cậu là sinh viên làm thêm ngoài giờ, tôi không có biện pháp bảo đảm cái gì với cậu. Tôi rất vội, có vấn đề gì thì cậu nói với cửa hàng trưởng là được."

Điện thoại cứ như vậy bị cúp. Ngô Hiếu Thiên bất đắc dĩ ngồi ở mép giường, đưa điện thoại di động để lại trên tủ đầu giường.

Trưởng ca nói không sai, ngày chủ nhật trong tiệm rất bận rộn anh đã thấy, người không đủ, phục vụ những ngày đó sẽ mệt chết. Anh gõ một cái lên tay phải vẫn chưa hoàn toàn hồi phục của mình, nghĩ thâm công việc tiền lương hậu hình như vậy vô duyên với anh.

"Em có thể thay thế anh đi làm." Lê Chương Vi đứng tại cửa, sợ hãi đề nghị.

"Cô?" Ngô Hiếu Thiên thấy bóng dáng cô núp ở ngoài cửa, sức mà để tức giận cũng không có. "Công việc rửa chén đĩa phải dùng thể lực, cô có thể chống đỡ 1~2 canh giờ, tôi liền vỗ tay chúc mừng cô rồi."

"Nếu em có thể chống đỡ được tới khi tay phải của anh lành thì sao?" Lê Chương Vi bị anh xem thường liền nổi lên ý chí chiến đấu. "Khi đó anh đồng ý cùng em lui tới, thế nào?"

"Ha, dù sao cũng không thể nào, nhìn đôi tay cô một chút. . . ." Da tay của cô trắng trẻo đẹp đẽ như vậy, không cần thận dụng phải nước nóng mà nói, sẽ lưu lại vết sẹo khó coi. Lại nói, cánh tay nhỏ bé của cô, cần bản không có biện pháp bưng những thứ đựng thịt bò bít tết kia!

"Anh chờ mà xem, em nhất định sẽ thay anh giữ lại công việc này."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Bonghongxingdep

Tiếng người âm ỹ ở trong quán bát tết, Lê Chương Vi cắn răng một tay bưng một mâm thịt bò bát tết lên bàn của một đôi tình lữ.

"Xin lỗi, đây là phần thịt bò chín bảy phần và tám phần của hai ngài."

Đề đĩa thức ăn trước mặt khách, chờ một chút, giúp khách chuẩn bị tốt khăn (giống như đeo khăn ăn ở cổ, trải khăn để khi ăn khỏi bẩn), đồng thời vì bọn họ mở ra nắp.

Xi xì xì tiếng vang kèm mùi thơm theo thịt bò truyền ra, khách thấy đĩa thức ăn vẻ mặt hơn phân nửa là vui mừng. Cửa hàng tưởng bọn họ tốn một phen mới tìm được nhà cung cấp thực phẩm, phẩm chất lại tốt!

"Nếu cần canh và bánh mì, hoan nghênh tìm chúng tôi, xin mời dùng."

Nơi này là một cửa hàng bát tết cao cấp mà không đắt, gần đây vừa mới bắt đầu nổi trên thị trường, trong tiệm sử dụng nguyên liệu nấu ăn cao cấp có chất lượng, thu phí ổn định hơn nhiều nhà hàng bình thường khác, nghe danh tiếng cho nên khách đến vô cùng, vô cùng nhiều.

Lê Chương Vi xưng phong nhận việc thay thế Ngô Hiểu Thiên tới đây làm, trưởng ca bởi vì vợ và điều hành mọi người giao tiếp khách, đơn giản huấn luyện cô hai giờ liền khăn cấp phái cô ra sân.

Thật may là Lê Chương Vi bình thường thường tới các cửa hàng ăn cơm, thái độ ứng phó với khách rất thỏa đáng, việc cảm thấy cực khổ duy nhất là: những cái mâm đồ ăn rất nặng.

Người cùng làm việc với cô dặn dò cô không nên vừa muirois bắt đầu đã làm quá sức, chỉ cần cô một lần bưng một mâm ra là được, cô là người mới, tay chân từ từ một chút, chậm một chút, tất cả mọi người sẽ thông cảm cho cô.

Nhưng Lê Chương Vi muốn thử một chút năng lực cực hạn của mình.

Nếu như có thể mà nói, cô không muốn liên lụy tiến độ giáo tiếp khách, dù sao khách tới cửa hàng rất khoa trương, một buổi tối, khách tới cao gấp 3 gấp 5 lần.

Cửa hàng của bọn họ ở vị trí gần trường học, phụ cận cũng có nhiều người đi dạo phố, cho nên mỗi khi đến ngày chủ nhật thời gian buôn bán trong tiệm sẽ kéo dài mười hai giờ, nhưng bình thường khi qua mười một giờ rưỡi sẽ không nhận đơn đặt hàng nữa, thời gian còn lại chính là vệ sinh cửa hàng đến 12 giờ.

"Mỗi khi gặp ngày nghỉ khách hàng đều nhiều như vậy sao?"

Cảm giác đoàn người xếp hàng bên ngoài vẫn không giảm bớt, đợi đến khi cửa tiệm đóng cửa.

Đóng cửa lại dọn dẹp, Lê Chương Vi tò mò hỏi.

"Đúng vậy, em có phải bị giật mình hay không?" Thái Hữu là người hôm nay phụ trách huấn luyện cho Lê Chương Vi, anh cười khô run lên. "Tiểu Ngô làm việc theo ca đều là ngày nghỉ của cậu ta, những ngày bình thường không đủ người mới gọi cậu ta tới."

"Thật sự rất khó cực!" Lê Chương Vi nói nhỏ: "Thì ra là ngày nghỉ anh ấy cũng bận rộn như vậy."

"Tiểu Lê, em thật sự là bạn gái của Tiểu Ngô sao?"

Thái Hữu tò mò nhìn cô. Nghe trưởng ca nói có một cô nữ sinh xinh đẹp muốn thay Tiểu Ngô làm việc cho đến khi có thể đi làm lại, tất cả mọi người đều rất tò mò.

"Trước mắt còn không phải!" Lê Chương Vi xấu hổ cười cười. Chẳng qua nếu như cô có thể làm việc đến khi anh lành hẳn, cô và anh rất có thể trở thành một đôi tình lữ.

Không phải nói là bất luận thế nào, cô phía tìm biện pháp biến họ thành một đôi tình lữ

"Ah, chẳng lẽ em đơn phương thích Tiểu Ngô sao?"

Lê Chương Vi gật đầu cười. "Sao anh vừa đoán liền trúng vậy?" Cô thật dễ dàng bị người khác nhìn thấu như vậy sao?

"A a —— rất đáng tiếc, anh nghĩ nếu như không phải, anh sẽ theo đuổi em——" Thái Hữu nhìn Lê Chương Vi mở trừng hai mắt.

"Như vậy em chỉ có thể nói, cảm ơn anh yêu mến em."

Đối phương tỏ tình quang minh chính đại như vậy, Lê Chương Vi cũng nghiêm chỉnh làm vẻ mặt nhăn nhó. Không có biện pháp đáp lại tình cảm phải sớm

chặt đứt tình ý của đôi phương, đây là thái độ cô luôn luôn dùng khi có chuyện như vậy.

"Cô gái xinh đẹp như em, phải có rất nhiều người theo đuổi chứ? Sao lại đơn phương yêu mến người ta chứ?"

Thái Hữu một bên dạy thứ tự công việc vệ sinh cùng phạm vi từng người, vừa tiếp tục tán gẫu với cô. Thật ra thì anh nhiều lời như thế là muốn có nhiều cơ hội cùng mỹ nữ chung đụng, mọi người đã quen, nói không chừng lúc nào đó anh sẽ có hội được mỹ nữ ưu ái.

"Em cũng không biết rõ, chính là rất đề ý anh ấy." Có thể là thái độ của Thái Hữu như một người anh trai, một chút phòng bị Lê Chương Vi cũng không có cùng anh hàn huyên. "Nhưng anh ấy giống như không thích em chủ động đến gần, em tiến một bước anh ấy liền lui hai bước, anh ấy như vậy có phải rất chán ghét em hay không?"

"Có lẽ, Tiểu Ngô là sợ cũng không chừng."

"Sợ?"

"Xem cách ăn mặc của em, còn đáng vẻ hay cách nói chuyện của em nữa, không phải là một tiểu thư có tiền sao?" Như bọn anh là loại người khổ cực, rất dễ dàng nhận ra cô ấy là một người cao quý, vị trí hai loại người này trên thế giới là khác nhau hay nói cô ấy và Tiểu Ngô là người của hai thế giới, có lẽ người có tiền sẽ không sinh ra loại cảm giác này, nhưng đứa bé nhà nghèo rất dễ dàng dừng lại ở khoảng cách cần thiết, ép mình không cần vượt qua giới hạn nửa bước. "Em có thể nguyện ý vì Tiểu Ngô tới làm trong tiệm, là muốn cậu ta đau lòng cho em sao?"

Lê Chương Vi sững sờ một chút.

Cô vừa bắt đầu cũng không muốn như vậy, nhưng trải qua cả ngày khổ cực hôm nay, thật sự cô muốn lợi dụng một điểm này, khiến Ngô Hiếu Thiên thấy cô cực khổ, có lẽ anh ấy sẽ thật lòng đau cho cô cũng không chừng.

"Lợi dụng chuyện này để đổi lấy tình cảm, em thật sự muốn vậy sao?" Thấy cô trầm mặc, Thái Hữu tiếp tục nói: "Nếu như cậu ta bởi vì thương hại em mới thích em, như vậy sẽ không công bằng với em?"

Sau khi làm xong, hai người cầm cây lau nhà đi tới cửa sau, lúc này những người khác bắt đầu thả ghế ở trên bàn xuống.

Bớt đi những người khác dòm ngó, Lê Chương Vi từ từ suy nghĩ lại, khi lau nhà tắm xong sau, đột nhiên cô trả lời tiền bối vừa mới hỏi vấn đề kia. "Mặc kệ anh ấy là bởi vì lí do gì yêu thích em, cũng không sao, em nghĩ em cũng nhất định sẽ tiếp nhận."

Cô đã lùi bước đến mức này rồi, chỉ sợ Ngô Hiếu Thiên còn không chịu đi vào khuôn khổ!

Nghĩ lại buổi sáng anh ấy thuận miệng nói với cô một câu như vậy, thật ra cô tuyệt không đề ý anh ấy nhìn mình thế nào.

Cô sợ chính là cái này.

Thời điểm đang đối mặt với tình cảm, một chút thanh cao cô cũng không làm nổi. Vì Ngô Hiếu Thiên, muốn cô làm chuyện mất mặt gì cũng có thể, chỉ cầu anh ấy đáp lại cho cô một chút là được rồi.

Nếu như anh ấy thích cô, cô sẽ rất vui vẻ mà nhảy dựng lên.

"Em thật đúng là cổ chấp!" Nghe nói thế, Thái Hữu lặng lẽ hết hy vọng với cô.

Lê Chương Vi cười cười, cái đề tài này tới đây nên kết thúc rồi. "Hữu tiền bối, cả ngày hôm nay cảm ơn anh dạy rồi, em thu lợi được rất nhiều!"

Trừ trên công tác huấn luyện, cuộc nói chuyện vừa rồi cũng làm cho cô có thu hoạch.

Để cho cô nhìn thẳng vấn đề tình cảm của mình với Ngô Hiếu Thiên, thì ra sâu sắc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: bonghongxinhgdep

Sáng sớm hôm đó sau khi Lê Chương Vi rời đi, Ngô Hiếu Thiên bởi vì không yên lòng, lúc buổi trưa cùng buổi tối dùng cơm chọn thời gian đặc biệt lên gọi điện thoại cho Trường ca, xác nhận tình trạng của Lê Chương Vi, không ngờ Trường ca nói cô được huấn luyện khẩn cấp cũng không tệ lắm, mặc dù tay chân vẫn không thể coi là gọn gàng, ít nhất không phạm phải sai lầm lớn, có thể tạm thời lưu lại thay thế anh, cứ như vậy Trường ca cũng không tiếp tục đặc biệt phỏng vấn người mới.

Chỉ là nói không được mấy câu Trường ca liền bắt đầu nhạo báng anh, nếu có người thay anh thì nên nói sớm một chút!

Hại anh ta làm người xấu một lần, hơn nữa, không ngờ bạn gái của anh thế nhưng đáng dấp xinh đẹp như vậy, khiến trong tiệm không ít con trai đổ kị muốn chết.

Ngô Hiếu Thiên lăm bằm người nọ căn bản không phải bạn gái của anh, nhưng tình huống này cùng trong bệnh viện cũng không kém nhiều lắm, Trường ca căn bản không tin tưởng anh phù nhận.

Không ngờ Lê Chương Vi thế nhưng có thể kiên trì ở lại, thế nhưng được Trường ca khen. Công việc ở cửa hàng thịt bò bít tết kia là một công việc bận rộn sẽ có nhiều mệt mỏi, anh đã tự mình thử nghiệm qua, biết quá rõ ràng.

Đến gần nửa đêm, Ngô Hiếu Thiên càng nghĩ càng phiền não, anh cũng không có nhờ Lê Chương Vi làm chuyện này, mất công việc mặc dù đáng tiếc, nhưng anh cũng không phải không làm công việc này thì không thể, đợi đến khi tay phải lành lại đi tìm những công việc khác làm là tốt rồi. Và lại, anh cũng không có đồng ý điều kiện hoang đường của cô, có muốn lui tới hay không, dùng đánh cược để quyết định cũng không khỏi vớ vẩn quá.

Mà hình như cô ấy nghiêm túc.

Ở trong phòng khách đi lui đi tới vài vòng, anh quyết định không thể bởi vì cô mà tiếp tục hồ đồ như vậy, anh đi xuống lầu một của chủ cho thuê nhà mượn xe đạp, chuẩn bị đến cửa hàng chặn Lê Chương Vi lại.

Chủ cho thuê nhà nhìn tay phải anh còn bọc thạch cao, lầu bầu nói một tay đi xe rất nguy hiểm, Ngô Hiếu Thiên vừa la hét nói là có việc gấp, vừa biểu diễn kỹ năng đặc biệt, đem sợi dây đeo tay phải cởi ra, cứng rắn để tay phải trên tay cầm, bộ dáng như vậy coi là chuẩn bị đi xe một tay!

Bị anh biểu diễn một lúc lâu, chủ cho thuê nhà cũng cảm thấy mệt mỏi, không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho anh mượn xe đạp.

Ngô Hiếu Thiên cũng cam kết với chủ cho thuê nhà tuyệt đối sẽ chú ý, bình an trở về, sau đó liền cẩn thận từng li từng tí đi tới cửa hàng thịt bò bít tết.

Bình thường đi xe kia chỉ cần khoảng mười mấy phút, hiện tại chậm rãi đi xe đạp, Ngô Hiếu Thiên mất gấp đôi thời gian mới tới, thật may là vừa đến thì các nhân viên vừa lau quét dọn dẹp xong chuẩn bị tan việc.

Thời gian vừa vặn, Ngô Hiếu Thiên dừng ở cửa sau quán bít tết, nhìn thấy Lê Chương Vi cùng mấy đồng nghiệp nam túm tụm đi ra từ cửa sau.

"Tiểu Lê, hôm nay em biểu diễn rất tốt, ngày mai cũng tiếp tục cố gắng lên!" Thái Hữu vỗ vỗ đầu vai Lê Chương Vi, không quên dặn dò cô: "Sau khi trở về tốt nhất nên dùng nước nóng ngâm đôi tay một chút, hôm nay sử dụng bọn nó quá nhiều rồi! Sáng sớm ngày mai tỉnh lại có thể sẽ đau nhức."

Lê Chương Vi cười nói: "Hiện tại đã bủn rủn vô lực rồi."

"Có cần tiền bồi dạy em cách xoa bóp đôi tay không?" Về mặt Thái Hữu đặc ý nhìn cô.

Đám con trai bên cạnh bắt đầu đánh trống reo hò, rồi rít bầy tỏ bọn họ cũng muốn thay cô làm mẫu xoa bóp —— luôn tiện có cơ hội vuốt ve đôi tay mỹ nữ, mặc kệ là ai cũng sẽ tự nguyện phục vụ cô!

Lê Chương Vi đang muốn cười cự tuyệt ý tốt của bọn họ thì nhìn thấy bóng dáng Ngô Hiếu Thiên đứng ở ngoài quán cách đó không xa, cô vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy gấp tới chỗ anh.

"Hiếu Thiên, sao anh lại tới đây?" Nhìn anh ngồi trên xe đạp, Lê Chương Vi bị sợ không nhẹ. "Anh là đi xe đạp tới đây?! Như vậy rất nguy hiểm!"

Ngô Hiếu Thiên không để ý đến cô tra hỏi, giờ tay lên vẫy vẫy các đồng nghiệp trong quán thịt bò bít tết nói: "Cực khổ rồi!"

"Tiểu Ngô, diễm phúc không cạn ah!"

"Đồ kị muốn chết ah!"

"Tiểu tử cậu thật đúng là có bản lĩnh."

Mấy nam sinh lăm bằm, cuối cùng gật đầu một cái rồi ai đi đường nấy, ngược lại Thái Hữu đi về phía bọn họ.

"Tiểu Ngô, cậu không sao chứ? Tay phải cũng bọc thành như vậy rồi, còn dám đi xe đạp tới cửa hàng ah?"

"Không có việc gì, em từ từ đạp tới đây, rất cẩn thận."

"Tiểu Ngô, bảo trọng!" Thái Hữu liếc mắt nhìn Lê Chương Vi một cái, lại nói: "Sau khi trở về nên chăm sóc cô ấy, hôm nay cô ấy mệt muốn chết rồi."

"Ừh." Ngô Hiếu Thiên vừa bắt đầu đến làm việc ở cửa hàng này, người huấn luyện cho mình cũng là anh Hữu. Thời gian anh Hữu ở trong tiệm là lâu nhất, có lúc nói chuyện còn lớn tiếng hơn cả Trường ca!

"Đi đây, hai người các người lúc trở về phải chú ý an toàn đó!"

"Ngày mai gặp, tiền bối." Lê Chương Vi phát phát tay với anh.

Ngô Hiếu Thiên cũng gật đầu về phía anh: "Cám ơn anh Hữu, ngủ ngon."

Đội người đi xa, Ngô Hiếu Thiên nhìn Lê Chương Vi một chút, nhìn lại mình đi xe đạp tới, anh mặc dù nắm một tay thao túng đạp xe tới đây, tuy nhiên lại không có lòng tin dùng kỹ năng biểu diễn đặc biệt đó đưa cô trở về.

"Đến trước mặt đường cái, tôi giúp cô đón một chiếc tắc xi." Ngô Hiếu Thiên xuống xe định dắt xe đạp đi ra bên ngoài đường cái, nhưng là bình thường có thói quen đứng ở bên trái xe, hiện tại tay phải bó thạch cao, anh chỉ có thể đứng ở bên phải xe, dắt xe như vậy có một chút nhỏ không thích ứng được.

Lê Chương Vi đoạt lại xe đạp. "Em tới đi!"

Ngô Hiếu Thiên nhìn cô một cái, cuối cùng không cùng cô tranh luận, trái lại đẩy xe đạp ra ngoài.

"Không cần gọi tắc xi, em trước tiên đưa anh về nhà." Hai người đi tới cửa chính quán bit tết trên đường phố, Lê Chương Vi ngăn cản Ngô Hiếu Thiên đang chuẩn bị đón xe. "Anh như vậy em không yên lòng."

"Tôi nếu có thể đi tới đây, dĩ nhiên cũng có thể bình an trở về. Cô không cần nói, nhanh một chút đi về nghỉ ngơi!"

"Anh mới phải nhanh đi về nghỉ ngơi." Lê Chương Vi đột nhiên bước chân vượt qua xe đạp, ngồi trên xe quay đầu lại nhìn anh chăm chăm: "Lên xe, em chờ anh trở về."

Phát hiện Ngô Hiếu Thiên lại lộ ra vẻ "Cô đi được không?" Cái vẻ mặt kia..., Lê Chương Vi tức nói: "Chớ xem thường người khác, từ lúc đi nhà trẻ đã đi xe đạp rồi."

"Tôi cho là mặc kệ cô đi đâu cũng có người tới đón mới đúng."

"Anh là có thành kiến." Lê Chương Vi thúc giục anh: "Nhanh lên một chút lên xe, em thật sự mệt mỏi." Sáng sớm ngày mai mười giờ sẽ phải đi làm, thời gian cô nghỉ ngơi còn dư lại không nhiều lắm. "Trước tiên đưa anh trở về, em lại gọi điện thoại gọi tài xế tới đón em."

Xác thực có người có thể tới chờ cô trở về, Ngô Hiếu Thiên cuối cùng an tâm một chút. Tùy tiện ở trên đường cản tắc xi đưa cô về ngược lại làm người ta lo lắng. "Cô bây giờ gọi tài xế đến đây! Không cần đặc biệt đưa tôi trở về."

"Nhanh lên một chút!" Lê Chương Vi không có tính nhẫn nại mà gầm nhẹ với anh: "Anh không để cho em đưa về, em sẽ không trở về, anh cứ tiếp tục đứng ở chỗ này cùng em tranh luận, cứ tiếp tục đứng đi!"

Ngô Hiếu Thiên chặc một tiếng.

Anh đã sớm có cảm giác Lê Chương Vi không phải một người nghe lời, cô cố chấp còn nghiêm trọng hơn cả anh, mà bây giờ tình trạng như vậy rồi cô cũng cố chấp với anh, anh nhìn ra được cô thật sự mệt mỏi, tựa như cô nói vậy.

Vì vậy, anh chỉ có thể ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe đạp. "Cô cẩn thận một chút, nếu không được, hay là để tôi chờ cô!"

"Em cũng không tin em hai tay đi xe lại thua anh một tay đi xe." Lê Chương Vi cười khề một tiếng.

Xe đạp vừa bắt đầu đi, thật sự cô cảm giác có chút không yên, bởi vì cô chưa từng đi xe đạp mà chở thêm người, nhưng là một khi quen có người phía, trạng thái xe đi sẽ ổn định lại.

Gió lạnh quét vào mặt, khi đi xuống một dốc, đột nhiên cô phát hiện tay Ngô Hiếu Thiên khoác ôm eo cô. "Nếu anh sợ, có thể ôm chặt một chút." Cô rộng rãi liếc mắt nhìn người ngồi phía sau.

Nếu tình huống ngược lại, nhất định khi cô vừa lên xe liền ôm chặt lấy hông của anh, chỉ tiếc, trước mắt cô hình như không có phúc phận như vậy.

"Ai muốn ôm cô hả?" Ngô Hiếu Thiên tức giận nhìn cô chăm chăm.

"Không phải anh đang ôm sao?" Cái tay trên eo cô hình như không có dời đi!

"Tôi là bối vì không có chỗ có thể cố định, cô đi nhanh như vậy, lỡ không cẩn thận té xuống thì sao?"

"Cho nên em mới nói anh ôm chặt một chút!" Lê Chương Vi thấy vậy liền bình thản nói, nhanh chóng buông ra tay trái đang kéo tay anh về phía trước, để tay anh vòng tay ở hông của mình. "Giống như vậy."

Dĩ nhiên Ngô Hiếu Thiên lập tức rút tay về, nhưng Lê Chương Vi không để cho anh rút tay về, nắm chắc tay anh, sau đó khề nói "Anh đừng lộn xộn có được hay không? Cẩn thận một chút kẻo ngã!"

Xe đạp hình như loạn quạng một chút, Ngô Hiếu Thiên không thể làm gì khác hơn là nghe lời ôm hông của cô. "Anh để em chuyên tâm lái xe một chút!"

"Ừ." Lê Chương Vi lưu luyến buông cánh tay ngăn chặn tay của anh, sau đó chuyển tâm đập xe.

Tay đặt ở trên eo cô, cũng không có dời đi, khoe miệng của cô từ từ cong lên, cuối cùng thành vui vẻ cười to.

Cô và Ngô Hiếu Thiên, giống như lại nhảy tới một bước nhỏ rồi.

Ngay cả là chuyện hơi nhỏ như vậy, cũng làm cô vui vẻ muốn hét lên. Cô không tham lam, bắt đầu những thân mật nho nhỏ như vậy, nhất định cuối cùng cô có thể thành công bắt anh lại.

Cho nên nói, cô thật ra vẫn có lòng tham đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Edit: Bonghongxingdep

Lại một tuần như vậy, tình trạng lúc đi làm của Lê Chương Vi vẫn luôn duy trì tuy nhiên vào buổi trưa ngày chủ nhật lại xảy ra một sự cố nhỏ ——

Lúc cô bung thịt bò lên bàn, không cẩn thận bị một khách hàng đứng lên đụng phải, kết quả là đĩa thịt bò đang nóng đỏ trên người cô, thật may là cô phản xạ cũng không tệ lắm, cô lui về phía sau, cuối cùng chỉ có tay phải bị phồng một phần nhỏ mà thôi.

Bởi vì không bị phồng nghiêm trọng lắm, sau khi khăn cấp xả nước lên tay phải, Lê Chương Vi lại tiếp tục ra ngoài làm việc, Trường ca xử lý tốt vị khách vừa mới đụng phải cô, thấy cô rút cuộc lại muốn đưa thịt bò bít tết đến trên bàn, liền ngăn cô lại.

"Tiểu Lê, cô nghỉ ngơi một chút."

"Há? Tại sao?"

Cái sự cố nhỏ mới xảy ra vừa rồi không phải vì cô không chú ý, mà là khách đột nhiên đứng dậy, cô cũng không có cách nào không chế được!

"Tôi không phải trách cô, chỉ là cô làm ở đây lộn xộn như vậy, bây giờ lại lập tức đi ra ngoài phục vụ bàn khác, vị khách đó gặp lại cô chắc chắn sẽ không yên tâm, cô nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút!"

"Nhưng bây giờ là thời điểm bận nhất còn phải giao tiếp với khách nữa."

"Không sao, tôi nói cô nghỉ ngơi một chút, cô phải nghỉ ngơi một chút." Trường ca nhận lấy cái đĩa trong tay cô, thay thế cô đưa bữa ăn ra ngoài.

Thái Hữu đứng lúc đi vào bếp, liếc mắt nhìn cổ tay bị đỏ lên của Lê Chương Vi, anh nhắc nhở: "Tiểu Lê, em đi tới bồn rửa mà rửa lại đi, nếu không xử lý tốt sẽ lưu lại sẹo."

"Cũng không nghiêm trọng lắm đâu."

Lê Chương Vi nhìn cổ tay phải mình có một mảnh vết đỏ, bây giờ đã bớt đau, chỉ là còn cảm giác nóng nóng mà thôi.

"Nghe lời, đi rửa lại nước."

Thái Hữu chân tay linh hoạt thuận lợi bung hai phần thịt bò bít tết ra ngoài.

Bị anh ấy nói như vậy, Lê Chương Vi không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi tới bồn rửa, mở vòi sen tiếp tục rửa lại vết thương.

"Tiểu Lê, dùng cái này rửa này!" Phụ trách rửa đĩa - Tiểu Liêu, đưa một cái thùng vừa phải mà sạch sẽ cho cô.

"Cám ơn." Tất cả mọi người muốn cô nghe lời, Lê Chương Vi cũng đành phải ngoan ngoãn nghe lời, ngâm tay phải trong cái thùng chứa đầy nước. Khi tất cả mọi người bận rộn như thế, cô lại không giúp được gì, loại cảm giác đó rất tệ.

Thấy Tiểu Liêu bên cạnh rửa đĩa rất nhanh, bên cạnh có một chồng chén màu trắng cùng đĩa đựng salad, cô không chút nghỉ ngơi liền giúp rửa một tay.

"Tiểu Lê, cô thật đúng là không chịu ngồi yên!" Tiểu Liêu thấy động tác của cô, cũng không ngăn cản cô, bởi vì anh đích thật có chút làm không hết được.

"Ha ha, như vậy cũng coi như có rửa qua nước." Chắc không bị mắng chứ?

Trưởng ca đi vào bếp, thấy cô rửa đĩa, cũng không nói gì, ngay sau đó lại vội vàng đưa đồ ăn đi, ngược lại Thái Hữu đi vào bếp thấy, kêu cô một tiếng: "Tiểu Lê, anh nghĩ em nên đi nghỉ trưa trước. Tiểu Liêu, động tác nhanh một chút!"

"Dạ!" Tiểu Liêu đáp một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói với Lê Chương Vi: "Tiểu Lê, đừng làm nữa, cô đi nghỉ trưa trước đi!"

"Sao như thế được? Hiện tại tất cả mọi người đều bận rộn như vậy, tôi lại không biết xấu hổ tự mình đi nghỉ ngơi."

Sau khi rửa xong chồng chén đĩa, Lê Chương Vi lại chạy đến chỗ làm điểm tâm ngọt bên kia giúp một tay, tóm lại, cô là đến để thay thế Ngô Hiếu Thiên làm việc, không thể làm mất mặt anh ấy.

Trưởng ca nhìn cô chạy qua chạy lại chỗ này chỗ khác giúp một tay, không thể làm gì khác hơn là gọi cô trở về giao tiếp với khách, bởi vì nơi bận nhất chính là phục vụ khách, tình trạng trong phòng bếp đại khái còn ổn định, Lê Chương Vi lĩnh mệnh, vui vẻ trở lại đội phục vụ, Trưởng ban cười lắc đầu: "Thật đúng là chưa có thấy người nào thích công việc phục vụ như vậy!"

"Cô bây giờ là thay thế cho Tiểu Ngô! Có lẽ là không muốn hại Tiểu Ngô bị mất công việc đi!"

"Này, tôi muốn xin Tiểu Ngô thứ lỗi, tôi thật sự là không cố ý muốn làm người xấu!" Trưởng ca lớn tiếng nói, mọi người làm ơn tin tưởng anh một cái!

"Ha ha." Thái Hữu cười sồ lông mày của Trưởng ca.

"Việc này là có ý gì? Cậu tự nhiên mỉm cười rớt cuộc là có ý gì? Tôi thật sự không phải là một Trưởng ca có lòng dạ xấu!" Trưởng ca đuổi theo Thái Hữu trong phòng bếp, chọc cho mọi người trong phòng bếp đều vui vẻ.

Lê Chương Vi nghe được tiếng cười trong phòng bếp, thò đầu vào xem một cái: "Xảy ra chuyện gì à? Tại sao tất cả mọi người đều cười vui vẻ như vậy?"

"Cô cô cô. Cô nên đi nghỉ ngơi đi!" Để chứng minh mình không phải là một Trưởng ca có lòng dạ xấu xa, Trưởng ca đổi lời nói ra lệnh Lê Chương Vi nhanh đi nghỉ trưa một chút. Phục vụ rất bận là không sai, anh tự mình đi bổ sung cho cô không được sao.

"Mới không cần đâu! Tôi rất bận rộn." Lê Chương Vi le lưỡi một cái với Trưởng ca, bộ dáng đáng yêu như vậy khiến mọi người trong phòng bếp đều thấy choáng.

"Đứa nhỏ này là tới đây hủy hình tượng của tôi sao? A a a a ——" Trưởng ca nôn nóng hầm hừ.

Lúc này Thái Hữu lại đứng lúc đi tới, lần anh cười vỗ trên vai Trưởng ca mấy cái.

"Cái này là có ý gì? Cậu tự nhiên mỉm cười rớt cuộc là có ý gì? Cậu giải thích rõ ràng cho tôi!"

Trong phòng bếp bận rộn như vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ có một đoạn thời gian vui vẻ.

Không biết là đơn thuần lo lắng tình trạng của cô, hay là dần dần bị cô quy định như vậy, cứ đến ngày chủ nhật khi Lê Chương Vi thay anh đi làm ở cửa hàng bút tết, Ngô Hiếu Thiên cũng sẽ đi xe đạp tới đón cô tan việc.

Loại cảm giác này có chút kỳ quái, rõ ràng là công việc của anh, anh tới đón cô tan việc một lần cũng không đi vào, anh toàn dừng lại ở vị trí cố định, đợi cô đi theo mọi người cùng nhau ra ngoài sau khi hết bận, chờ cô đi về phía anh.

Lê Chương Vi vừa đi ra khỏi cửa tiệm liền nhìn sang anh bên này, xác định anh xong liền quay đầu nhìn mọi người phát tay nói gấp lại, sau đó bước nhanh tới bên cạnh anh.

"Cực khổ rồi!" Cách một khoảng cách cùng các đồng nghiệp vẫy vẫy tay, Ngô Hiếu Thiên đợi các đồng nghiệp đều đi hết sau đó mới bằng lòng đưa xe đạp cho cô, tiếp tục ngoan ngoãn ngồi phía sau.

Liên tục ba ngày chủ nhật (hay là 3 tuần), đều là như vậy, Ngô Hiếu Thiên mặc dù rất yên tâm kỹ thuật đi xe của Lê Chương Vi, nhưng da mặt vẫn còn quá mỏng, không muốn cho các đồng nghiệp nhìn một màn này.

"Bị em chờ phía sau rất mất mặt sao?" Tuần trước Lê Chương Vi đã hỏi vấn đề này, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của Ngô Hiếu Thiên, cô không nhìn được lại hỏi.

"Cô thật dài dòng! Rớt cuộc muốn hỏi mấy lần nữa?"

"Nhưng lần trước anh không trả lời em." Gian xảo quá! Mỗi lần đều rất chờ mong anh trả lời, nhưng anh đều trực tiếp hung ác đánh trở lại. Thật xấu hổ như vậy sao? Phát hiện ở chỗ này không có người khác.

"Uh, rất mất thể diện, trả lời như vậy cô hài lòng chưa?" Ngô Hiếu Thiên thúc giục cô: "Đi nhanh một chút! Cô có mệt không?" Anh nghĩ nhanh một chút nên đưa cho cô về nghỉ, thế nhưng anh lại quên một chuyện: nếu như anh không tới đây nhận lời đón cô tan việc, Lê Chương Vi đại khái có thể trực tiếp bảo tài xế tới đây nơi chờ cô về, căn bản là không cần chạy cùng anh về nhà một chuyến.

"Hôm nay không mệt!"

"Sao có thể? Ngày chủ nhật không phải buôn bán rất tốt sao?"

"Buổi trưa em không cần thận làm phỏng tay, cho nên Trường ca nói em nghỉ ngơi. Em nói với anh, thật sự rất buồn cười! Lần trước Trường ca nói không có biện pháp giữ vị trí đó cho anh, mọi người cảm thấy anh ấy có chút vô tình, kết quả hôm nay."

Ngô Hiếu Thiên không có hứng thú nghe cô ríu rít nói xấu, vội vàng cầm tay của cô hỏi "Cô phỏng tay?!"

"Dạ." Bởi vì hai người mặt đối mặt, lúc anh nắm tay lại nắm đúng tay phải của cô, trước tiên cô cho dừng xe đạp lại, sau đó lại chỉ chỉ chỗ còn chút hơi sưng phỏng lên cho anh nhìn. "Anh xem này, nếu như không đụng vào nó, sẽ không đau lắm! Nhưng khi đụng phải, sẽ cảm thấy có chút khó chịu."

"Sao cô không cẩn thận như vậy?"

Ngô Hiếu Thiên nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm tới vết phỏng đó, sau khi kiểm tra phát hiện cũng không nghiêm trọng lắm —— dĩ nhiên, nếu như so sánh với bị phỏng nghiêm trọng, thì các đồng nghiệp trong tiệm đã sớm giúp cô xử lý tốt.

"Cũng không phải là lỗi của em." Lê Chương Vi nói một cách đơn giản chuyện đã trải qua cho Ngô Hiếu Thiên nghe. Vị khách đó đã xin thứ lỗi cô tại chỗ, vết thương của cô không nghiêm trọng lắm, căn cứ vào thái độ của chủ quán làm khách hàng vừa lòng (nguyên văn là lấy khách vi tôn), dĩ nhiên sẽ không đổ cái tội này lên trên người khách rồi.

"Về sau cô đừng đi hỗ trợ trong tiệm nữa, tôi gọi điện thoại xin Trường ca tìm người khác thay tôi."

Cách ngày anh đi tháo bột chỉ còn một tuần, thứ tư anh đi tái khám rồi nếu tình hình khôi phục tốt mà nói, là có thể tháo bột trước được! Cứ như vậy, thì thứ bảy tuần sau anh có thể tự mình đi làm rồi.

"Không được!" Lê Chương Vi nóng nảy, vội vàng rút tay bị anh cầm về. "Cũng không có gì nghiêm trọng cả, anh không chơi xấu như vậy."

"Tôi chơi xấu cái gì?" Ngô Hiếu Thiên nhìn cô chăm chăm, là anh đang lo lắng cho cô mà!

"Em kiên trì một tuần lễ nữa, tay phải của anh có thể tháo bột rồi, đến lúc đó là em thắng vụ đánh cuộc đó rồi (nếu không biết là đánh cuộc gì mời xem lại chương 3), bây giờ anh không cho em tiếp tục, không phải là chơi xấu thì là cái gì?"

"Đánh cuộc cái gì, tôi không đồng ý với cô mà."

"Làm sao anh có thể như vậy?!" Lê Chương Vi vừa nóng vừa giận, cô rút cuộc là vì cái gì mà cố gắng như vậy?" Em mặc kệ, nếu lúc đầu anh không ngăn cản em, liền đại biểu anh đồng ý, nhất định em sẽ kiên trì đến cuối cùng, đến lúc đó. Đến lúc đó liền."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Bonghongxingdep

Nói tới đây, đột nhiên cảm thấy rất bất đắc dĩ, nếu Ngô Hiếu Thiên quyết định giả vờ không biết, vậy thì coi như cô có kiên trì đến cuối cùng cũng không được gì, vốn tất cả là cô áp đặt cho anh, mà anh thật sự không đồng ý với cô, cho nên, cô căn bản không có tư cách cưỡng cầu anh phối hợp.

"Thì như thế nào?" Ngô Hiếu Thiên đang muốn biết một chút về da mặt cô có thể dày tới trình độ nào, không ngờ đầu cô cúi thấp rồi khóc.

Anh gạt mình, bởi vì thấy một giọt một giọt nước mắt rơi trên mặt đất, da đầu anh tóc tê dại kéo tay của cô, hỏi "Này, tại sao lại khóc?"

Nếu như là bình thường, cô bị Ngô Hiếu Thiên kéo tay như vậy nhất định sẽ vui mừng đến nhảy dựng lên, nhưng hiện tại Lê Chương Vi chỉ muốn né tránh người xảo quyệt này thôi.

"Không cần anh quan tâm."

Ngô Hiếu Thiên có chút tức giận, như vậy là cô đổ hết toàn bộ lỗi lên đầu anh sao?

Anh vốn là không đồng ý cô mà, là chính cô đột nhiên nóng đầu đi cá cược mà, nhưng bây giờ nghe cô nói như vậy, anh không nhịn được lại hoài nghi kéo cô tới: "Cô thật sự làm được sao?"

Không cần để ý tới anh, chính là anh câu còn không được !

Chỉ sợ cô nói được mà làm không được.

"Ô ô. Anh thật quá đáng." Lê Chương Vi giận muốn vuron tay đấm anh, gõ chân mảy của anh, dùng sức, hạ xuống đánh một cái, lại một cái.

"Đừng làm rộn."

Tuy trong miệng nói lời ngăn cản cô..., nhưng Ngô Hiếu Thiên cứ nghiêng đầu ra bả vai tùy cho cô đánh, anh không biết làm thế nào để cho cho cô không khóc, không thể làm gì khác hơn là để tùy cô muốn làm gì thì làm.

"Anh không thể đối với em như vậy." Lê Chương Vi đột nhiên ôm lấy anh: "Em chỉ là muốn ở cùng một chỗ với anh, anh không thể đối với em như vậy."

Trong thời gian này dường như muốn đem câu nói đầu tiên của cô tiêu tan hết (câu nữ9 nắng na9 ảh), anh thật sự chán ghét cô như vậy sao?

Ngô Hiếu Thiên bắt được tay của cô, có chút đau lòng sờ sờ vết thương bị phỏng của cô, sau đó hai tay giữ lấy cô cách lồng ngực một khoảng. "Được rồi, nhanh một chút đi về nghỉ ngơi đi! Hôm nay cô trực tiếp bảo tài xế tới đây đón cô, không cần đặc biệt đưa tôi về nữa."

"Không cần." Lê Chương Vi đã trước mặt anh khóc rồi, đã mất thể diện rồi thì cô cũng không sợ cái gì nữa, vì vậy tính khí đùa bỡn của cô bắt đầu tới.

"Tôi đi đây, cô thích chờ ở chỗ này bao lâu thì cứ đợi." Ngô Hiếu Thiên uy hiếp cô.

"Không được!" Lê Chương Vi bảo vệ xe đạp không chịu giao cho anh.

Nếu cứ như vậy mà tách ra, cô cảm giác được mối quan hệ này sẽ nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt), cô cảm thấy rất sợ, nói gì thì nói cô cũng không nghe lời rời đi.

Ngô Hiếu Thiên tức giận hung ác với cô, "Cô đến cùng là muốn thế nào?"

Anh thật ra cũng có chút hốt hoảng, rốt cuộc phải làm thế nào với Lê Chương Vi đây, hiện tại anh đã không có biện pháp nào làm bộ như vô tình bỏ mặc cô rồi.

Lê Chương Vi bị giọng nói của anh dọa sợ cả người, ngây ngẩn cả người một lúc lâu, sau đó giống như đột nhiên hiểu được là gì, bất chấp tất cả mà nhào tới anh.

"Em muốn ở chung một chỗ với anh." Ôm lấy anh, ôm anh thật chặt, nếu như ôm có thể truyền đạt tình cảm, nhất định là anh có thể hiểu cô đối với anh tràn đầy quyến luyến thâm tình.

Ngô Hiếu Thiên bất đắc dĩ than thở, cô thật sự là một cô gái đáng ghét, hơn nữa, còn rất bám người.

"Nghe lời, cô trước về nghỉ đi, những chuyện khác sau này hãy nói."

"Không cần, hiện tại phải nói rõ ràng." Lê Chương Vi nghe trong giọng điệu của anh có vẻ thối lui, nhưng cô là người có lòng tham! "Em muốn ở chung một chỗ với anh."

Mặc kệ anh nói gì cô đều sẽ đáp ứng, nhưng chỉ có việc này là cô tuyệt đối sẽ không lùi bước.

"Khuya lắm rồi, hôm nay cô hãy đi về trước đi!" Ngô Hiếu Thiên cảm giác mình cần phải có thời gian mà suy nghĩ kỹ một chút. Dĩ nhiên, ba tuần lễ trước anh đã phiền não vô số lần, rốt cuộc muốn thế nào với Lê Chương Vi đây? Vậy mà cho tới bây giờ, anh đều không có đáp án.

Cùng cô lui tới, đồng ý yêu cầu này rất dễ dàng, nhưng là anh thật sự có biện pháp nào mà cùng cô lui tới sao? Anh đối với mình một chút lòng tin cũng không có.

"Không...không cần!" Lê Chương Vi vẫn còn cáu kỉnh.

Không biết được tại sao, tới nay cô đặc biệt không muốn

Cùng anh tách ra, bởi vì thấy cô bị thương, thái độ của anh giống như có một chút mềm rồi, không thừa cơ hội này cùng anh nói rõ ràng, lúc nào thì mới có thể gặp được thời khắc may mắn này?

“Được, vậy cô đưa tôi về trước, sau đó lập tức bảo tài xế tới đón cô trở về.”

“Không được!”

“Vậy cô rốt cuộc muốn thế nào?” Ngô Hiếu Thiên không còn nhẫn nại được nữa, vừa rồi cũng đã hung dữ với cô như vậy, mà cô căn bản không sợ!

“Em muốn ở chung một chỗ với anh...” Lê Chương Vi giống như đĩa nhạc nói lui nói tới câu này.

“Cô chính là muốn tôi cho cô một hứa hẹn đúng không?” Ngô Hiếu Thiên phiền não đỡ đầu, nghĩ thầm cô thật sự có bản lĩnh bức điên người khác, “Được, tôi đồng ý.”

Lê Chương Vi vừa nghe, vui mừng nhảy lên tại chỗ.

“Có thật không? Có thật không? Anh thật đồng ý muốn cùng em lui tới rồi hả?”

Ngô Hiếu Thiên lung túng đỏ mặt, sau mấy giây mới nhìn cô gật đầu một cái, “Hiện tại em có thể ngoan ngoãn về nghỉ ngơi chưa?” (Bây giờ bắt đầu thay đổi xưng hô của 2 người luôn!_)

Lui tới thì lui tới, anh có tổn thất cái gì đâu? Chỉ sợ sự mê luyến của cô ấy với anh đến khi bọn họ chân chính bắt đầu lui tới sẽ nhanh chóng biến mất, Hừ! Đến lúc đó anh sẽ nhìn cô ấy có chạy trốn hay không.

Không ngờ Lê Chương Vi vẫn còn lắc đầu.

“Nếu không em còn muốn thế nào?” Ngô Hiếu Thiên cắn răng hung tợn nhìn cô chằm chằm, anh đã dựa theo kịch bản của cô rồi, mà cô còn yêu cầu anh gì nữa?

Lê Chương Vi chỉ muốn nói câu khác mà thôi, nhưng cô cũng biết lúc này nếu nói tiếp sẽ làm Ngô Hiếu Thiên thật sẽ phát điên, không thể làm gì khác hơn là dùng ngôn ngữ cơ thể để diễn tả, cô lần nữa nhào qua ôm lấy anh, sau đó giống như không khống chế được ôm anh thật mạnh, ở trong lòng nỉn nỉn kêu Yes! Yes! Yes! cô cuối cùng cũng thành công rồi.

Ngô Hiếu Thiên mắt tròn trắng, cho đến cô không còn kích động nữa không hề nhảy lên nữa, anh lại bắt đầu thúc giục cô: “Nhanh lên một chút gọi điện thoại báo tài xế tới đón em về!”

“Tại sao anh lại gấp gáp muốn đuổi em đi như vậy?”

“Đã muộn rồi, em còn không mau một chút đi về nghỉ ngơi?”

“Em tuyệt không mệt mỏi nha!” Lê Chương Vi vui vẻ cạo xát lồng ngực của anh: “Em không phải đã nói với anh rồi sao? Hôm nay bởi vì không cẩn thận làm tay bị bỏng thương, Trương ca cùng các tiền bối đều không cho em làm việc!”

Không ngờ cô vừa nói đến Trương ca, Trương ca liền xuất hiện rồi.

“Này, hai người các cô cậu thế nào còn ở đây?”

Vì quên điện thoại trong tủ nên Trương ca vội vàng chạy về lấy, không ngờ đi tới cửa sau lại bắt gặp bọn họ. Vốn bắt đầu anh còn tưởng rằng là phản tử lén lút bắt lương, cẩn thận nhìn lại mới phát hiện là cặp tình nhân Tiểu Ngô cùng Tiểu Lê.

“Trương ca.” Ngô Hiếu Thiên hướng anh lên tiếng chào hỏi “Chúng tôi lập tức đi ngay.” Thật ra thì nơi này cũng không phải là cấm địa gì, chỉ là bị Trương ca trở về bắt tại chỗ, có chút cảm giác quái lạ.

“Này! Mặc dù ở đây đêm xuống không có người, nếu các cậu muốn làm chuyện gì, thì các cậu nên đi khách sạn thì tốt hơn!” Nhìn hai người bọn họ còn ôm thật chặt, thân là người từng trải Trương ca chân thành đề nghị cho bọn họ như vậy, sau đó liền mở cửa sau vào trong tiệm lấy điện thoại di động của mình rồi đi.

“Áh... Anh ta đang nói loạn cái gì vậy?” Ngô Hiếu Thiên lung túng cực kỳ, anh cào nát đầu cũng không nghĩ Trương ca lại nói chuyện rõ ràng như vậy, có tình lúc này Lê Chương Vi lại dùng cặp mắt to xinh đẹp nhìn anh, hại anh không biết nên nói cái gì cho phải, “Nhìn cái gì vậy? Wm còn không nhanh một chút gọi điện thoại cho tài xế?”

“Anh là bởi vì xấu hổ, cho nên mới đuổi em đi?” Lê Chương Vi suy đoán. Ngô Hiếu Thiên vốn cá tính rất kỳ cục, nhất định là anh xấu hổ, cho nên mới cố ý hung dữ với cô.

Anh mỗi lần đều như vậy, cô nên nhanh chóng quen mới đúng.

“Em đừng dài dòng như vậy, nhanh gọi điện thoại cho tài xế!”

“Em muốn tiền anh về!” Lê Chương Vi rất kiên trì, có thể nhiều hơn một giây đi chung với nhau cô cũng sẽ không buông tha, bắt đầu từ bây giờ, đây đã là quyền lợi của cô rồi.

“Không cần!” Ngô Hiếu Thiên phiền não đẩy cô ra.

“Nếu như anh không muốn em tiền anh, thì anh sẽ không đến.” Lê Chương Vi nói điểm mấu chốt của vấn đề.

“Nhưng anh vẫn đến, vậy đại biểu anh cũng muốn nhìn thấy em, có đúng hay không?” cô có chút tẩu hỏa nhập ma, vẫn muốn buộc anh thừa nhận anh cũng có cảm giác với cô, cho nên bắt được cái nhược điểm nào đều muốn anh xác nhận một chút.

“Em...” Ngô Hiếu Thiên bị cô nói một phen làm hai gò má rục đỏ.

Anh thật sự không nên tới đón cô tan việc, dù sao nhà cô có tài xế tùy thời có thể đưa đón cô, thế nhưng anh vẫn phải tới, là vì lo lắng cho cô, cũng là muốn thấy cô, sao anh không phát hiện hành vi của mình sẽ tiết lộ tin tức ra ngoài đây?

“Có đúng hay không? Có đúng hay không? Em đoán đúng đi?” Lê Chương Vi càng lúc càng vui vẻ, lại bắt đầu ôm anh kích động nhảy lên.

“Em là chuột túi sao? Nhảy cái gì mà nhảy!” Ngô Hiểu Thiên ngại phiền lại đẩy cô ra.

“Bởi vì em rất vui vẻ mà!” Lê Chương Vi tuyệt không để ý anh khước từ, mặc kệ anh muốn đẩy cô mấy lần, cô sẽ có kiên nhẫn một lần lại một lần nữa ôm lấy anh. “Hiểu Thiên, thế nào đây? Hôm nay em vui vẻ như vậy, sẽ không ngu được mất!”

Ngô Hiểu Thiên bắt đầu nhìn cô: “Đi về, có được hay không? Anh mệt mỏi, không rảnh cùng em tiếp tục nhảy điên cuồng như vậy...” Một lát sau khi Trương ca đi ra nhìn bọn họ còn ở chỗ này, không biết lại muốn nói gì kinh người nữa đây.

Mới nghĩ như vậy, liền thấy Trương ca đi ra, một bên khóa cửa một bên vừa hướng bọn họ nói: “A, tôi vừa rồi đề nghị như vậy có chút sai lầm, hai người các cậu là người hiểu biết mà? Như vậy tốt nhất là không nên đi khách sạn thì tốt hơn, ngộ nữa có kiểm tra gì đó, bị cảnh sát mang về đồn cảnh sát rồi lại thông báo cho gia đình thì khổ!”

“Trương ca, chúng em căn bản không làm chuyện gì xấu, anh không cần cho ý kiến loạn được hay không?” Ngô Hiểu Thiên cãi lại một tiếng, đối với Lê Chương Vi nói: “Muốn đưa anh về thì đi nhanh một chút!”

Anh mệt mỏi, anh thật sự mệt mỏi, tối hôm nay anh thiếu chút nữa bị hai người này làm cho tức chết.

“Dạ!” Lê Chương Vi liền tranh thủ dựng xe đạp lên, sau đó dang chân ngồi lên xe, quay đầu lại chờ Ngô Hiểu Thiên ngồi vào ghế sau.

“Hà? Tiểu Lê, tại sao là cô đưa Tiểu Ngô trở về? Tình huống đảo ngược à? Cô mới là cô gái mà?” Tiểu Ngô lại muốn bạn gái đưa cậu ta về nhà. Có phải là mệnh quá tốt hay không?

“Bởi vì anh ấy là bệnh nhân!” Lê Chương Vi hướng Trương ca phát phát tay. “Chúng em đi trước! Hẹn gặp lại.”

Trương ca đưa mắt nhìn cặp tình nhân nhỏ rời đi, đột nhiên cảm thấy mình một người thật sự rất cô đơn.

Thế nào gió thổi tới trên người so với bình thường còn lạnh hơn?

Vì mình là người cô đơn sao?

Xem ra phải nhanh một chút đi tìm người bạn tới chia sẻ nhiệt độ cơ thể mới là chuyện đúng đắn! Dù sao cũng hơn ở chỗ này nhạo báng cặp tình nhân nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Bonghongxingdep

Lúc vui vẻ sẽ nhảy tại chỗ, vẫn nhảy, giống như kanguru con (chuột túi), gần đây Ngô Hiểu Thiên phát hiện Lê Chương Vi có một đặc điểm rất kỳ lạ.

Một, là một trong số đó mà thôi.

Lại nói Lê Chương Vi người này thật là có chút kỳ quái, rõ ràng lúc ngồi yên tĩnh thoát nhìn là một thiên kim đại tiểu thư cao quý tao nhã, nhưng sau khi chân chính quen biết, không thể nào mà thấy được một mặt yên tĩnh bình thản kia của cô được (không bao giờ thấy được vẻ bình thản cao quý của cô được), lúc này Ngô Hiểu Thiên mới phát hiện ra mình đối với những hiểu biết Lê Chương Vi trong quá khứ, hầu như đều là sai lầm.

Thời gian cô ấy huyền ảo tuyệt đối nhiều hơn thời gian yên tĩnh, hơn nữa cô ấy hình như rất thiếu hụt cảm giác an toàn, luôn nghĩ hết tất cả biện pháp đánh anh thật chặt, hơi tách ra một chút cũng sẽ hỏi anh là muốn đi đâu.

Không biết đây là lần thứ mấy gào lên với cô là mình thật ra chỉ muốn đi tiểu mà thôi, lại bắt đầu rồi.

"Đời trước em là keo dán 502 sao? Làm gì mà dính anh chặt như vậy?"

(Đoạn này mình chém, nguyên văn là 三秒胶 keo dán 3 giây.)

Lê Chương Vi cũng không phải là lần đầu tiên nghe được câu này rồi, nhưng mà mỗi lần nghe đều cảm thấy buồn cười.

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn

"Vậy anh nhanh lên một chút, phải nhanh trở lại ah!"

Ngô Hiếu Thiên đá văng ra ghế sa lon nhỏ trước mặt, xem ra chân của anh xác định là 100% lành rồi, hôm nay anh vừa mới đi bệnh viện tháo bột cánh tay phải, trước dùng nhấc tới mùi phải bọc một tháng đó làm người ta ngạt chết, lúc khôi phục lại chỉ có sức nặng của tay phải, ngược lại anh cảm thấy thể này thì quá nhẹ, thật là khủng khiếp.

Bác sĩ dặn dò anh trong khoảng thời gian ngắn không nên hoạt động kịch liệt, giống như là ném bóng hoặc cầm vật nặng, Ngô Hiếu Thiên chỉ hỏi một câu có thể lái xe mô tô bình thường hay không, bác sĩ trả lời cũng không ảnh hưởng gì, nhưng vẫn muốn anh nên chú ý một chút, nếu thấy đau một cách kì lạ thì nhất định tới bệnh viện tái khám.

Tiểu xong sau trở lại phòng khách, Ngô Hiếu Thiên vừa mới ngồi xuống ghế sofa, Lê Chương Vi liền ghé sát tới.

Cô khoác tay anh, sau đó tựa đầu vào vai anh, cả buổi tối duy trì cái tư thế này cô đều không cảm thấy mệt mỏi, nhưng Ngô Hiếu Thiên lại phiền.

"Em ngồi bên cạnh anh không được sao? Tại sao phải dính sát anh như thế?"

đi>ên≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn

Ngô Hiếu Thiên chưa từng quen bạn gái, không ngờ hai người ở chung một chỗ sẽ có nhiều thói quen không hợp như vậy. Anh đã quen tự do tự tại rồi, hiện tại đột nhiên có một gánh nặng dính mình thật chặt như vậy, anh cảm thấy rất không quen.

Từ sau khi đồng ý cùng cô lui tới, Lê Chương Vi gần như hoàn toàn thâm nhập vào cuộc sống của anh, trước cô thay thế anh đi làm ở cửa hàng bán tất một thời gian, bọn họ chỉ có thể gặp mặt nhau vào cuối tuần, hiện tại ngày nào cũng gặp mặt, bởi vì Lê Chương Vi ngày nào cũng đến nhà anh báo danh.

"Bởi vì người ta muốn ở chung một chỗ với anh mà!"

Về sau ngày chủ nhật mỗi tuần Hiếu Thiên đều phải đi làm, nếu như muốn bồi dưỡng tình cảm mà nói, thực sự chỉ có ngày bình thường mới nhìn thấy mặt nhau, ban ngày bọn họ đều phải đi học, cho nên sau khi tan lớp liền trở nên quý báu hơn.

Sau khi tan học Lê Chương Vi liền bắt đầu dính Ngô Hiếu Thiên, đi theo anh cùng nhau đón xe buýt về nhà, sau đó khi đến nhà của anh chơi đến gần nửa đêm mới để cho tài xế nhà cô đón về.

Bác Ngô là nhân viên quản lý của một tòa nhà phụ cận, vốn là phải làm theo ca, lại đổi cho một người nhân viên khác thích làm cố định ca buổi sáng, cho nên bác Ngô liền thay đổi thành nhân viên quản lý cố định ban đêm.

Làm như vậy tiền lương sẽ tương đối nhiều hơn, bác Ngô rất vui mừng, liền đảo lộn thời gian làm việc và nghỉ ngơi rồi, vì vậy sau khi tan học về đến nhà trong khoảng thời gian này sẽ không có bất kỳ người quấy rầy bọn họ.

Lê Chương Vi rất thích dán chặt Ngô Hiếu Thiên như vậy lúc xem tivi, cô sẽ luôn luôn tìm đề tài tán gẫu cùng anh, chỉ là bình thường Ngô Hiếu Thiên cũng không quá quan tâm cô, thỉnh thoảng hung dữ đáp lại cô mấy câu, nhưng cô lại vui mừng như mua vé số trúng độc đắc vậy.

Không, phải nói nếu anh nguyện ý cho cô một ánh mắt thôi, cô sẽ cảm ơn trời đất cảm tạ chúng thần rồi.

Cô tựa như một đóa hoa tầm gôi khát vọng tình yêu, quấn lấy anh thật chặt, quấn lấy anh, quấn lấy anh, không có lúc nào là không mơ mộng cảm giác được dựa vào bên cạnh anh, cho nên luôn là khoác tay của anh, dựa sát ngực của anh, để cảm nhận được cảm giác ấm áp trên người của anh.

Chỗ nào cũng không đi, chỉ ngồi trong phòng khách xem tivi, cô cũng cảm thấy rất thỏa mãn, chỉ cần Ngô Hiếu Thiên ở bên cạnh, cô sẽ không tự chủ được cảm thấy vui vẻ.

"Em thật kỳ quái."

Ngô Hiếu Thiên ngại phiền dường như liếc cô một cái, cuối cùng vẫn là đầu hàng cô. Ngoại trừ một chút hay dính người, còn lại những mặt khác căn bản không bắt bẻ được cái gì.

Anh nghĩ anh cần một khoảng thời gian mới thích ứng được cảm giác có người bên cạnh, mỗi lần nói chuyện đều có người trả lời anh, thật ra thì không chỗ nào để chê cả.

"Có sao?" Lê Chương Vi ngọt ngào cười với anh. "Thích bám người rất kỳ quái sao? Chúng ta vừa mới bắt đầu lui tới! Vốn là nên dính như keo như sơn mới đúng."

Nghe cô vừa nói thế, Ngô Hiếu Thiên im lặng lúng túng đỏ mặt.

Cũng là bởi vì cô quá dính anh, hại anh không dám trốn vào phòng chơi điện tử, bởi vì anh chỉ cần vào phòng cô nhất định sẽ đi theo vào.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng rất là nguy hiểm, hơn nữa bên cạnh lại có giường, mà cô lại dính như vậy, cho nên mấy buổi tối này Ngô Hiếu Thiên vẫn ép mình tận lực ở trong phòng khách.

Tối thiểu phòng khách cho người ta cảm giác lý trí hơn, anh vẫn nỗ lực kiềm chế dục vọng, không để cho mình suy nghĩ tới cái đó nhiều. (cái đó chắc mọi người hiểu hen)

diễn❖ đàn❖ lê❖ quý❖ đôn.

Thấy trên ti vi đang giới thiệu chợ đêm ăn vặt nổi danh, Ngô Hiếu Thiên cảm giác bụng ục ục kêu lên. "Này, anh có chút đói bụng."

"Cái cửa hàng này có phải nằm phụ cận trường học của chúng ta sao!" Lê Chương Vi chỉ vào hình ảnh cuối góc trên màn hình, nhìn rất quen mắt. "Hiếu Thiên, anh muốn ăn cái này sao?"

Ngô Hiếu Thiên nhìn cô một cái.

"Em mà cũng thích ăn đồ ăn ven đường sao?"

"Ai nói? Anh lại dùng thành kiến kì quái gì phê bình em vậy." Lê Chương Vi cảm thấy có chút không vui, nhưng cô rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc của mình, lập tức khôi phục lại.

"Hiếu Thiên, chúng ta đi dạo chợ đêm thôi!"

"Gi?"

"Đi dạo chợ đêm ah, đi ra ngoài một chuyến, hóng mát một chút." Lê Chương Vi kéo tay của anh đứng lên. "Tay phải của anh rớt cuốc cũng tháo ra rồi, coi như là ăn mừng!"

"Tới trường học bên kia? Có chút xa!"

Ngô Hiếu Thiên đùn đẩy. Nếu muốn ăn khuya, thì lục tủ lạnh là được, tội gì đi cho tốn tiền.

"Đi nha, đi mà! Bác sĩ không phải nói tay của anh lái xe sẽ không có ảnh hưởng gì sao?"

Ngô Hiếu Thiên hơi híp mắt nhìn cô chăm chăm: "Thật ra là em muốn ngồi xe của anh chứ gì?"

Lại nói hôm nay trên đường về nhà sau khi tháo bột, Lê Chương Vi nói với anh, cầu xin anh sáng sớm ngày mai đi xe tới nhà cô chờ cô đi học, nhưng anh rất vô tình cự tuyệt cô.

Cô rõ ràng có thể ngồi xe hơi, hơn nữa trong nhà còn có tài xế chuyên dụng đưa đón cô, tại sao lại cố tình muốn ngồi xe mô tô?

Sau khi nghe cô liên chu lên môi, nói anh không hiểu tâm tư của một cô gái.

Anh hiểu! Ai nói anh không hiểu?

Hai ngày nay anh bị cô là làm phiền đến nỗi đầu đau như kim châm rồi.

Cô chính là muốn cùng ah ở chung một chỗ sao!

Anh hiểu được khát vọng của cô, hơn nữa cô đã từng nói cô rất ghen tỵ khi nhìn thấy anh chở Tiểu Bàn đi học, đương nhiên anh biết cô có bao nhiêu mong đợi có thể ngồi lên phía sau xe mô tô của anh, nhưng anh cũng có suy tính của anh.

Vừa mới tháo bột tay phải, mặc dù cảm giác không ra ngoài có chỗ không đúng, nhưng rớt cuốc anh cũng 1 tháng chưa lái xe rồi, một lần cuối cùng lái xe là lúc xảy ra tai nạn xe cộ, anh có chút sợ cũng là bình thường.

"Hay chính là anh không chịu cho em ngồi lên xe mô tô của anh?" Lê Chương Vi nổi cơn ghen, chẳng lẽ anh vẫn còn nhớ tới Tôn Tú Châu sao? "Tại sao Tiểu Bàn có thể, còn em thì không được?"

"Anh không nói không chờ em, chờ mấy ngày nữa anh xác định tay phải không có vấn đề gì, thì anh sẽ chờ em!"

"Anh đã đồng ý, không được đổi ý đó!"

"Anh đã lừa em bao giờ chưa?" Làm gì mà không tin anh như vậy?

"Anh đã từng mà." Lê Chương Vi nhỏ giọng lầu bầu.

"Này, sự kiện kia có thể quên đi được hay không? Anh căn bản không có đồng ý với em mà." Ngô Hiếu Thiên kháng nghị, cô không thể nói không thành có chứ?

Lê Chương Vi oán giận: "Theo em thấy, anh chính là đồ vô lại! Thế nhưng muốn người ta xóa bỏ câu nói đầu tiên. . . ."

"Anh không phải đã đồng ý lui tới với em rồi sao? Như vậy còn vô lại sao?"

"Được, vậy em sửa lại, anh đã từng vô lại được chưa." *đi_ễn_đ_àn_ê_qu_ý_đ_ôn*

Ngô Hiếu Thiên bắt đầu từ xe đạp, thật sự bị cô đánh bại rồi. "Đi thôi! Xuống lầu mượn xe đạp của chủ cho thuê nhà."

"Anh muốn chờ em sao?" Lê Chương Vi vui mừng tròng lớn hai mắt.

Quan hệ của bọn họ bắt đầu từ xe đạp, bây giờ anh không phải là bệnh nhân rồi, nên đòi lại anh ấy chờ cô sao?

Đây chính là phong độ cần có của nam sinh!

"Nếu như em không phải sợ tay phải anh ở trên đường thế nào đó, vậy thì đi thôi!" Ngô Hiếu Thiên cũng không phải là nguyên rủa mình, mà là anh thật không quá yên tâm. "Không cần thận hại em ngã, anh bồi thường không nổi đó nha! Có mười Ngô Hiếu Thiên cũng không bù được một Lê Chương Vi."

Đi cùng với cô, trái tim của anh đập nhanh hơn một chút.

"Thì ra là anh đang lo lắng cho em."

Lê Chương Vi cực kỳ cảm động ôm lấy anh.

Cô vô cùng vui vẻ, thì ra mình được Ngô Hiếu Thiên coi như bảo bối vậy, mới vừa rồi cô thật sự hiểu lầm anh.

"Không nên hơi một tí lại ghim chặt anh! Em có phiền hay không?"

"Cái gì mà ghim chặt? Là ôm có được hay không!"

Lê Chương Vi không ngừng cố gắng vươn tay ôm chặt hông của anh, coi như anh có đẩy cô ra 100 lần, cô cũng sẽ lần thứ 101 một ôm anh.

Ngô Hiếu Thiên cũng không có biện pháp nào với sự cố chấp của cô, không thể làm gì khác hơn là uy hiếp cô: "Em không thả tay ra, thì anh sẽ không dẫn em đi chợ đêm."

Lê Chương Vi không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, sau đó đổi thành khoác cánh tay của anh.

Đây có thể tính là lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ phải không? Cô gần như đi 2 bước nhảy 1 bước, vui vẻ về kanguru con, vui mừng phấn khởi theo Ngô Hiếu Thiên cùng nhau ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit: Bonghongxingdep

Lễ Noel năm nay lại đúng ngày nghỉ, hàng năm cửa hàng bắt tết mà Ngô Hiếu Thiên đi làm cũng thiết kế bữa tiệc Noel đặc biệt, cho nên cái ví của mọi người cũng bị giữ lại không tốn chút tiền. (có thể hiểu là lễ Noel mọi người không phải tốn tiền đi chơi với bạn gái hay gì đó vì lúc đó rất bận)

Đặt bàn cho đêm Noel ngay từ nửa tháng trước đã hết, khi Lê Chương Vi phát hiện lễ Noel Ngô Hiếu Thiên lại muốn đi làm, cô thiếu chút nữa tức đến phát khóc.

Đây là ngày lễ quan trọng thứ nhất sau khi bọn họ lui tới, tại sao anh có thể đi làm chứ?

Tại sao anh không thể bồi cô?

Nhưng không có kháng nghị với Ngô Hiếu Thiên, bởi vì cô biết mình nhất định nói không lại Ngô Hiếu Thiên.

Có nhiều việc Ngô Hiếu Thiên cũng hết cách với cô, đồng dạng, tại phương diện nào đấy cô cũng không có cách nào với Ngô Hiếu Thiên, một trong đó chính là chuyện có liên quan đến tiền.

Ngô Hiếu Thiên ở phương diện này luôn cùng cô rõ ràng, trước cô thay anh trả này phí sửa xe mô tô, dẫn tới tiền lương mỗi tháng anh đi làm, khấu trừ chi tiêu, cũng sẽ lấy ra một khoản khoản tiền trả lại cho cô, hơn nữa anh hung dữ cảnh cáo cô, nếu như cô không lấy sẽ chia tay với cô.

Lê Chương Vi bất đắc dĩ cực kỳ, nhìn anh để ý như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn là cảm lấy.

Thật may bình thường anh cũng không phải là người tính toán chi li như vậy, lúc hai người đi dạo chợ đêm, anh sẽ mời cô ăn cái gì đó, sẽ không để ý để cô mời lại, hai người không sai biệt lắm chính là tình huống anh tới em đi (có qua có lại), sẽ không có người nào để đối phương tổn tiền.

Như vậy rất tốt, giữa bọn họ chính là hình thức bình thường mà những cặp tình nhân học sinh hay làm, ngày nào đó thậm chí Lê Chương Vi còn nghe được mẹ khen ngợi Ngô Hiểu Thiên vài câu: cậu ta cũng sẽ không bởi vì nhà con có tiền, tiền tiêu vặt còn nhiều hơn cậu ta gấp mấy lần, mà chiếm tiện nghi của con.

Cho nên, với chuyện có liên quan đến tiền, Lê Chương Vi tận lực không tranh luận với Ngô Hiểu Thiên.

Nhưng mà lễ Noel.

Tất cả mọi người rất vui mừng đi tìm chỗ nào đó ăn mừng, ăn bữa tiệc Noel, ngày đó cô lại chỉ có thể tự mình một người đáng thương chờ Ngô Hiểu Thiên tan việc sao?

Cô giống như lơ đãng nói ra, không ngờ Ngô Hiểu Thiên thế nhưng hỏi cô có muốn đến trong tiệm hỗ trợ không.

Nhưng lễ Noel hàng năm tiệm luôn buôn bán siêu tốt, coi như giá tiền bữa ăn cao gấp đôi, thì vấn đề đặt bàn vẫn là giống như mọi năm đều hết ngay, xem ra nhân dân trong nước bị những việc làm ngày nghỉ của thương nhân một chút sức chống cự cũng không có. (Thương nhân chuẩn bị các ngày lễ dù có lên giá thì mọi người vẫn đổ xô mà tới)

Lễ Noel hàng năm sau khi hết giờ buôn bán, cửa hàng sẽ vì các nhân viên mở một buổi liên hoan Noel muộn, bởi vì thời gian đóng tiệm đã trải qua nửa đêm.

Cửa hàng trưởng sẽ đảm đương ông già Noel, tặng cho mỗi nhân viên một món quà, còn có trợ cấp đặc biệt lễ Noel, khiến mọi người hy sinh ngày nghỉ quan trọng tới cửa hàng làm việc, phục vụ khách công nhân viên hưởng thụ được ngày nghỉ vui thích.

Lê Chương Vi vốn cho là Ngô Hiểu Thiên gọi cô đến hỗ trợ trong tiệm là rửa chén đĩa, kết quả ngày đó vừa đến mới phát hiện cô có nhiệm vụ khác.

Trưởng ca đưa cho cô một bộ con nài giả, để cho cô lúc khách dùng cơm được một nửa, tặng cho khách những vật kỷ niệm nhỏ mà trong tiệm đặc biệt chuẩn bị.

Lê Chương Vi thay bộ đồ con nài vào, bộ dáng đáng yêu khiến những khách nhân đều điên cuồng, rồi rít lời kéo cô chụp hình kỷ niệm, lam cô cả buổi tối loay hoay không có thời gian thương tiếc mình cùng người thương vô duyên đêm Noel thứ nhất. (Không hẹn hò gì được trong lễ Noel thứ nhất sau khi lui tới)

Rốt cuộc, thời gian từng giây từng phút tiến tới gần thời gian đóng cửa tiệm, tiễn vị khách cuối cùng, Trưởng ca tập hợp mọi người lại.

"Đầu tiên, cảm ơn các vị đồng nghiệp hôm nay đã hy sinh cùng dâng hiến, chúc mọi người lễ Noel vui vẻ."

Tầm mắt cửa hàng trưởng quét qua tất cả nhân viên, nhìn tới Lê Chương Vi mặc bộ con nài giả, mỉm cười hướng cô vẫy vẫy tay.

Lê Chương Vi quay đầu trung cầu ý kiến của Ngô Hiểu Thiên, thấy anh gật đầu một cái, cô mới chậm chạp có chút thẹn thùng đi tới.

"Tiếp đó, tôi muốn cảm tạ vị tiểu thư nài xinh đẹp này, bởi vì có cô ấy, tối nay trong tiệm chúng ta tràn đầy rực rỡ ánh sáng như bảo thạch."

Lê Chương Vi xấu hổ hướng mọi người quơ quơ tay, đột nhiên lại giao cho nhiệm vụ mới.

"Kế tiếp là thời gian ông già Noel tặng quà, xin mời vị tiểu thư nài xinh đẹp tới làm trợ thủ của tôi được không?"

Trưởng ca kéo một bao tải quà tặng đi vào, đặt trước mặt của Lê Chương Vi, Lê Chương Vi hiểu ý mở cái bao tải to, sau đó từng bước từng bước lấy quà tặng ra đưa cho ông già Noel cửa hàng trưởng.

Phía trên mỗi quà tặng cũng dán con tem, cửa hàng trưởng từng cái tặng quà cho nhân viên, dĩ nhiên, tiểu thư nài xinh đẹp Lê Chương Vi cũng lãnh được một phần.

"Cửa hàng trưởng tuyên bố một câu, quà tặng năm nay Noel là bạn tốt vì tình bạn bè mà tài trợ, nếu như mọi người không thích, ngàn vạn đừng ném trả lại cho cửa hàng trưởng nha!"

Nghe nói thế, các nhân viên ríu rít châu đầu ghé tai nghị luận, rốt cuộc là quà tặng gì? Không thích thì "Ném trả lại" cho cửa hàng trưởng?

Vừa tháo xuống bộ râu màu trắng cửa hàng trưởng lại bổ sung một câu: "Nếu như muốn ném trả lại cho cửa hàng trưởng cũng có thể, xin kèm theo một phần báo cáo dùng thử rồi ném trả lại, bạn của tôi vô cùng mong đợi báo cáo dùng thử của các vị."

Mọi người nghe thế không hiểu ra sao cả, rốt cuộc là quà tặng gì? Mấy người hiểu kỳ đặc biệt nặng, bắt đầu mở quà tại chỗ.

Trước khi có người hét lên kinh ngạc, cửa hàng trưởng đã sớm chạy mất dạng.

"Rốt cuộc là thứ gì?"

Ngô Hiếu Thiên tò mò tiến tới bên cạnh Tiểu Liêu, chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, anh liền sắc mặt lúng túng mắng một câu: "Mẹ kiếp!"

Sao cửa hàng trưởng lại dám đưa cái này?! Lê Chương Vi ôm nàng quàng đi tới Ngô Hiếu Thiên, không rõ chân tướng mà nhìn anh: "Là vật gì, nét mặt của anh sao kỳ quái thế?"

"Không được nhìn." Ngô Hiếu Thiên vội vàng ngăn đồng nghiệp mở cái hộp ra.

Anh càng như vậy, Lê Chương Vi càng tò mò, mặc dù chính cô cũng có một món quà tặng, nhưng là hiện tại có người mở, đương nhiên là nhìn người khác nhanh hơn, cho nên cô tiến tới liếc mắt nhìn.

"Ah, đó là vật gì vậy?" Cô không hiểu hỏi Ngô Hiếu Thiên.

Nghe được câu hỏi của cô, mấy đại nam sinh oanh một tiếng bật cười lớn, Ngô Hiếu Thiên thì nhanh chóng đỏ mặt.

"Tiểu Ngô, cậu phải cố gắng lên!"

"Thì ra còn không có được như ý? Tôi còn tưởng các cậu đã sớm."

Ngô Hiếu Thiên cực kỳ tức giận kéo tay Lê Chương Vi, giống như cửa hàng trưởng một lần khỏi từ cửa sau chạy ra ngoài, tại lúc đóng cửa lại, bọn họ nghe được Trưởng ca hướng bọn họ rằng to: "Tiểu Ngô, cậu không cần ở lại quét dọn, ngày mai đi làm sớm nửa giờ, có nghe không?"

Ngô Hiếu Thiên trước một bước mang Lê Chương Vi rời khỏi, là vì tránh cho cô lúng túng, nhưng Lê Chương Vi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cô vừa hỏi đó là vật gì, mọi người liền bật cười.

Thật ra thì cô chỉ thoáng liếc mắt một cái mà thôi, không có thật kỹ trong hộp là vật gì, tại sao phản ứng của bọn họ kỳ quái thế?

"Hiếu Thiên, anh ở đây tức cái gì? Tại sao phải vội vội vàng vàng trốn ra?"

"Đi, anh đưa em về." Ngô Hiếu Thiên ngồi lên xe, sau đó đội cho cô nón bảo hiểm chuyên dụng cho cô.

"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em "

Lê Chương Vi cảm thấy về mặt anh là lạ, rốt cuộc là thứ gì, làm anh nhìn một cái liền giống quý vậy? Còn nữa, mặc dù lễ Noel đã qua, nhưng hôm nay là lễ Noel, anh không muốn cùng cô ăn một bữa chúc mừng sao?

Mặc dù cả buổi tối bọn họ đều trả qua cùng nhau là không sai, nhưng đó là công việc, bây giờ công việc kết thúc, còn dư lại thời gian cuối cùng là thuộc về bọn họ mà?

"Hiếu Thiên, em muốn đến nhà anh qua đêm." Cô đã sớm có ý định này, cũng đã cùng dì Xuân xin phép rồi, mặc dù dì Xuân không tán thành, nhưng là cũng không quyết định của cô.

"Không được."

"Tại sao?" Lê Chương Vi có chút khó sợ, mỗi lần chỉ cần cô vừa nhắc tới chuyện qua đêm, anh chỉ lắc đầu, cô còn tưởng rằng hôm nay là lễ Noel, sẽ khác bình thường, không hiểu được vẫn bị cự tuyệt. "Người ta muốn cùng một chỗ với anh mà."

Ngô Hiếu Thiên cảm thấy những lời này anh nghe đến có chút tê dại. "Đến nhà anh qua đêm? Em có biết lưu lại qua đêm có thể xảy ra chuyện gì không?" Anh bình thường đã nhẫn nhịn rất khổ cực, cô lại lần nữa khiêu chiến nhẫn nại cực hạn của anh sao?

"Ừm, am đương nhiên có nghĩ qua." Lê Chương Vi cũng biểu diễn kỹ năng biến sắc mặt đặc biệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên. "Nếu như anh muốn, em nguyện ý phối hợp."

Cô cũng không phải là một người gượng ép, dù sao người trong lòng cô chính là anh, thân thể sớm cho anh một ngày, chậm một ngày cho anh, đối với cô mà nói cũng không có sự khác biệt.

Nếu như anh muốn, vậy thì cho anh. Lê Chương Vi mỗi lần đều ý đồ lưu lại qua đêm, đều là chủ ý này —— cô rất muốn vì chuyện này mà xác định tình yêu giữa mình và anh.

Nghe thì rất ngu ngốc, nhưng sẽ không hối hận khi đem mình tặng cho anh.

Bởi vì vậy đối với cô mà nói cũng đó cũng là một nghi thức quan trọng để thừa nhận tình yêu của mình

Ngô Hiếu Thiên không ngờ cô có thể trả lời như vậy, nhưng mà anh tuyệt không bắt ngờ.

Bạn gái của anh, chính là một người sẽ nói ra lời như thế, trực tiếp như thế, làm cho người ta phản ứng không kịp, hại anh trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm thế nào trả lời cô mới phải.

Lê Chương Vi đợi một lúc lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của anh, cô chỉ có thể sử dụng một chiêu mà trước nay cô vẫn dùng, mềm giọng xin anh: "Chớ đuổi em đi, có được không?"

Cô đeo nón bảo hiểm chuyên dụng lên đầu, không giống nón mà Tiểu Bàn, đã đội là cô yêu cầu Ngô Hiếu Thiên chuẩn bị nón bảo hiểm mới cho cô.

Cô yêu anh chính là tràn đầy mong muốn giữ chặt lấy như vậy.

Sau đó cô ngồi lên chỗ ngồi phía sau, hai tay thật ôm chặt lấy hông anh.

Tiếp đó, là lúc Ngô Hiếu Thiên nên trả lời cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edit: Bonghongxingdep

Nhà của Lê Chương Vi chỉ cần rẽ ngã tư đường kia là tới thì Ngô Hiếu Thiên lại bấm khóa phiên nào tạm dừng xe, anh chạy tới chỗ có ánh đèn, thế nhưng anh lại chậm chạp không xoay qua chỗ khác.

Lê Chương Vi ở ghế sau bực mình đấm anh mấy cái, nghĩ thầm coi như anh thật sự đưa cô về đến nhà rồi, cô cũng tuyệt đối không xuống xe.

Thật may là anh do dự sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là chờ cô trở về nhà của anh.

Lúc dừng xe lại, Ngô Hiếu Thiên vẫn cảm giận, xem như mọi thứ đều không thuận mắt, hùng hùng hổ hổ lên lầu, ném nón bảo hiểm, lúc đóng cửa cũng vứt bỏ luôn.

Lê Chương Vi như cô vợ nhỏ lặng lẽ đi theo sau Ngô Hiếu Thiên, anh vừa vào cửa lại bắt đầu quăng chìa khóa, về mặt thôi như người chết, nhưng cô lại cảm thấy bộ dáng giận dữ của Ngô Hiếu Thiên như vậy thật là đáng yêu chết đi được.

Chỉ tiếc cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc ở đường giao lộ, chắc hẳn sẽ đặc sắc hơn bây giờ.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, chờ anh xử trí.

Cô biểu hiện thái độ của mình rõ ràng, muốn ở cùng một chỗ với anh.

Cô tuyệt đối không để ý chuyện gì sẽ xảy ra khi lưu lại qua đêm, bất luận như thế nào, đều là cô tự nguyện, hơn nữa, cô vô cùng nguyện ý phối hợp với anh.

Cho nên, nếu như anh muốn cô, thì cô cho anh, nếu như anh nhẫn nhịn không động vào cô, cô sẽ không như vậy mà ngược lại bá vương ngành thương cung với anh

Lại nói con gái cũng thích hợp dùng cái từ này sao?

Bởi vì không xác định chắc chắn, Lê Chương Vi nhin không được cười lên.

"Cười cái gì mà cười?" Ngô Hiếu Thiên tâm phiền ý loạn nhìn cô chằm chằm.

Từ lúc bắt đầu không rẽ ngã tư đường đó để đưa cô về nhà, dọc đường đi anh vẫn không ngừng tự hỏi, vì sao lại muốn chờ cô ấy quay trở lại nhà mình? Vì sao lại muốn chờ cô ấy quay trở lại nhà mình? Quan trọng là anh chưa chuẩn bị tâm lý để xảy ra quan hệ thân mật với cô.

Lúc này trong đầu xuất hiện một âm thanh chính nghĩa nói với anh, lưu cô ấy qua đêm cũng không nhất định là lên giường, anh đại khái có thể làm Liễu Hạ Huệ hiện đại, để cô ấy ngủ phòng của mình, còn anh ngủ trên sofa phòng khách, hoặc là cô ấy ngủ giường của anh, anh ngủ trên sàn nhà, hoặc là bọn họ cùng nhau nằm trên giường đắp chăn bông nói chuyện trong sáng

Gặp quý! Tiếng lòng chân chính trong đầu bắt đầu cười nhạo mình, anh căn bản đã sớm muốn cô ấy rồi, bằng không làm sao sẽ thường mơ thấy mộng xuân muốn làm gì cô ấy thì làm chứ?

Đừng lừa gạt mình nữa, nếu cô ấy đã tự động đưa tới cửa, còn đồng ý sẽ phối hợp với anh, anh liền thẳng thắn một chút đem người ta ăn sạch cho rồi,

cứ như vậy vừa có thể thỏa mãn khát vọng, cũng được cô chủ động hiến thân, tốt đẹp dường nào!

Không được, không được! Bọn họ vừa mới bắt đầu lui tới không lâu, tiến độ nhanh như vậy chính anh cũng không thích ứng được, ngàn vạn lần không thể bị dục vọng cho làm đầu óc choáng váng.

Cứ như vậy một mê hoặc một chính nghĩa giao chiến, chính là khiến chủ nhân Ngô Hiếu Thiên phiền não không yên.

Nhìn mỉm cười cô, Ngô Hiếu Thiên đột nhiên cảm thấy cô thật sự rất giỏi hoạt, lại đem quyền chủ động vứt cho anh, còn nói cái gì mà cô nguyện ý phối hợp, trên thực tế là đang ép anh tỏ thái độ sao!

Mặc kệ anh muốn hay không muốn, cô đều có thể dính anh một buổi tối.

Đây mới là mục đích của cô.

"Anh rất kỳ quái! Người ta cười một cái cũng không được?"

Lê Chương Vi cũng không muốn gây gổ với anh, cô còn chờ câu trả lời của anh mà!

Nhưng mà nếu đã triển khai đề tài này, cô cứ tiếp tục cùng anh tán gẫu đi!

"Hiếu Thiên, quà tặng vừa nãy rốt cuộc là cái gì? Tại sao thái độ của các anh ai cũng kỳ quái như thế? Anh không chịu nói cũng không sao, em muốn mở nó ra rồi."

"Không được mở!" Ngô Hiếu Thiên hung dữ với cô.

"Đây là quà tặng của em, em muốn mở liền mở đi." Anh mới không xen vào được đây!

Dĩ nhiên câu này Lê cChương Vi không nói ra, tránh cho bọn họ sẽ cãi và thật sự.

Cô bắt đầu mở phần quà tặng của mình, cái hộp của cô so với bọn họ đều nhỏ một chút, còn tưởng là cửa hàng trường luận công ban thưởng, bởi vì thời gian cô làm trong tiệm là ít nhất, quà nhỏ cũng là đúng thôi.

"Nói em không được mở, sao em không nghe lời vậy?"

"Đây là quà cửa hàng trường tặng, không mở ra nhìn thật xin lỗi cửa hàng trường?" Cứng đầu cứng cổ rốt cuộc là ai? Lê Chương Vi nhỏ giọng lầu bầu.

Tại anh không chịu nói nó rốt cuộc là thứ gì, nếu như lòng hiếu kỳ của cô được thỏa mãn đâu, không mở phần quà này cũng không sao.

Thật ra thì cô tương đối mong đợi Hiếu Thiên sẽ tặng quà cho cô, nhưng anh vẫn không đề cập đến chuyện quà gì cả, cô không được anh tặng quà mà!

Bởi vì có chút giận dữ, cho nên động tác Lê Chương Vi có chút thô lỗ, xé giấy gói quà ra, bên trong là một chiếc hộp màu trắng, cô mở nắp hộp ra, phát hiện bên trong có một binh lính Anh quốc đội một chiếc mũ cao.

"Oa, thật đáng yêu!"

Là một đồ trang trí nhỏ xinh đẹp, đồng phục binh lính màu đỏ, rất thích hợp lễ Noel.

Lê Chương Vi cầm nó trên tay, sau đó biểu diễn cho Ngô Hiếu Thiên nhìn.

Ngô Hiếu Thiên chịu không nổi nhắm lại mắt.

"Em thật sự không biết vật này là gì sao?" Cô ấy quả nhiên là thiên kim đại tiểu thư ngây thơ, đối với đồ chơi tình thú này một chút khái niệm cũng không có.

"Là cái gì? Không phải là món đồ chơi binh lính dễ thương sao?"

Lê Chương Vi nhìn xung quanh nó, thật không nhìn ra nó rốt cuộc có cái gì kỳ quái, có thể để cho những nam sinh kia sau khi xem vẻ mặt trở nên quái dị như thế.

Ngô Hiếu Thiên cầm đồ chơi nhỏ trên tay, kiểm tra một chút sau, mở chốt chuyển động trên chân nó, tiếp người binh lính kia liền bắt đầu rung lên kịch liệt, sau đó anh đặt nó trở về trên tay Lê Chương Vi.

"Tại sao nó rung rung vậy?"

Lê Chương Vi kinh ngạc nhìn nó chằm chằm.

"Đây là tạo hình giống như món đồ chơi trứng rung." Ngô Hiếu Thiên vừa thẹn vừa cau nhìn cô chằm chằm: "Một món đồ chơi tình thú." (Muốn xem đồ chơi đó có hình gì các bạn có thể lên sọt bác gg)

Lê Chương Vi giống như bị điện giật ném món đồ chơi binh lính đó đi, nhưng mà nó vẫn còn đang rung, nằm trên ghế sofa càng không ngừng rung lên.

Cô lúng túng nhìn Ngô Hiếu Thiên, sau đó lại nhìn món đồ chơi tình thú một cái, lúc nó rung phát ra tiếng xì xì, không ngừng ở trong phòng khách yên tĩnh tạo ra tình cảnh lúng túng.

Cô ngượng ngùng nhìn nó, không thể làm gì khác hơn là nhìn Ngô Hiếu Thiên chằm chằm, ý bảo anh nhanh ném nó đi.

"Đó là quà tặng của em, chính em tự xử lý."

Ngô Hiếu Thiên buồn bực hừ một tiếng.

Đây chính là cái giá của lòng hiếu kì.

Thật may là cô ấy không mở quà của anh ra, lúc này ở trong tiệm Tiểu Liêu mở cái hộp kia ra, bên trong một dương vật giả màu hồng rất to, anh cũng không xác định được bên trong hộp quà kia của anh cũng giống như vậy hay không, thế nhưng hơn phân nửa đều là đồ vật giống nhau.

Sao cửa hàng trưởng dám đưa cho các đồng nghiệp loại đồ vật như vậy chứ?

Ngoại trừ Lê Chương Vi, còn rất nhiều nhân viên nữ mà! Chẳng lẽ anh ấy không sợ bị nhân viên nữ tố cáo quấy rối tình dục sao?

"Cho nên, quà tặng của anh. Bên trong cũng là loại vật này?" Lê Chương Vi lúng túng chạy tới cầm món đồ chơi binh lính lên, tắt công tắc.

Bên trong phòng rốt cuộc khôi phục lại yên tĩnh, nhưng mà mặt của cô và Ngô Hiếu Thiên đều đỏ bừng.

"Không phải." Ngô Hiếu Thiên lắc đầu một cái.

Lòng hiếu kì của Lê Chương Vi lại được khơi lên.

"Nếu không thì là cái gì?"

"Một đồ vật mà em không được nhìn."

Ngô Hiếu Thiên đứng lên, cầm cái phần quà tặng kia vào trong phòng giấu ở trong ngăn tủ.

Lê Chương Vi cũng đi theo vào.

"Nếu như là món đồ chơi tình thú, không phải là những thứ đó sao? Làm gì mà không cho phép em nhìn?"

"Những thứ đó?" Ngô Hiếu Thiên nhớ tới vẻ mặt của cô lúc cầm món đồ chơi tình thú là trứng nẩy trên tay, anh suy đoán là cô căn bản không có nhìn thấy những thứ đồ này! "Đừng nói như thế em đã thấy qua những món đồ chơi tình thú này."

Lê Chương Vi mím môi, loại chuyện như vậy thì không có cách nào nói láo được, nhưng thái độ của anh như vậy càng làm cô tò mò thêm mà thôi!

"Mở ra cho em xem chút mà! Coi như là biết thêm chút kiến thức."

"Loại chuyện như vậy không cần biết quá nhiều." Ngô Hiếu Thiên đóng sầm ngăn tủ lại, sau đó quay đầu lại nhìn cô chằm chằm: "Anh cảnh cáo em, không được trộm mở quà của anh!"

Sau đó anh đi ra khỏi phòng, cái đuôi đó đương nhiên theo anh đi tới phòng khách.

"Anh như vậy là muốn mời em mà." Hại cô rất muốn nhìn, rất muốn nhìn!

Nếu như anh quang minh chính đại một chút, nói không chừng lúc ở trong tiệm cô đã nhìn thấy rồi, hiện tại cũng không cần phải cảm thấy tò mò.

"Không phải em đã nhìn thấy đồ vật kia của Tiểu Liêu sao?"

"Đồ vật kia?" Lê Chương Vi nhìn anh mà không hiểu chuyện gì.

"Thì." Ngô Hiếu Thiên quả nhiên là bị cô bức cho điên rồi, có hai ý nghĩa tế nhị trong câu chữ (muốn hiểu câu này nên đọc lại câu trên của anh nói cho cô nghe áh – câu nói cô đã nhìn thấy đồ vật kia của Tiểu Liên áh- 2 nghĩa là gì mọi người tự suy nghĩ), anh không muốn thảo luận cùng cô. "Chúng ta có thể dừng lại cái chủ đề về món đồ chơi tình thú này được chứ?"

Lê Chương Vi che gương mặt lúng túng đỏ bừng của mình lại, vẫn có chút xấu hổ!

"Vậy thì tốt, chúng ta nói tới chuyện khác vậy."

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Bonghongxingdep

Cô cúi đầu, lấy quà trong túi ra, đưa tới trước mặt anh.

Đây là bóp da LV dùng cho nam mà cô đã tỉ mỉ chọn lựa, muốn tặng quà Noel cho anh.

"Cái này tặng cho anh, MerryChristmas!"

Ngô Hiếu Thiên kinh ngạc nhìn cô.

"Làm sao bây giờ? Anh. Anh không có chuẩn bị quà."

Anh thật sự không tự giác là mình đã có bạn gái, lễ Noel là một ngày lễ quan trọng như vậy, thế mà anh không chuẩn bị gì cho cô cả.

"Em biết ngay mà." Lê Chương Vi trề môi. "Anh không có một chút nào để em trong lòng cả." Cô để ý những lời nói của anh không phải vì quà, mà là trái tim của anh.

Vừa nãy anh lại muốn trực tiếp đưa cô về nhà, vậy chứng tỏ căn bản anh cũng không muốn cùng cô cùng nhau vượt qua ngày kỷ niệm thứ nhất từ khi hai người lui tới.

Cô cảm thấy rất đau lòng.

"Hiếu Thiên, anh thật sự rất quá đáng."

"Thật xin lỗi, không phải anh cố ý quên, thật sự là."

"Là cái gì? Anh nói cho rõ ràng!"

Lê Chương Vi ngồi xuống bên cạnh anh, dùng sức đánh bả vai của anh.

Mỗi lần cô tức giận, cũng chỉ biết đánh anh thế này, chỉ cần dùng lực đánh anh, cô sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều, chỉ là lực đánh của cô, đều nằm trong phạm vi anh có thể chịu đựng được, cho nên mỗi lần anh đều không phản kháng chút nào ngồi yên để cô đánh

"Anh còn vẫn chưa quen em là bạn gái của anh."

Ngô Hiếu Thiên rất là bất đắc dĩ, từ một người tự do tự tại, đến hai người thân thiết gắn bó, phải cần một thời gian làm quen.

"Vậy phải tới lúc nào thì anh mới quen được?"

Lê Chương Vi nghĩ thầm anh như vậy cũng không sai, đó là lí do mà anh trở nên tức giận hơn.

Nếu như là anh bởi vì vấn đề kinh tế, không có tiền mua quà tặng cho cô, những thứ này cô có thể hiểu được, nhưng anh có tình không phải như vậy, mà là anh không xem cô như bạn gái để đối xử, cho nên mới quên chuẩn bị quà tặng cô, quên phải cùng cô trải qua ngày lễ quan trọng như vậy.

"Anh cũng không biết." Ngô Hiếu Thiên thành thật trả lời.

Thật ra thì, anh đã từ từ quen sự tồn tại của cô rồi, bởi vì cô luôn ríu rít, hơn nữa vô cùng bám anh, đã thành thói quen có người này bên cạnh rồi, anh có chút thiếu hụt, khi thực hiện vai trò bạn trai trong quan hệ trai gái này.

Nói ví dụ bạn trai nên vì cô mà làm những gì, hoặc là bạn gái có thể vì anh mà làm những gì. Loại mong đợi này, anh tiếp thu khá kém, có thể cần cô dạy nhiều hơn.

"Lần sau em có thể nói với anh trước! Anh tương đối chậm chạp trong mấy chuyện này..."

"Em mới không cần, cứ như vậy không phải biến thành chính em yêu anh sao?" Cô muốn chính anh tự bản thân mình nỗ lực, nếu như toàn bộ đều là cô bức bách, vậy còn có ý nghĩa gì?

"Không phải là em rất am hiểu chuyện như vậy sao?" Ngô Hiếu Thiên đột nhiên bật cười.

Chính anh bị bắt buộc lui tới cùng cô, bị buộc phải thích ứng sự tồn tại của cô, bị buộc phải tiếp nhận tất cả của cô! Nhiều hơn nữa một lần bị buộc phải nhớ ngày kỉ niệm cũng không sao?

“Em có sao? Em có sao?” Anh như vậy là bôi đen cô mà, Lê Chương Vi lại đập anh một cái: “Cho nên, ý của anh là em có thể trực tiếp yêu cầu anh vì em làm cái gì cũng được sao?”

Ngô Hiếu Thiên nghiêng người suy nghĩ trước một chút, đồng ý với cô nhưng mà có điều kiện: “Bởi vì anh quên chuẩn bị quây Noel lần này, em có thể yêu cầu anh làm một chuyện để đền bù, nhưng về sau anh hi vọng em có thể trực tiếp thảo luận cùng anh.”

Lê Chương Vi cảm thấy rất hợp lý, vì vậy gật đầu một cái.

“Được, vậy em có thể yêu cầu anh hôn em sao?” Cô lung tung đỏ mặt, tràn đầy mong đợi mà nhìn anh.

Không có quà cũng không sao, cả người anh chính là quà tặng choc ô rồi, chỉ thiếu một vòng tay handmade để đeo nữa thôi.

“Cái gì?!” Ngô Hiếu Thiên kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, loại chuyện như vậy mà cô cũng ép mình được sao?

“Anh định từ chối sao?” Lê Chương Vi mím môi, vẻ mặt có chút khổ sở.

Cô đã chủ động đến mức này rồi, anh không thể nhắm mắt hôn một cái để cô được như ý nguyện sao?

Hôm nay, là lễ Noel mà!

Cô chỉ muốn lưu lại một kỷ niệm gì đó đáng nhớ mà thôi.

Lê Chương Vi tức giận co người lại trên ghế sofa, hai tay ôm đầu gối về mặt khổ sở cúi đầu nhìn sàn nhà chằm chằm.

Khoảng rất lâu, rất lâu sau đó, đột nhiên tay của Ngô Hiếu Thiên xoa nhẹ lên đầu cô.

Cô ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy tầm mắt của anh, anh đang chậm rãi tới gần cô, sau đó tay của anh ôm lấy khuôn mặt của cô, Lê Chương Vi nín thở, cho đến khi mặt của anh gần sát mặt của cô mới thôi.

Cô khẩn trương nhắm hai mắt lại, sau đó môi của cô bị môi anh dán sát vào.

Cô có thể cảm thấy hơi thở của anh thổi nhẹ qua trên mặt cô, môi của anh lui ra, nhưng ngay sau đó lại dán tới thêm một lần nữa, lần này, anh lấy đầu lưỡi liếm môi của cô...

Tựa như bị đầu độc, cô cũng hé đôi môi ra, tiếp đó đầu lưỡi của anh đi vào, Lê Chương Vi kinh hô một tiếng, đầu lưỡi đã bị anh mút chặt một ngụm hôn đầy dục nóng bỏng.

Bọn họ cũng không có nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể dựa vào bản năng từ từ tìm tòi, bất luận va chạm thế nào miễn có thể làm cho bọn họ cảm thấy thoải mái là được, khẽ liếm, còn có cảm giác hơi thở quán quýt lúc thân mật- đây là một ngụm hôn rất đẹp rất tuyệt.

Đây là ngụm hôn đầu của bọn họ.

Ngô Hiếu Thiên hôn đến nỗi bản thân bất lực, căn bản là không muốn ngừng lại, cô mềm mại phục tùng rúc vào trước người anh, mở cái miệng nhỏ nhắn mặc cho anh tham lam mút nước miếng ngọt ngào của cô, đập vào là hình ảnh đặc biệt này, lập tức dính liền với những thứ kia trong giấc mộng xuân mà anh đã mơ vào ban đêm.

Dòng máu kích tình chạy tán loạn xung quanh, cuối cùng từ từ đi tới tập trung vào bụng dưới của anh, khi dục vọng đã bắt đầu nổi lên rồi, anh không nhịn được lâu bầu một tiếng.

“Như vậy không được?”

Anh cảm thấy nên dừng lại, nhưng anh mới nói hết lời thì nhận không được lại hôn cô, hơi thở ngọt ngào mê người của cô, trời có đánh anh cũng không muốn dừng lại.

Cơ thể Lê Chương Vi co thành một cục, cảm được nâng cao lên bởi vì ngụm hôn của anh, tư thế này làm cô cảm thấy không thoải mái, đôi tư thế có thể sẽ tốt hơn, nhưng cô lại không có chút một chút ý nghĩ nào muốn đẩy anh ra cả...

Ngô nhớ cô chủ động dừng ngụm hôn này lại, anh sẽ không chịu hôn cô lại, nhất định cô sẽ hối hận đến chết.

Thế nhưng hôn như vậy, ngược lại Ngô Hiếu Thiên bắt đầu cảm thấy chưa đủ, anh muốn ôm cô thật chặt, còn muốn đụng chạm vào nhiều nơi trên da thịt mềm mại của cô.

Anh buông môi cô ra, kéo cô lên trên người mình.

Mặt đối mặt dạng chân ngồi ở trên đùi của anh, Lê Chương Vi hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, nháy mắt sau đó lại bị anh hôn.

Cô chỉ biết như tư thế bây giờ, thoải mái hơn nhiều, hơn nhiều, Ngô Hiếu Thiên một tay ôm hông cô, một tay tiếp tục bưng lấy mặt của cô, vội vàng mút lấy đôi môi của cô hơn nữa còn xâm nhập thăm dò vào bên trong.

Cô ngọt ngào như mật ong, hấp dẫn anh lần nữa lần nữa nhấm nháp nơi đó, tư vị kia quá mức tốt đẹp, anh quên mình phải dừng nụ hôn này lại, dần dần bị dục vọng cuốn vào như nước xoáy.

Anh hô hấp dồn dập ngưng mắt nhìn cô, đôi môi cô sưng lên do bị nụ hôn sao mê người vậy, anh vô lực phản kháng, hôn lên đó lần nữa, cũng không ngừng dung môi của mình cậy mạnh chà đạp lên môi của cô.

Mặc kệ anh thô lỗ cỡ nào, cô đều vui vẻ thừa nhận, điều này làm cho Ngô Hiếu Thiên tràn đầy cảm giác chinh phục.

Cô quả nhiên rất phối hợp, nếu hai người bọn họ cũng không muốn kết thúc sau cái hôn này, vậy hãy để cho ngọn lửa dục vọng hoàn toàn cháy hết luôn đi!

Phòng khách không phải một nơi tốt để quan hệ, Ngô Hiếu Thiên bế cô lên, đi vào phòng của anh.

Thật ra trong phòng khách cũng không có chỗ nào để làm cả, với lại vì ba anh hơn 8h sẽ về nhà, loại chuyện như vậy làm trên giường sẽ thoải mái hơn, mà sang sớm hôm sau, sau khi lên giường, mới có nhiều không gian hơn động tay động chân trên cơ thể mềm mại của cô.

Từ trong xuân mộng anh đã cùng cô làm cái tư thế này, đến chính thức làm anh có chút khản trương, nhưng mà nhất định anh sẽ thuận buồm xuôi gió, dù sao trong mộng anh ép cô rất nhiều lần.

Lê Chương Vi bị anh hôn cả người mềm ra, không chống cự chút nào bị anh ôm vào trong phòng. Vốn dĩ là cô mưu đồ chuyện này không ngờ Ngô Hiếu Thiên lại không quá dễ trêu chọc, một khi thành công trêu chọc, quyền khống chế lập tức bị anh đoạt mất, cô ngu ngốc thờ hồn hèn, chỉ có thể tùy anh định đoạt thôi.

Ngô Hiếu Thiên đặt cô ở trên giường, chính mình dựa sát lên trên. Cô giống như búp bê xinh đẹp không thuộc về thế giới của anh, lý trí của anh vẫn còn do dự rốt cuộc có nên cung cô phá bỏ tàn quan hệ này hay không, nhưng cơ thể của hắn đang nóng như lửa nóng hết sức căng thẳng.

"Muốn đổi ý còn kịp, em bây giờ nên đẩy anh ra." Tình hình này, làm mặt anh đỏ lên, anh rõ ràng biết cô tuyệt đối sẽ không đẩy anh ra.

Quả nhiên, Lê Chương Vi đỏ mặt ôm anh càng chặt hơn, đây chính là câu trả lời của cô.

Lý trí Ngô Hiếu Thiên nhanh chóng biến mất, kiểm chế không được lần nữa hôn ên đôi môi kiều diễm kia, có lẽ câu nói kia nên hỏi anh mới đúng.

Lần này anh không có cơ hội đổi ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit: Bonghongxingdep

Quá trình cởi quần áo rất là đau khổ, bởi vì Ngô Hiếu Thiên vẫn không ngừng hôn cô.

Lê Chương Vi trở nên bị động, bởi vì quá mức xấu hổ, cũng bởi vì nụ hôn của anh làm cô rất loạn.

Chỉ cần mỗi lần bị anh hôn, chức năng suy xét trong đầu của cô gần như tự động dừng lại, còn lại hết thảy tất cả đều là động tác phản xạ mà thôi.

Quần áo trên người bọn họ từng món một bị anh cởi ra, ném xuống giường.

Khi cô phơi bày thân thể không có chút gì che dấu ở trước mắt anh, Ngô Hiếu Thiên không nhịn được nuốt nước miếng một cái. Hai vú đầy đặn vênh lên, còn không đủ một nắm tay, hơn nữa da lại trắng nõn trơn mịn như tuyết, cảnh đẹp trước mắt thật sự làm cho đàn ông điên cuồng mất. Các bạn đang đọc truyện tại *****

Ánh mắt anh tán thưởng làm Lê Chương Vi cảm thấy ngượng ngùng không dứt, lặng lẽ đưa tay che ngực lại, nhưng là còn chưa tới thì đã bị Ngô Hiếu Thiên thô lỗ kéo ra.

"Không được che!"

Cả mặt Lê Chương Vi đỏ bừng, giọng nói ra lệnh của anh lúc này, không hiểu được tại sao làm cho cô cảm thấy rất hưng phấn, cô dường như rất thích

dáng vẻ mất khống chế của anh.Lê - - -Quý ---- Đôn

Ánh mắt của anh vẫn nhìn ở trên người cô, Lê Chương Vi cảm thấy vừa xấu hổ lại có chút kiêu ngạo, Không phải là anh đang điên cuồng vì cô sao?

Đương nhiên là Ngô Hiếu Thiên chạm vào mục tiêu rõ ràng nhất——bộ ngực tròn trịa của cô. Hai luồng thịt mềm mại, sờ lên có cảm xúc mềm mại phần nộn để cho anh rất nhanh bị mê muội.

Anh không chỉ có lấy tay vuốt ve nhào nặn, mà còn dùng môi thay nhau nhắm nháp, nhụy hoa kiêu diễm nở rộ như anh đào xem ra cực kỳ mỹ vị, anh mút chặt một bên trong đó, dùng đầu lưỡi nóng bỏng trêu chọc nó.

"Ừm a. A ——"

Chỗ đó chưa từng có người làm như vậy, cảm giác lạ lẫm này khiến Lê Chương Vi cảm thấy vừa sợ lại có chút hiếu kỳ. Thoải mái, khi anh cố ý dùng răng phớt qua nụ hoa của cô thì truyền đến một hồi khó chịu đau đớn mà lại yêu thích; không thoải mái, khi anh ngậm nụ hoa cô như con nít mút vào không ngừng thì hồng của cô cũng tê dại cả lên.

Ngô Hiếu Thiên đưa người về phía trước trêu chọc bộ ngực mềm mại trên cơ thể cô, dục vọng trương cứng khó nhịn để ở bên cạnh bắp đùi cô mà liếm mút. Anh phải từ từ, thể nhưng cảm giác cọ xát này thật sự rất thoải mái.

Tay của anh đi tới giữa hai chân cô dò thăm dò, nơi đó mới làm cho dục vọng của anh lên đỉnh.

Tìm kiếm vùng đất tam giác lông đen mềm mại kia, không hề báo trước thô lỗ trực tiếp đưa đầu ngón tay cắm vào bên trong u huyết của cô, Lê Chương Vi kinh hô một tiếng, không thoải mái đánh vào bả vai anh.

Ngô Hiếu Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Chương Vi kìm nén đến khó chịu, không khỏi thở dài nói: "Thật chặt?! Mới như vậy mà không chịu nổi, chờ chút nữa thì làm sao?"

Anh đau lòng cô kìm nén như vậy, có thể làm gì thì anh cũng chỉ là cố gắng để cho cô thích ứng trước mà thôi.*****

Anh lại đưa vào thêm một ngón tay, từ từ mở rộng lối vào chặt cứng bên trong, lần sau đi vào sâu hơn lần trước, một chốc lại chậm rãi rút ra đút vào.

Lê Chương Vi xấu hổ không biết nên làm thế nào cho phải, cô vịn bả vai anh, phát ra tiếng rên rĩ.

Nghe cô rên rĩ, dục vọng của Ngô Hiếu Thiên càng căng lên, biết rõ phải cho cô một ít thời gian để thích ứng, nhưng anh lại nghe cô kêu kiêu mị như vậy, ai sẽ chịu được?

Anh điều chỉnh tư thế, đặt cô nằm dài trên giường, tách ra hai chân của cô, dán bụng dưới vào đó, trực tiếp sử dụng cự đại to lớn của mình thay thế ngón tay đi vào trong cơ thể cô.

Hoàn toàn là đẳng cấp size khác biệt, dù Lê Chương Vi không tận mắt nhìn thấy nhưng có thể cảm thấy, khi anh bắt đầu tiến vào hơn nửa cổ gần đầy mạnh vào sâu bên trong, cô vô cùng không thoải mái một tay chống đỡ cơ thể, một tay đẩy anh.

Ngô Hiếu Thiên ác ý cười với cô: "Em thật sự muốn thấy sao?"

Lê Chương Vi nhìn theo tầm mắt anh tới vị trí dán chặt của hai người, khi thấy đồ tượng trưng cho phái nam to lớn đó thì cô không khỏi hít vào một hơi, bây giờ, đã có một phần tiến vào trong cơ thể cô rồi.

Căn bản là không thể so sánh với ngón tay rồi, khó trách cô cảm thấy đau như vậy. Cô bắt đầu sợ, đi vào thế làm cô khó chịu tới cực điểm, nhưng cô đã không có biện pháp trốn tránh rồi.

Phát hiện cơ thể cô cứng lại, Ngô Hiếu Thiên tiến vào bị trở ngại mãnh liệt, anh đẩy cô nằm lại trên giường, ôm cô dùng hôn cố gắng thu hút sự chú ý của cô, để cho cô hơi buông lỏng một chút, sau đó lúc cô bị hôn mơ màng màng, anh dùng lực giữ chặt eo của cô, nhất cổ tác khí* đi vào, cạy mạnh chiếm lĩnh dùng đạo xử nữ chặt khít của cô.

(*) nhất cổ tác khí nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến cuối cùng.

Và nó bắt đầu từ một câu chuyện về thuật dụng binh của một vị quân sư nước Lỗ vào thời Xuân Thu. Các bạn có thể vào đây đọc để biết thêm thông tin: [http://vietdaikynghuyen.com/v3/25262-kho ... 氣/](http://vietdaikynghuyen.com/v3/25262-kho...)

Cảm giác phá tấm màng mỏng kia đau đớn như xé rách cô vậy, Lê Chương Vi khóc ra tiếng, rất đau, kiềm chế không được nước mắt chảy trên mặt, âm thanh cô gào thét rên rĩ lại bị anh hôn cho mất tiêu.

Ngô Hiếu Thiên vừa hôn môi của cô, vừa ở sâu trong cơ thể cô chuyển động, muốn để cho cô quen sự tồn tại của mình, lần lượt đi sâu vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Anh thiết tha luật động ở trong cơ thể cô, không thể hình dung được cảm giác vui thích này khi tỉnh lại là biến mất như trong mộng xuân kia, giờ phút này, cô đang ở dưới thân anh, vì anh mà mở hai chân ra, thừa nhận mỗi một lần luật động hung mãnh của anh, cơ thể cô lúc này cực nóng, thờ hồn hên, cùng với mùi thơm cơ thể, đều là cảnh trong mộng không cảm nhận được .

Đĩ nhiên, còn có phản ứng của cô.

Bà vai của Ngô Hiếu Thiên gặp công kích của cô, bình thường động tác này của Lê Chương Vi anh vẫn cảm thấy rất đáng yêu, thỉnh thoảng bị cô đánh, rất có thể đánh là tình yêu (đại loại thương cho roi cho vọt) là một loại cảm giác ngọt ngào.

Ở bên trong hình thức của tình yêu, bộ dạng cô đánh như thế càng làm anh có ý nghĩ muốn khi dễ cô hơn, hai tay anh tóm lấy hai tay cô cố định ở trên giường, sau đó ánh mắt trên cao nhìn xuống cô, nửa người dưới tiến hành kéo dài luật động tha thiết với cô, một chút dấu hiệu dừng lại cũng không có.

Lê Chương Vi bị nhìn thế xấu hổ không dứt, cơ thể theo anh đi vào rút ra mà lay động không ngừng, cô không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của anh, quay đầu muốn né tránh ánh mắt của anh, lại nghe được anh hung dữ nói cô một cái.

Các bạn đang đọc truyện tại *****

"Không được trốn, nhìn anh."

Ngô Hiếu Thiên lần lượt đưa dục căn căng cứng của chính mình đi vào trong cơ thể cô, khoái cảm sung sướng không ngừng được tích lũy. Bình thường anh rất phiền chán khi cô dính chặt lấy anh, hiện tại anh càng hi vọng cô vẫn nhìn anh.

Bây giờ hai người ân ái thân mật, anh khát vọng cùng cô sản sinh ra ánh mắt trao đổi, đó cũng là hành động rất quan trọng để trao đổi tình cảm.

Sau khi đau đến mức cực hạn, dần dần trở nên tê dại, Lê Chương Vi từ từ buông lỏng cơ thể, không cần chống cự vô nghĩa nữa, sau đó nghe lời chuyên tâm ngưng mắt nhìn Ngô Hiếu Thiên.

Đó là khuôn mặt đẹp trai có thể làm cho cô quên hết mọi thứ .

Lông mày đen cuốn lên, giờ phút này trên mặt hiện đầy dục vọng ánh mắt nóng bỏng cũng đang chuyên chú ngưng mắt nhìn cô, sống mũi thẳng tắp tràn đầy chính khí, còn có môi mỏng không dùng thờ hờn hờn

Cô mê muội nhìn chăm chăm vào anh.

Phát hiện tầm mắt anh vẫn không dời đi, Lê Chương Vi quyết định không xấu hổ nữa, tầm mắt cùng anh đụng vào nhau, chuyên chú nhìn ánh mắt của anh.

Cơ thể của bọn họ giao hợp ở chung một chỗ, hơi thở cũng giao hòa ở chung một chỗ, ánh mắt càng thêm nóng bỏng triền miên quán quít ở chung một chỗ, dự định vào giờ khắc yên lặng bất động này——luôn là khát vọng được yêu Lê Chương Vi, vào giờ khắc này đều đạt được thỏa mãn, mặc dù thân thể còn cảm thấy đau đớn không chịu nổi, lòng của cô lại bị màn kết hợp thân mật như vậy rung động, cô đỏ mặt, vì anh mỉm cười thần nhiên.

Ngô Hiếu Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của cô mà dâng trào lên, anh dùng lực ôm lấy cô, ở bên tai cô bật thốt lên: "Tiểu Vi, anh thích em!"

Lê Chương Vi mừng rỡ không thôi, đây cũng là lần đầu tiên anh nói ra hai chữ thích này với cô (喜欢 bên trung thích là có hai chữ), cô vịn bà vai anh, vui vẻ mà khóc.

Ngô Hiếu Thiên đưa tay lau nước mắt của cô.

"Vừa cười vừa khóc là sao? Thật xấu xí." Cô cười lên khá là đẹp, nhất là mới vừa nãy mỉm cười thần nhiên, ở cùng lúc cao triêu, sau thời gian ngắn ngủi đã in sâu trong tâm trí anh rồi.

Về mặt Lê chương Vi quyến luyến dán lên tay của anh mà nheo mấy lần, cô mới không tin anh vì cô xấu xí, tay của anh dịu dàng như vậy, lại luôn cố ý dùng thái độ hung dữ đối phó cô.

"Có phải vẫn còn rất đau hay không?" Ngô Hiếu Thiên rút ra khỏi thân thể cô, nhìn thấy cô nhú mày một cái, không nhận được tự trách bản thân mình.LQD

"Xin lỗi, vừa nãy anh không chế không được."

Rõ ràng lúc làm trong lòng nghĩ là muốn hung hăng khi dễ cô mọi trận, bây giờ nhìn đáng vẻ cô không thoải mái như vậy, lại cảm thấy không đành lòng.

"Không sao." Lê Chương Vi mỉm cười nói: "Em rất vui mừng vì rốt cuộc em cũng thuộc về anh." Hơn nữa, cô còn nghe được anh tỏ tình, coi như vừa rồi đau đến chết đi sống lại, thì sau khi anh tỏ tình với cô, tất cả đều đáng giá.

Cô cũng không nhận được nhờ mọn nhắc nhở anh: "Hiếu Thiên, anh cũng đã thuộc về em!" Đây là muốn cảnh cáo anh, không thể động lòng với nữ sinh khác, nhất là Tôn Tú Châu, cô rất mong Hiếu Thiên có thể nhanh chóng quên cô ấy đi.

Ngô Hiếu Thiên khẽ gật đầu với cô, thừa nhận cả thể xác và tinh thần đều thuộc về cô.

Anh vừa nãy quá cảm động không cần thận liên nói ra tâm tình của chính bản thân, đương nhiên anh sẽ không dối ý, nếu anh đã đồng ý cùng Lê Chương Vi lui tới, nên quên đoạn tình cảm đơn phương không có kết quả kia.

Có thể trong thời gian ngắn trong tim anh khó mà quên được, lúc thấy Tiểu Bàn sẽ cảm thấy lòng chua xót, nhưng chỉ cần anh chuyển trọng tâm lên người bạn gái hiện tại, những thứ cảm xúc không cam lòng kia nhất định sẽ theo thời gian từ từ biến mất.

"Thật không sao sao?"

Tay của Ngô Hiếu Thiên lại bắt đầu dao động quang ở trên người cô, làn da mỏng manh của cô, cảm giác sờ sờ trên đó sẽ gây nghiện cho người khác mất.

"Vậy anh có thể làm tiếp một lần nữa?"

Nghe thấy anh còn muốn làm tiếp một lần nữa, Lê Chương Vi không khỏi nhú mày, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu với anh.

Cô đã đồng ý sẽ phối hợp với anh, nếu như anh muốn nữa, thì sẽ để cho anh làm tiếp! Cô cũng không thể nào bởi vì việc này mà chết chứ?

Cảm giác không thoải mái cô có thể nhận được, chỉ cần anh cảm thấy thoải mái là được, thật sự cô đã chuẩn bị tinh thần cho Ngô Hiếu Thiên đêm đầu tiên rồi.

"Nếu như em không thoải mái thì phải nói ra!"

Ngô Hiếu Thiên đau lòng hôn lông mày nhú lại của cô, cô quả có chút ngốc quá mức, nếu như anh khôn kiếp hơn nữa, thì sẽ nhào tới khi dễ cô thêm lần nữa quá.

"Nhưng không phải là anh muốn làm lần nữa sao?" Lê Chương Vi sợ hãi nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Thật không sao, em có thể chịu đựng được."

"Đồ ngốc, lần đầu tiên của con gái sẽ rất đau, anh sẽ chờ lần sau."

Đợi đến khi cô khôi phục lại, thì nhất định anh sẽ đè ép cô cả đêm làm đến khi thoải mái mới thôi .

"Anh thật có thể nhận?" Lê Chương Vi có chút lo lắng nhìn anh: "Anh không thể đi tìm nữ sinh khác làm chuyện này!"

"Anh không hư hỏng như vậy có được hay không!" Ngô Hiếu Thiên nuốt chút nữa bị cô làm cho tức chết, anh ôm cô, ôm cô thật chặt trong ngực.

"Ngủ đi! Ngày mai anh còn phải đi làm sớm nữa giờ nữa!"

"Em còn có thể giả làm con nai đi lại trong tiệm sao?" Nhớ lại tối ngày hôm qua vui vẻ, cả đời cô cũng sẽ nhớ chứ nhỉ? LQĐ

Lê Chương Vi núp trong ngực anh, giống như tìm được cảng tránh gió, mí mắt có chút nặng.

"Ừ, nếu như buổi sáng ngày mai em thức dậy được."

"Em nhất định thức dậy được."

Chỉ cần anh vừa buông cô ra, cô sẽ cảm thấy trống vắng, cô chính là cổ chấp lệ thuộc vào anh như vậy, cần anh, mặc kệ anh ở đâu, cô đều muốn dính anh thật chặt.

Lê Chương Vi nhỏ giọng nỉ non, nghe tiếng tim đập vững vàng mà có quy luật của Ngô Hiếu Thiên, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Qua Noel, rất nhanh sẽ tới năm mới, sau khi ngày nghỉ tết Nguyên Đán chấm dứt, thời gian học kỳ chỉ còn lại không tới nửa tháng, dĩ nhiên, chuyện quan trọng nhất cuối học kỳ chính là thi cuối kỳ.

Buổi sáng hôm nay, Ngô Hiếu Thiên học cả đêm đến hai giờ mới lên giường ngủ lại bị giọng nói của người tranh chấp ở tầng dưới đánh thức, mở mắt nhìn, vẫn chưa tới năm giờ rưỡi, anh xoa mắt đi tới bên cửa sổ thăm dò tình hình tầng dưới, thì ra là chủ cho thuê nhà cùng hộ gia đình ở lầu chín bởi vì vấn đề phân loại rác mà rùm beng lên.

Giọng nói của chủ cho thuê nhà vốn đã lớn, bởi vì tranh cãi với người ta nên càng to hơn nữa, anh bị náo loạn đến không ngủ được nữa, dù sao thời gian cũng không cách nhau bao nhiêu, mà cũng không ngủ lại được.

Sau khi rửa mặt thay xong đồng phục, anh nhìn đồng hồ, cách thời gian anh tới nhà họ Lê chờ Lê Chương Vi đi học là khoảng một canh giờ nữa (30 phút), đột nhiên anh nhớ tới bánh bao hấp của mẹ Tôn, vì vậy định trước khi, tính toán đến tiệm Hạnh Phúc ăn sáng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Bonghongxingdep

Sáng sớm nên trên đường rất ít xe cộ, không đến 10 phút là đã đến, ngửi được mùi thơm quen thuộc, vẻ mặt Ngô Hiếu Thiên hạnh phúc mỉm cười.

"Mẹ Tôn, con trai ngoan của mẹ tới rồi!"

Mẹ Tôn ngẩng đầu lên vừa thấy được anh, lập tức đi tới vỗ vỗ bả vai anh: "Hiếu Thiên, tay còn đau hay không? Cơ thể không sao chứ?"

"Dạ, không sao, cảm ơn mẹ Tôn quan tâm."

"Tối ăn điểm tâm sao? Muốn ăn cái gì?"

"Đương nhiên là bánh bao hấp!"

Ngô Hiếu Thiên chỉ vào đồ ăn anh thích ăn nhất nói, chỉ cần nhìn thấy vỏ xốp giòn bên ngoài, nước miếng của anh đã chảy ra rồi.

"Tối đây ngồi bên này, mẹ Tôn giúp con chuẩn bị."

Ngẫu nhiên có khách đi vào, Ngô Hiếu Thiên nhìn trong tiệm một chút, cũng không phát hiện cái người thường ở chỗ này giúp một bác ấy một tay đầu cả.

"Mẹ Tôn, người giúp đỡ của bác đâu rồi?"

"Cô ấy đang chăm sóc con trai ngã bệnh, cô ấy vội vội vàng vàng chạy tới, cho nên tạm thời không có biện pháp đến đây làm việc."

"Vậy một mình bác làm sao làm hết mọi việc được?"

Ngô Hiếu Thiên vừa mới ngồi xuống, liền nghe được những lời này, lập tức đứng lên, lúc trước anh cũng thường tới đây giúp một tay buôn bán, cho nên chào hỏi khách cũng không làm khó được anh.

"Không sao, một lát Tú Châu tới rồi, gần đây con bé cũng dậy sớm, giúp một tay trong tiệm."

Mẹ Tôn nhìn anh một cái, do dự một chút, cuối cùng vẫn là nói nửa đoạn sau nói ra: "Đứa bé Vinh Quang kia cũng sẽ tới đây giúp một tay, trước khi đến trường học, vừa lúc đó cũng có nhiều khách nhất."

"Ha ha, mẹ Tôn, con đã không quan tâm rồi, bác cũng không cần phải sợ ở trước mặt con nhắc tới người kia!"

"Vậy sao? Nghe Tú Châu nói, con đã có bạn gái rồi à? Có phải là cô bé xinh đẹp chăm sóc con trong bệnh viện không?" ***** edit bởi bonghongxingdep

"Đúng vậy, mẹ Tôn, hôm nào đó con sẽ dẫn cô ấy tới cho bác nhìn."

"Được, được, để mẹ Tôn giúp con quan sát thử."

Nói xong, khách lại đi vào. Tiệm đồ ăn sáng Hạnh Phúc này, bán đồ ăn sáng truyền thống vừa rẻ lại vừa ngon, rất được học sinh quang đây cùng người đi làm yêu thích, mỗi ngày đều buôn bán rất tốt.

Ngô Hiếu Thiên cuộn tay áo lên giúp mẹ Tôn một tay buôn bán trong tiệm, cho đến khi Tôn Tú Châu ngủ dậy, Vương Vinh Quang cũng xuất hiện ở trong tiệm mới thôi.

Vì cảm ơn anh, mẹ Tôn đưa một túi to bánh bao hấp cho anh, muốn anh cùng bạn gái dùng khi tới trường, Ngô Hiếu Thiên đang chuẩn bị trả tiền, liền bị mẹ Tôn cản lại.

"Con có thể ăn miễn phí ở tiệm của mẹ Tôn, không được trả tiền."

"Mẹ Tôn."

Ngô Hiếu Thiên ngượng ngùng nhìn bác ấy, sao anh không biết xấu hổ như vậy?

Trước kia khi còn bé là không có tiền để trả, hiện tại anh đã trưởng thành cũng không thể mặt dày như vậy!

"Nghe lời, con thường tới tiệm để mẹ Tôn nhìn con một chút, tâm sự cùng mẹ Tôn, như vậy là đủ rồi."

Mẹ Tôn dịu dàng cười với anh, cái đứa bé đáng thương này từ nhỏ đã không có mẹ, chỉ là nhìn, bà đều cảm thấy không bỏ được!

"Tiểu Thiên, cả nhà mình đều hoan nghênh cậu thường xuyên tới đây ăn uống trắng (tức là miễn phí đó)! Nếu giống như cậu trước đây mỗi ngày đều đến giúp đỡ như vậy, thì mình sẽ không cần phải ngày ngày dậy sớm như vậy."

Tôn Tú Châu mệt mỏi ngáp dài. Gần đây mỗi ngày cô đều thiếu ngủ! Trước khi người làm của mẹ trở lại, mỗi ngày cô phải mang gấu trúc ra ngoài rồi. (Thiếu ngủ nên có quần thâm nơi mắt như gấu trúc áh)

"Tốt, vậy mỗi sáng sớm tôi sẽ tới đây giúp cậu một tay."

Mẹ Tôn dùng sức đánh vào mông con gái một cái, mắng: "Không phải con nói là muốn giảm cân sao? Dậy sớm giúp một tay buôn bán, vận động nhiều bớt ngủ nướng, như vậy mới có thể gầy!"

"Hừ, mình có Vương Vinh Quang sẽ gầy! Mới không cần lao động khổ cực đấy!" Tôn Tú Châu nhỏ giọng lầu bàu.

"Tú Châu." Bị điểm tên Vương Vinh Quang lúng túng nhìn cô, loại chuyện như vậy mà cô không có ý tứ gì nói ra trước mặt khác vậy?

Ngô Hiếu Thiên cười xấu hổ, thấy Tiểu Bàn cùng bạn trai cô ấy quang minh chính đại liếc mắt đưa tình, tim của anh có chút chua xót.

"Mẹ Tôn, Tiểu Bàn, con phải đi." Ngô Hiếu Thiên nhìn đồng hồ, phải tới chỗ Lê Chương Vi mới được. "Chờ bạn gái đi học."

"Được, được, con có việc thì đi trước đi. Hiếu Thiên, lái xe cẩn thận một chút, có biết không?"

"Biết, tạm biệt mẹ Tôn!"

Ngô Hiếu Thiên trước khi đi không nhận được lại nhìn Tiểu Bàn một cái, nhưng là cô ấy đang cùng bạn trai nói chuyện, căn bản không để ý tới anh.

Anh khẽ thở dài, ngồi lên xe mô tô chuẩn bị rời đi.

Không làm được người yêu, vẫn có thể làm bạn bè. Đối với anh mà nói, Tiểu Bàn vĩnh viễn là một tồn tại "rất đặc biệt".

Nhưng mà anh bây giờ đã có bạn gái, nghĩ đến người đó thì trong mắt anh chỉ nhìn thấy một con kanguru con mà thôi, tâm tình của anh thoải mái hơn.

Thật là kỳ diệu! Một thời gian trước anh không để ý tất cả mà đi tranh đoạt tình cảm, bây giờ đối với anh mà nói lại có thể lạnh nhạt mà chống đỡ —— anh chỉ hy vọng Tiểu Bàn có được hạnh phúc mà thôi.

Nhìn Tiểu Bàn rất thích người nam sinh kia, bởi vì cô ấy không có ai cả, trong mắt chỉ có người nam sinh kia, cũng không sai biệt lắm khi Lê Chương Vi nhìn anh.

Bây giờ Tiểu Bàn, xem ra thật hạnh phúc làm cho người khác ghen tỵ!

Nổ máy, Ngô Hiếu Thiên vội vã chạy tới bên cạnh Lê Chương Vi, đó mới là hạnh phúc thuộc về anh.

Cầu còn không được yêu, cùng yêu cũng dễ như trở bàn tay*, anh đã không còn cảm thấy hoang mang nữa, anh phải biết quý trọng người bên cạnh chân chính thương anh mới đúng.

(*) Cầu còn không được yêu, cùng yêu cũng dễ như trở bàn tay: nghĩa là khi muốn yêu thì không được yêu, khi không muốn yêu thì nó lại đến.

Hôm nay anh tới trễ mấy phút, khi tới nhà họ Lê đã thấy Lê Chương Vi đứng ở ngoài cửa lớn một lúc lâu, thời tiết rét lạnh, sợ lạnh nên cô mang bao tay, hơn nữa còn nhảy nhảy tại chỗ.

Ngô Hiếu Thiên vẫn luôn cảm thấy Lê Chương Vi như một con kanguru con dễ thương, bởi vì không chỉ lúc vui vẻ cô ấy cũng muốn nhảy, bây giờ cũng vậy, nhìn cô ấy một chút. Bởi vì sợ lạnh, cô ấy lại không ngừng nhảy tại chỗ.

Thật là đáng yêu làm cho người ta muốn béo má cô ấy quá!

Xe mô tô ở bên cạnh cô dừng lại một cách hoàn mỹ, Ngô Hiếu Thiên dừng xe, tháo bao tay, sau đó béo lên gò má hồng hào của cô, "Xin lỗi, chờ rất lâu à?"

"Sao hôm nay anh chậm như vậy?" Lê Chương Vi oán trách cong môi lên: "Hôm nay vô cùng lạnh, có phải ngày hôm qua anh đọc sách quá muộn cho nên buổi sáng ngủ dậy trễ phải không?"

Ngô Hiếu Thiên lắc đầu một cái, sau đó lấy túi bánh bao hấp ra đưa cho cô. Bởi vì sợ nó nguội, cho nên anh đặc biệt gói kỹ nhét vào trong túi xách, hiện tại đại khái trong túi xách đều là mùi bánh bao hấp rồi.

Lê Chương Vi vừa nhìn thấy túi thức ăn này, sắc mặt liền thay đổi, "Anh đi tìm Tiểu Bàn sao?"

"Không phải, anh thèm ăn bánh bao hấp, thuận tiện đi xem mẹ Tôn một chút, cũng để mẹ Tôn nhìn anh."

Ngô Hiếu Thiên biết mẹ Tôn rất quan tâm anh, trước khi anh xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ Tôn còn đặc biệt nhiều lần chuẩn bị canh cá cùng canh xương cho

anh bỏ thân thể!

“Chính là anh muốn thấy Tiểu Bàn thì có!” Miệng Lê Chương Vi bĩu môi thật cao. Không ngờ anh là bởi vì đi tới Tiểu Bàn bên kia mới bị trễ, lúc cô đợi anh, thay anh làm những thứ kia không phải đều là công toi sao?

Đáng ghét! Cô ghét như vậy, tại sao dễ dàng ghen như vậy, nhưng mà, cô thật sự không khồng chế được mình, vừa nghĩ tới Hiếu Thiên len lén chạy tới gặp mặt Tiểu Bàn, cô liền sợ vô cùng.

“Mới sáng sớm đừng ăn dấm lung tung, nhanh lên xe một chút!” Nếu cô ấy đối với bữa ăn sáng nhà Tiểu Bàn nhạy cảm như vậy, vậy anh cũng không cần chia cho cô ấy ăn, dù sao cô ấy cũng đã ăn ở nhà rồi.

Về mặt Ngô Hiếu Thiên trở nên hơi khó coi, mới vừa nãy muốn nhanh một chút thấy cô bây giờ thấy tâm tình của cô như vậy cũng hoàn toàn biến mất, bởi vì cô hay ghen lung tung như vậy, làm mình làm mẩy, anh thậm chí cảm thấy được tự bản thân mình một đường điên cuồng cố gắng chạy xe tới liền trở nên rất vô vị.

Anh thay đổi, nhưng cô lại không biết gì cả.

Nhưng mà điều này cũng không thể trách cô được, bình thường anh cũng không phải là loại người sẽ biểu hiện cảm xúc thật của mình ra bên ngoài, mỗi lần đối mặt với Lê Chương Vi, hơn phân nửa đều là cảm xúc tức giận, coi như có thỉnh thoảng dịu dàng, tất cả đều là dừng lại lúc anh hung dữ với cô.

“Anh tức giận sao?” Lê Chương Vi nhận thấy vẻ mặt của anh không đúng lắm, vội vàng nói xin lỗi với anh: “Thật xin lỗi, em không cố ý như vậy, anh đừng tức giận có được hay không?”

“Nhanh lên lên xe!” Ngô Hiếu Thiên lườm cô một cái, nếu cô lại lãng phí thời gian, bọn họ nhất định sẽ bị trễ học, vốn là đã trễ anh mới tới đón cô, mà cô còn ở đây nói linh tinh gì thế không biết?

Lê Chương Vi mím môi, uất ức ngồi lên phía sau, nhìn anh nhét lại túi bánh bao hấp vào trong túi xách, đưa nón bảo hiểm cho cô, trên nón bảo hiểm còn lưu lại một chút cảm giác ấm áp.

Lúc này cô mới bắt đầu nghĩ lại tất cả chuyện vừa nãy. Ngô Hiếu Thiên dừng lại xe, liền béo má của cô, khi đó tâm tình của anh cũng không tệ lắm, hơn nữa, anh lại đưa bánh bao hấp anh thích nhất cho cô!

Cô không biết cảm kích thì thôi, lại còn ăn dấm Tiểu Bàn lung tung, cô thật là ngu xuẩn, rất ngu xuẩn mà! “Hiếu Thiên, thật xin lỗi, sau này em sẽ không ăn dấm lung tung nữa, anh tha thứ cho em có được không?”

Vén tấm gương trước nón bảo hiểm lên, Lê Chương Vi tận lực dựa sát lỗ tai Ngô Hiếu Thiên nói như vậy.

Ngô Hiếu Thiên không trả lời, chỉ là chuyển tâm lái xe. Hiện tại lái xe là lúc nên chuyển tâm, bởi vì trên xe không chỉ có một mình anh mà thôi, còn có bạn gái của anh nữa.

Coi như quên an toàn của mình, anh cũng sẽ chăm sóc tốt cô, đây là anh cam kết với bố mẹ của Lê Chương Vi, nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Không ngờ bọn họ lui tới cũng không gặp phải sự phản đối của bố mẹ Lê, nghe nói lúc bắt đầu từng có khuyến can qua, sau đó bọn họ cũng không thể lay chuyển được ý chí của con gái, không thể làm gì khác hơn là đồng ý để cho bọn họ lui tới.

Chỉ là vừa nghe đến con gái bảo bối đòi anh mỗi ngày đều lái xe mô tô chở đi học, bố mẹ Lê gia liên tục cầu xin anh phải chú ý an toàn giao thông, hơn nữa anh vừa mới khỏi, vì thế Ngô Hiếu Thiên đặc biệt đi cầu một cái bùa bình an để trên xe, mỗi lần lái xe, cũng sẽ cẩn thận hơn, rất sợ không cẩn thận sẽ làm người ngồi phía sau rớt xuống cho dù 10 anh cũng không đổi được một thiên kim đại tiểu thư là cô.

Bây giờ anh đặt Lê Chương Vi ở một vị trí rất quan trọng.

So với anh còn quan trọng hơn.

Cho nên lúc này cô ghen là hoàn toàn không cần thiết, chuyện của anh và Tiểu Bàn đã qua rồi, anh vì cô ấy khổ sở chờ đợi, sao không sớm chạy tới bên cô ấy cho rồi chứ?

Nếu như anh nói nhưng lời này cho Lê Chương Vi, nhất định cô lại vui mừng mà nhảy lên ấy chứ?

Ah, ngẫm lại thật là phiền chết người, cô ấy là loại người biểu hiện phương thức vui vẻ rất kỳ quái.

Bởi vì thật là đáng yêu, anh không muốn cho người khác thấy. Cô vẫn tiếp tục duy trì cái loại cao cao tại thượng đó, một thiên kim tiểu thư khó gần gũi uy nghiêm là tốt rồi.

Có thể làm cho cô bộc lộ bản tính chân chính của mình, chỉ có một mình anh là tốt rồi.

“Hiếu Thiên, anh đừng giận em mà! Làm thế nào anh mới bằng lòng hết giận? Hà? Anh nói đi! Mặc kệ là gì em đều nguyện ý làm, chỉ cần đừng giận em.”

Bị cô huyền não làm phiền, Ngô Hiếu Thiên dừng lại lúc đèn đỏ, xoay người dùng sức đẩy cái gương ở trên nón bảo hiểm của cô xuống, quát: “Ngoan ngoan im lặng, về sau lúc anh lái xe, em không được nói chuyện, có nghe hay không?”

Lê Chương Vi ah một tiếng, cách một lúc sau mới cười nói: “Biết.”

Cái loại trò chơi che chắn gió cái lồng này, cô ở trên đường nhìn những tình lữ khác chơi đùa mà! (cái gương nằm ở trước nón bảo hiểm khi kéo xuống để che á)

Làm thế nào bây giờ? Rất thích ah!

Cô cũng dùng sức đánh anh một cái, chỉ tiếc là anh đã quay đầu rồi.

Hơn nữa, anh căn bản không vén lên, làm thế nào đây?

Không sao, con gái báo thù, ba năm không muộn, một ngày nào đó sẽ có cơ hội thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: bonghongxingdep

Lúc đầu sau khi thi xong, trên mặt các bạn học tràn đầy vui vẻ rốt cuộc có thể nghỉ rồi, chỉ có trên mặt Lê Chương Vi là nản lòng, nản chí. Bắt đầu kỳ nghỉ đông, có nhiều thời gian cùng người thương hơn, nhưng Hiếu Thiên lại nói anh phải đi thêm kiếm một phần học phí.

Bởi vì dính đến vấn đề tiền bạc, cho nên cô không thể nào tùy hứng mà nói với Hiếu Thiên là không nên đi làm, chuyên tâm bồi cô là tốt rồi, bộ dáng như vậy nhất định sẽ bị Hiếu Thiên ghét.

Nhưng mà như vậy thì cô phải cùng làm việc để tranh thủ tình cảm rồi, cô rất ghét loại cảm giác này đó!

Cùng các bạn học nói lời tạm biệt xong, Lê Chương Vi đi một mình tới phía nam trường học nơi mà học sinh để xe. Ngô Hiếu Thiên đi xe mô tô luôn dừng ở bên này, mỗi ngày sau khi tan học bọn họ cũng trực tiếp hẹn gặp mặt ở chỗ này.

Bình thường các khoa cùng tất cả các lớp đều tan học cùng một lúc, trong rạp để xe luôn náo nhiệt vô cùng, hôm nay cô vừa đi vào lại phát hiện bên trong rạp để xe không có ai.

Thì ra là kỳ thi cuối kỳ của tất cả các khoa không cùng một thời gian, người đi thi tương đối ít, thậm chí có khoa còn thi xong trước 1~2 ngày để nghỉ đông, như bọn cô phải thi đến ngày cuối cùng, một chút tiện nghi cũng không chiếm được.

Trong nhà để xe khắp nơi đều trống rỗng, nhưng vẫn là rải rác có vài chiếc xe, Lê Chương Vi theo thói quen nhìn chỗ đậu xe của Ngô Hiếu Thiên, nơi đó có hai chiếc xe đậu song song, có một người đứng ở giữa không biết được đang làm cái gì trên xe.

Chạng vạng tối của mùa đông, trời tối rất nhanh, năm giờ là bầu trời lập tức tối lại, trong rạp để xe một mảnh tối đen, Lê Chương Vi không xác định chắc chắn người ngồi đó có phải là Ngô Hiếu Thiên hay không, cho nên cô vừa đến gần, vừa kêu tên của anh.

"Hiếu Thiên, là anh sao?"

Nghe được có người đến gần, động tác của người ngồi đó tăng nhanh hơn, không biết đập cái gì ở đó.

Lúc này Lê Chương Vi đã khẳng định người kia tuyệt đối không phải là Ngô Hiếu Thiên, cô cũng không muốn tới gần, nhưng khi cô phát hiện người kia đang gõ vào chỗ để chìa khóa xe của Ngô Hiếu Thiên thì cô tức giận gấp gáp mà rống to với hắn: "Này! Anh làm cái gì vậy?"

Là đang trộm xe sao?

Cô hốt hoảng nhìn xung quanh, giờ phút này thế nhưng trong nhà xe không có bất kỳ ai, khó trách người kia cả gan trộm xe như vậy.

"Dừng tay! Đó không phải là xe của anh? Người đâu! Có người muốn trộm xe."

Trong bóng tối người nọ đột nhiên đứng lên, đập một cái lên xe, đây là cái khóa rất dễ mở (chắc là đang phá khóa xe), thế nhưng hắn lại tốn ba phút cũng không giải quyết được, hơn nữa còn bị người khác phát hiện.

"Cô tên gì? Mẹ kiếp."

Nhìn thấy hấn hung tợn đạp xe Ngô Hiếu Thiên một cước, Lê Chương Vi đau lòng ngăn lại : "Không cần đá loạn xe của người khác?"

"Đây là xe của cô sao?" Người đàn ông đó hung ác trừng mắt nhìn cô một cái. Nếu trộm không được, vậy thì có con cá tới để trút giận cũng là thoải mái.

"Dừng tay! Có người hay không! Nơi này có người đang phá xe của người khác."

Lê Chương Vi lớn giọng kêu lên, nhưng lại cố tình không có người đi tới chỗ đậu xe này.

"Gọi cái rắm áh? Cái người xú nữ nhân này."

Người đàn ông đó khó chịu vọt tới, một tay bịt miệng cô, phát hiện vóc người của cô rất tốt, khuôn mặt cũng xinh xắn, hấn nhất thời nổi lên sắc tâm, ôm cô bắt đầu sờ loạn.

"Đừng. Únh! Buông tôi ra. Cứu mạng ah."

Người đàn ông đó cúi đầu muốn hôn mặt của cô, Lê Chương Vi đẩy mặt của hấn ra, sau đó dụng lực đạp hấn một cước, tựa như hấn vừa đạp xe Hiếu Thiên vậy.

"Móa!" Người đàn ông đó co chân lại mắng to một tiếng, sau đó tức giận kéo cô ra rạp xe, đi tới góc im lặng phía sau, tiếp hấn nhào tới, đè cô nằm xuống đất.

"Dám đá tôi? Cô không cần mạng nữa rồi!"

Hấn dùng lực đánh cô một tát, sau đó kéo cổ áo đồng phục của cô, lộ ra áo lót viền tơ xinh đẹp bên trong, hấn nhìn một mắt, cả người hưng phấn lên.

"Cô không phải rất biết gọi sao! Đợi chút để tôi cho cô xem cô có thể gọi nhiều hơn không, hả?"

Lê Chương Vi liều chết giằng giằng, nhưng sức lực của người đàn ông này bây giờ quá lớn, hai tay của cô bị kéo chặt phía sau, chỉ còn lại hai chân có thể đá, người đàn ông này rõ ràng ngồi trên chân cô, chế ngự cô hoàn toàn dưới thân.

"Đừng. Buông tôi ra! Cứu mạng ah! Cứu mạng ah."

Lê Chương Vi liều mạng kêu khóc. Cô không thể buông tha, tuyệt đối không dễ dàng buông tha, nhất định sẽ có người tới cứu cô.

Sau khi dự định cái này, cô liền nghe giọng nói của Ngô Hiếu Thiên. "Tiểu Vi?"

"Hiếu Thiên, cứu em! Hiếu Thiên, cứu em!"

Lê Chương Vi lớn tiếng kêu tên Ngô Hiếu Thiên, sau đó giống như là ăn được Spinach (rau bi-na), toàn thân dùng hơi sức cuối cùng đẩy người đàn ông trên người ra. (trong phim hoạt hình thủy thủ Popeye- Oliver; mà nguyên văn của nó là rau chân vịt mà mình thấy để rau bi na thấy hay hơn, nếu các bạn không thích thì thông cảm nhé)

Ngô Hiếu Thiên bị dọa tức tối chạy tới chỗ đậu xe như điên, kéo cổ áo người đàn ông kia bắt đầu đánh. Vừa bắt đầu hấn còn có thể đánh trả cá mảy quền, sau lại bị Ngô Hiếu Thiên dùng sức đánh trúng gò má trái, cả người liền mềm nằm trên đất mặc cho Ngô Hiếu Thiên đánh.

"Hiếu Thiên, dừng tay, đừng đánh, hấn ngất đi rồi."

Bạn học cùng nhau đi về phía nhà để xe dất xe, đang gọi điện thoại thông báo cho giáo viên, vội vàng tới kéo tay Ngô Hiếu Thiên, tránh cho anh đánh chết người.

"Hiếu Thiên, đừng đánh, nhanh đi an ủi bạn gái của cậu!"

Nghe được bạn học nhắc nhở, Ngô Hiếu Thiên lúc này mới buông cái đồ khốn kiếp kia ra, đi tới bên cạnh Lê Chương Vi, dùng sức ôm lấy cô. "Em không sao chứ?"

Nhìn quần áo trên người cô lộn xộn, nhưng thật may là còn có thể che kín cơ thể. Thấy cô cúi đầu đôi tay run muốn kéo khóa áo khoác lên, anh cầm tay của cô, dùng sức bấm một cái, sau đó mới thay cô kéo khóa lên.

"Tiểu Vi, nhìn anh, em thật sự không sao chứ?"

Lê Chương Vi dọa sợ, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, cô liền không ngừng phát run, như thế nào cũng không dừng lại được.

"Em mau trả lời anh!" Ngô Hiếu Thiên bưng lấy khuôn mặt của cô, thật vất vả mới cùng nhìn cặp mắt sợ hãi của cô, anh dùng lực ôm lấy cô, ôm thân thể run rẩy của cô siết thật chặt trong ngực.

"Tiểu Vi, không sao rồi, đã không sao rồi."

Sau khi thi xong, bởi vì có một bạn học nói muốn giới thiệu một việc làm tốt cho anh, cho nên anh liền ở lại trong phòng học cùng người bạn học kia nói chuyện một lúc, ước định cẩn thận thời gian cùng đi phỏng vấn, anh mới từ từ đi tới chỗ đậu xe này.

Bình thường nếu như Lê Chương Vi tới chỗ đậu xe trước, cô sẽ ngoan ngoãn ngồi trên xe của anh chờ anh, anh vẫn luôn cảm thấy trong chỗ đậu xe trường học sẽ không có gì nguy hiểm, cho nên bọn họ luôn là trực tiếp hẹn gặp mặt ở chỗ này.

Không ngờ ở ngày cuối cùng của học kỳ, thế nhưng lại xảy ra sự việc như vậy.

Giáo viên chạy tới hiện trường không lâu, xe cảnh sát cũng đến, giải thích ở hiện trường xong còn chưa đủ, phải đi đồn cảnh sát làm thủ tục mới được, bởi vì lo lắng tình trạng của Lê Chương Vi, Ngô Hiếu Thiên phiên toái bạn học thay anh lái xe tới đồn cảnh sát, anh theo Lê Chương Vi ngồi lên xe cảnh sát.

Ở trên xe cảnh sát, Ngô Hiếu Thiên vẫn ôm chặt cô. Đầu là anh sơ sót, mới hại cô gặp phải chuyện khủng bố như vậy, anh thật muốn hung hăng đánh mình một quyền, để cho mình tỉnh táo một chút.

Ít ngày trước anh mới đã đồng ý với ba mẹ Lê Chương Vi nhất định sẽ bảo vệ cô thật tốt, không ngờ mới không lâu đã xảy ra chuyện như vậy, anh thật không biết nên giao phó với ba mẹ cô thế nào nữa.

Bọn họ lui tới được ba mẹ cô đồng ý, cô đã là trách nhiệm của anh rồi, anh nên quan tâm cô nhiều hơn một chút, chuyện đã xảy ra hôm nay, đã cảnh tỉnh anh.

Anh nên vì cô mà suy nghĩ nhiều một chút.

Trải qua cảnh sát dò hỏi, thì ra là người đàn ông kia là một đám người đặc biệt trộm xe, học kỳ này khu vực thuộc đồn công an đã thông báo có 6 vụ án trộm xe, đều là cùng một loại xe mô tô, hơn nữa tất cả đều là người đàn ông kia trộm.

Lần này làm phiền Lê Chương Vi thấy việc nghĩa hăng hái làm, rốt cuộc kẻ cướp chuyên nghiệp bị tóm.

Rời khỏi đồn cảnh sát, Ngô Hiếu Thiên nhìn chỗ khóa xe mô tô bị phá, bên trái xe cũng có dấu vết xước, nhưng anh không cảm thấy đau lòng chút nào.

Xe là đồ vật, vĩnh viễn đều không thể so với người.

Sau khi nghe chuyện xảy ra, thiếu chút nữa mắng to Lê Chương Vi tại chỗ tại sao vì một chiếc xe chết mà đưa thân vào hiểm cảnh, không đáng giá!

Nhưng anh nhìn được, dù sao Lê Chương Vi vẫn còn sợ hãi, hiện tại mắng cô ấy, sẽ chỉ làm cô ấy sợ hơn mà thôi, càng khó qua hơn mà thôi.

Anh sẽ không trách cứ cô, hiện tại anh chỉ muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, quên đoạn kinh khủng kia, giáo huấn cô cái gì, sau nói tiếp cũng không muộn.

"Tiểu Vi, anh đưa em trở về." Ngô Hiếu Thiên đeo nón bảo hiểm cho cô, sau đó dắt xe từ đồn cảnh sát ra ngoài.

"Em không muốn trở về." Lê Chương Vi dùng sức bắt tay anh lại, liều mạng lắc đầu.

"Em cần phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Ồm em, Hiếu Thiên, em không muốn tách khỏi anh." Hiện tại cô cần chính là anh an ủi. Lê Chương Vi đáng thương mà nhìn anh.

Ngô Hiếu Thiên thở dài một cái, nỗ lực để cho cô ở ghế sau ôm mình, chỉ có thể dẫn cô trở về nhà mình.

Bởi vì không muốn làm người nhà lo lắng, cho nên Lê Chương Vi vẫn không chịu gọi điện thoại về, nhưng Ngô Hiếu Thiên cảm thấy vô cùng đau lòng, và lại nghe nói mẹ Lê Chương Vi ở phương diện tình báo rất có biện pháp, loại chuyện như vậy sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện.

Không bằng vừa bắt đầu đi nhận tội nói xin lỗi, anh thật sự là sơ sót sự an toàn của Lê Chương Vi.

Vì vậy anh gọi điện thoại, cùng di Xuân nói rõ đầu đuôi, cũng đồng ý chờ cảm xúc Lê Chương Vi ổn định một chút, sẽ đưa cô trở về.

Thật may là di Xuân cũng là người hiểu lý lẽ, biết giờ bây giờ Lê Chương Vi đại khái muốn bên cạnh anh, đặc biệt ân chuẩn để cô tá túc bên ngoài, nếu không theo ước định lúc trước của ba mẹ Lê Chương Vi, chỉ có cuối tuần mới có thể qua đêm ở nhà anh.

Lê Chương Vi cùng di Xuân báo bình an xong, kết thúc trò chuyện, lập tức nhào tới trong ngực Ngô Hiếu Thiên.

"Hiếu Thiên, ôm em"

Ngô Hiếu Thiên sợ hết hồn, bởi vì đột nhiên bị cô té nhào vào trên ghế sofa, cô đắm đuối đáng yêu nhìn chăm chăm vào anh, ý đồ dùng cái ôm người thương làm biến mất phần trí nhớ kinh khủng này.

"Trên người em có vết thương, trước xử lý đã rồi hãy nói!"

Ngô Hiếu Thiên lôi kéo cô vào phòng tắm, vốn là Lê Chương Vi không chịu, thấy anh bắt đầu cởi quần áo trên người cô, liền ngoan ngoãn phối hợp.

Chương 21

Cô mặc đồng phục mùa đông, mặc dù bị đẩy ngã trên mặt đất, có quần áo che lại nhiều chỗ cũng không bị thương gì, nhưng tay của cô bị thương có chút nghiêm trọng, còn có bị người đàn ông kia hung ác đánh một tát, mặt của cô đến bây giờ vẫn còn sưng!

Ngô Hiếu Thiên cẩn thận rửa vết thương trên tay cô, sau đó tắm cho cô, người cô đầy mồ hôi, tắm xong như thế mới có thể thoải mái ngủ.

Sau khi trở lại phòng, anh trước bôi thuốc lên vết thương của cô, sau đó sẽ giúp cô sấy tóc, bởi vì bôi thuốc xong, trên tay của cô đầy thuốc, căn bản cũng không thể làm được cái gì.

Đợi đến tóc khô, Ngô Hiếu Thiên liền trực tiếp đẩy cô, kéo chăn chuẩn bị để cô đi ngủ.

"Hiếu Thiên."

"Ngoan, an tâm ngủ! Anh sẽ trông chừng cho em."

Lê Chương Vi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ôm em."

Chỉ là trông chừng cho cô là không đủ, cô muốn anh ôm cô thật chặt vào lòng, muốn cảm thụ nhiệt độ của anh, muốn cùng anh hợp lại làm một.

Vì vậy Ngô Hiếu Thiên cách chần bồng ôm lấy cô.

"Không phải như vậy." Lê Chương Vi bực mình cong môi lên.

"Tình trạng em bây giờ không thích hợp quan hệ." Ngô Hiếu Thiên ngắt chớp mũi của cô. Hôm nay cô bị sợ không nhẹ, anh không muốn vào lúc này khi dễ cô.

"Nhưng người ta muốn mà!" Lê Chương Vi lấy mu bàn tay gõ chân mày của anh.

Bây giờ cô chẳng phải sợ, nhưng cô không có cách nào mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cơ thể rõ ràng rất mệt mỏi, về tinh thần lại không cách nào tỉnh táo.

"Không được, anh không muốn làm với em, em cần nghỉ ngơi." Ngô Hiếu Thiên vẫn lắc đầu.

"Em không ngủ được, làm một chết mới có thể ngủ." Lúc đó cũng không cần đối mặt với một vùng tắm tối sau khi nhắm mắt lại, tinh thần vẫn tỉnh táo nhưng lại khổ sở.

"Thì ra là mỗi lần anh đều làm em một chết phải không?" Ngô Hiếu Thiên cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười. "Không phải rất sáng khoái rất dễ chịu sao?"

Lê Chương Vi đỏ mặt lấy bàn tay đánh anh, cũng không có sức lực nào.

"Nào có người nào vì muốn một chết mới "yêu" hả?" Ngô Hiếu Thiên có ý ờn ào với cô như vậy: "Mọi người đều là vì rất sáng khoái dễ chịu mới "yêu" chứ?"

Chỉ cần cô đừng nhớ lại chuyện kinh khủng xảy ra khi chấp tội đó, cho dù muốn anh kể chuyện cười cho cô nghe anh cũng nguyện ý.

"Xin anh nhường em." Lê Chương Vi lúng túng dừng lại, không nhịn được xấu hổ đánh anh mấy cái. Mặc dù da mặt cô dày, nhưng mà dày đến nỗi phải nói ra nói ra từ kia, cô thật sự không làm được!

Muốn cô trực tiếp yêu cầu thì cô còn dám nói, "Nhanh lên cùng người ta ân ái!"

"Oa, ai cho em to gan cầu hoan như vậy?" Ngô Hiếu Thiên giễu cợt cô.

Lê Chương Vi nhỏ giọng cầu khẩn anh: "Hiếu Thiên, ôm em đi mà——" mặt của cô dán chặt vào anh, khát vọng cùng anh thân cận thêm một chút.

Ngô Hiếu Thiên hôn lên trán cô, lúc này bọn họ cũng sẽ không tiếp tục nói chuyện, chỉ có trao đổi bằng ánh mắt mà thôi.

Một giây kia chính mắt thấy cô bị người đàn ông kia đè trên đất, anh vừa tức vừa giận, trái tim thiếu chút nữa là muốn nổ tung rồi, có lẽ anh mới là người cần cái ôm của cô, cảm giác cô thực sự tồn tại ở bên cạnh mình.

Cho đến một giây kia, mới hiểu được có quan trọng với anh dường nào, có thể nào là quá muộn hay không?

Thật may là cô cũng không bị tổn thương quá lớn, thật là anh kịp thời chạy đến bên cô

“Về sau, đến lượt anh chăm sóc em đến khi em khỏe lại”

Loại cảm giác thiếu chút nữa là bỏ lỡ đó làm anh lo lắng cực kỳ.

Ngô Hiếu Thiên đắp chăn lên người cô, ôm lấy cô, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cô.

Cô đã là người quan trọng nhất của anh rồi, anh tuyệt đối không muốn mất cô.

Lê Chương Vi cảm thấy kinh ngạc nhìn anh, không phải anh ghét nhất là cô dính chặt anh sao? Tình huống bây giờ thì ngược lại, anh thật sự làm được sao?

“Mặc kệ đi đâu, em đều phải một tác cũng không được rời khỏi anh”

“Anh dính chặt em như vậy, không phải là em dính anh!”

Kết quả vẫn giống như trước kia sao?!

Lê Chương Vi cười nói: “Không sao! Chỉ cần anh không ghét bị em dính chặt là tốt rồi”

Mỗi lần anh nói cô đừng dính chặt anh như vậy, lòng của cô cũng sẽ bị thương một cái nho nhỏ!

“Anh không ghét!” Ngô Hiếu Thiên nhẹ nhàng hôn môi cô. “Tiểu Vi, anh có cảm giác đã quen có em ở bên cạnh rồi!”

Người quả nhiên là ti tiện, luôn luôn đến lúc mất đi mới biết quý trọng đã từng có, thật may là trước khi chân chính mất đi anh thử nghiệm đạo lý này rồi.

Anh sẽ học quý trọng hơn nữa,, quý trọng cảm giác bên cạnh có người đáng yêu quý của mình như vậy.

Thỏa mãn không phải là của người độc thân

“Có thật không?”

“Ừ, hôm nay anh mới phát hiện, anh yêu em như vậy”

Ngô Hiếu Thiên không tiếc rẻ nói ra cảm giác của mình với cô, coi như có chút kỳ cục vẫn phải nói ra khỏi miệng.

“Oa! Em rất vui!” rốt cuộc cô cũng chờ đến ngày này!

Lê Chương Vi hé môi, để cho đầu lưỡi anh xâm nhập. Hai người hôn triển miên.

Có thể không giống như kịch tình bình thường vậy, nhưng lại mang theo nồng đậm quý trọng yêu thương, tình cảm giữa họ lại nhảy một bước dài.

Hôn, hôn, Ngô Hiếu Thiên cũng bắt đầu động tình. Dục vọng đàn ông vốn là không chịu được trêu chọc, trên người cô mặc áo T shirt cùng quần cụt của anh, mới vừa nãy anh thay cho cô bộ này, hiện tại chỉ hai ba lần lại bị anh cỡi ra.

Như vậy anh sẽ làm cho cô rất thoải mái rất sáng khoái, để cô mệt chết luôn, cũng làm cho cô nhanh chóng ngủ thật say!

Bàn tay của anh mon trón ngực cô, nơi đó có một dấu vết sưng đỏ, anh đau lòng khẽ hôn lên đó, dùng chính mình an ủi để cô không còn nhớ lại chuyện đó nữa.

Lê Chương Vi vì lòng bàn tay bị thương, cho nên ngoan ngoãn nằm ngang không dám ôm anh, tránh cho thuốc dính vào người anh.

Ngô Hiếu Thiên vừa thương vừa yêu hôn cơ thể cô, đi một đường từ trên xuống dưới đến giữa hai chân cô, cô xấu hổ kêu lên, lần đầu tiên dùng lưỡi nếm thử vuốt ve liếm láp nhị hoa nhạy cảm bên ngoài u huyết của cô.

Lê Chương Vi quả thật muốn điên rồi, cô giãy dụa vòng eo mảnh khảnh, xấu hổ muốn thôi lui, không ngờ anh lại đang thưởng thức mật dịch trắng mà cô tiết ra...

“Đừng trốn, mới vừa nãy không phải em la hét muốn làm tình sao?” Ngô Hiếu Thiên kéo mông cô lên cao.

Đây chính là cô tự tìm mà!

“Người ta xấu hổ mà...” kinh nghiệm sau khi “yêu” lần đầu, anh để cô bày ra tư thế trắng trợn như thế là cố ý khi dễ cô mà.

“Xấu hổ cái gì? Trên người em có chỗ nào anh chưa thấy, chưa sờ qua sao?” Ngô Hiếu Thiên bổ sung: “Chỉ còn chỗ này là chưa hôn qua. Ngoan, để

cho anh hôn một chút.

Lê Chương Vi không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ phối hợp với anh. Ngô Hiếu Thiên cũng không phải là người biến thái ghê tởm gì, có nghe mấy bạn học nữ nói qua, loại trình độ này tất cả mọi người đang làm. Quả nhiên cô vẫn còn quá non, mà bọn họ là thuộc về trên cao, nếu như cô còn non nớt, vậy thì đại biểu anh còn chưa đủ cố gắng.

Được rồi, tối nay bỏ chút căng thẳng xấu hổ, để cho anh hướng dẫn cô, khiến cho kinh nghiệm “yêu” của hai người nhanh chóng nâng cao!

Cô nguyện ý toàn lực phối hợp!

Lúc Ngô Hiếu Thiên cố ý trên chọc, Lê Chương Vi lần đầu tiên nếm cái gì gọi là dục tiên dục từ, anh chỉ dùng môi lưỡi mà thôi liền thành công để cho cô đạt tới cao triều.

Thấy cô gần như thở không ra hơi, phản ứng co quắp không ngừng, Ngô Hiếu Thiên cực kỳ có cảm giác thành công.

“Em thật sự rất nhạy cảm, hơi trên chọc chút đã không chịu nổi rồi”

Gương mặt nhỏ nhắn của Lê Chương Vi lung túng mà đỏ lên, dựa vào anh gấp rút thở hổn hển, cơ thể của cô mà cô có cảm giác không kiểm soát được, khi Ngô Hiếu Thiên tách hai chân cô ra, đem dục vọng căng cứng để ở bên ngoài mật huyết thì cô không nhịn được mong đợi một chút.

Cái loại vui sướng tiêu hồn thực cốt đó là cuộn cuộn không dứt sao?

(*) tiêu hồn thực cốt: có thể hiểu là cảm giác sung sướng mãn nguyện khi hoan ái

Cô không ngừng suy nghĩ, tốt nhất vẫn cứ vui vẻ như vậy là được, vui vẻ cảm nhận, cho đến khi cô không chịu nổi nữa mới thôi.

“Cũng đã cao triều rồi, còn muốn anh đi vào sao?”

Ngô Hiếu Thiên phát hiện ánh mắt cô tràn đầy mong chờ, cố ý ma sát nhị huyệt ướm ướt, chậm chạp không chịu tiến vào.

“Ừm...” Lê Chương Vi đỏ mặt gật đầu một cái.

Cô muốn, cô muốn, mặc kệ mấy lần, cô đều không quản mệt mỏi muốn anh.

“Ừm? Là muốn hay không muốn?”

Nhìn cô thoải mái đến nói không ra lời, dục vọng của Ngô Hiếu Thiên cũng như tên đã lấp vào cung, khát vọng mạnh mẽ đi vào chỗ chật khít ướt át của cô, mà gài vào cô một phen.

“Muốn... Hiếu Thiên, em muốn anh...” Lê Chương Vi vội vàng bầu vú vào cánh tay của anh, trên lòng bàn tay thoa thuốc đều bôi lên cánh tay của anh.

Ngô Hiếu Thiên vội vàng nắm cổ tay của cô, phòng ngừa đụng vào lòng bàn tay bị thương của cô, tiếp đến anh không thể kiềm chế được đưa dục vọng căng cứng nặng nề vọt vào trong cơ thể cô, bắt đầu luật động làm cho hai người vui vẻ không ngừng.

Dục vọng thô cứng ma sát nhị huyệt hoa mềm mại của cô, lần lượt rút ra đưa vào sâu trong hoa tâm, hai người họ đồng thời bật ra tiếng rên rỉ vui sướng, hơi thở dồn dập lồng vào nhau, mập mờ vang khắp phòng.

Khi khoái cảm mãnh liệt tới, sẽ có chút hoảng hốt, cho nên bọn họ ôm thật chặt đối phương, cảm nhận sự tồn tại của đối phương, tâm tình có thể từ từ bình phục lại.

Cao triều đến lần nữa trong nháy mắt, Lê Chương Vi mỉm cười nhìn Ngô Hiếu Thiên, cảm ơn anh tận tâm an ủi cô, hiện tại mệt chết, bắt đầu muốn ngủ rồi.

“Nè” Ngô Hiếu Thiên nhẹ vỗ mặt cô, cô mỉm cười như vậy làm anh có cảm giác tim đập thình thịch. “Rất mệt mỏi sao?”

Lê Chương Vi gật đầu một cái, sau đó tiến tới ngực anh tìm một vị trí thoải mái. Ngô Hiếu Thiên khẽ vuốt ve gương mặt đỏ bừng của cô ở bên tai cô thì thầm nói: “Yên tâm ngủ đi! Anh sẽ vẫn ở cùng với em”

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Bonghongxingdep

Vốn là Ngô Hiếu Thiên muốn bạn học giới thiệu một công việc tốt mà ngắn hạn, chính là bán hàng tết trên các đường phố lớn mà sinh viên hay làm, sau lại Lê Chương Vi xây ra chuyện, anh trở nên siêu cấp bám người, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển từ chối công việc tốt mà bạn học tốt bụng giới thiệu.

Thật may là Trưởng ca cửa hàng thịt bò bít tết bên này có một tin tức tốt cho anh.

Anh vốn là sinh viên làm thêm (part-time) trong cửa hàng thịt bò bít tết mà thôi, ngẫu nhiên có nhân viên trong tiệm muốn đi lính, thiếu hụt này tạm thời để Ngô Hiếu Thiên bổ sung.

Tình cảm nhân viên trong tiệm rất tốt, có người nghỉ việc đi lính, đương nhiên là mở par-ty tiễn nhân viên đó rồi.

Tối hôm đó, Ngô Hiếu Thiên nhận được thông báo, dẫn theo Lê Chương Vi tới tham dự tiệc rượu tiễn Tiểu Liêu, thời gian là mười một giờ sau khi đóng cửa tiệm.

"Tiệc rượu tiễn đưa trễ như thế, thật đặc biệt!" Lê Chương Vi đặc biệt chuẩn bị một bộ mắt kính tặng cho Tiểu Liêu, là cô cùng Ngô Hiếu Thiên cùng đi chọn lựa.

"Không có biện pháp! Bình thường trong tiệm đã buôn bán đến giờ mười giờ rưỡi mà!"

Cho nên tiệc rượu tiễn đưa phải khi đóng cửa tiệm mới có thể bắt đầu.

"Bởi vì phải uống rượu, cho nên chúng ta mới đi xe đạp tới sao?" Ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe đạp, Lê Chương Vi một tay cầm quà tặng, một tay ôm chặt hông của Ngô Hiếu Thiên.

May mắn là đi xe đạp, bằng không ngồi xe mô tô, hơn phân nửa Hiếu Thiên sẽ không nói chuyện phiếm với cô.

"Đúng! Hôm nay mọi người sẽ uống rượu!"

Vì ngăn ngừa vấn đề say rượu, anh nói nghĩ trước phương án giải quyết, đó là đi xe đạp tới, nếu như anh say, tối thiểu cô vẫn có thể đi xe đạp chở anh về nhà.

"Nếu như uống say, sao không nằm ngủ ở trong tiệm!" Nghe nói 2h chiều mai Tiểu Liêu phải đi trình diện, ước chừng 10h-11h sáng, phải xuất phát rồi, anh ta đã hủy mướn phòng rồi, cho nên sẽ phải ở trong tiệm đợi đến trời sáng.

"Vậy anh thì làm sao?"

Ngô Hiếu Thiên quay đầu lại nhìn cô một cái. Cũng không thể để cho cô ngủ trong tiệm được?

"Xem tình hình đã! Nếu như tất cả mọi người đều say, vậy thì cùng nhau chờ trời sáng! Em không phải lo lắng cho anh rồi!"

"Thì anh sẽ không lo lắng cho em rồi phải không?" Ngô Hiếu Thiên lấy tay vỗ đầu cô.

Gần đây, lời nói dịu dàng như vậy anh rất dễ dàng nói ra, mặc dù còn mang theo hung dữ trong giọng nói, nhưng là tình cảm của anh với cô đều biểu hiện ra bên ngoài.

Anh biết cô rất thích.

"Hi hi." Lê Chương Vi nở nụ cười, cảm giác được anh quan tâm, thật sự rất tốt!

"Thật sao! Xin anh lo lắng cho em nhiều hơn, tốt nhất dính em thật chặt."

Cô không giống như dạng làm mình làm mẩy khi yêu đương, tuyệt đối sẽ không bởi vì anh quá dính cô thì sắc mặt cho anh nhìn.

"Về sau anh nhận công việc của Tiểu Liêu, ban ngày thì không thể ở cùng với em! Chỉ là Trưởng ca đã đồng ý cho em đến chơi trong tiệm."

Anh phải đi làm kiếm học phí, trong ngày nghỉ không thể chỉ lo theo cô, cho nên anh có hỏi qua Trưởng ca, có thể để Lê Chương Vi thường tới chơi trong tiệm hay không. Trưởng ca thể nhưng nhiệt tình đồng ý.

"Cái gì chơi? Phải đi giúp một tay trong tiệm mới đúng chứ!" Lê Chương Vi nhớ chủ nhật trước đây tài xế đặc biệt đưa cô tới tiệm, muốn cùng anh tan việc, vừa mới đi vào, Trưởng ca liền kín đáo đưa một đứa bé khóc lớn cho cô, thì ra là có cặp vợ chồng dùng cơm trong tiệm, đột nhiên tranh cãi ầm ĩ lên, đứa bé bị sợ khóc lên, mấy phục vụ một bên khuyên can, Trưởng ca không có biện pháp nào dỗ đứa bé nín khóc, không thể làm gì khác hơn là vừa nhìn thấy cô liền kín đáo đưa củ khoai lang phồng trên tay cho cô.

"Ha ha, hết cách rồi, hình như Trưởng ca rất sợ đứa bé."

"Em cũng vậy rất sợ đứa bé khóc lớn!" Ngày đó làm cô một thân đầy nước mắt nước mũi, ngay cả sau khi trở lại nhà anh, trong lỗ tai hình như cũng còn

nghe được tiếng khóc của đứa bé đó.

"Vậy rồi cuộc em có tới tiệm không?" Ngô Hiếu Thiên quay đầu lại lườm cô một cái, nhưng anh đặc biệt cảm ơn Trương ca chuyện này, vì chính mình muốn nhốt cô ở bên.

Lại bị anh hưng dữ, Lê Chương Vi không để ý lắm, ngược lại còn cười ngọt ngào: "Đương nhiên là muốn."

Cô vì anh đã chịu khổ cực đi rửa chén đĩa rồi, loại chuyện chăm sóc đứa bé khóc lớn như vậy coi như là chút lòng thành! Trọng điểm là anh nguyện ý để cho cô thời thời khắc khắc dính anh, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Gần đây anh có chút chuyển biến, cô đã thấy, biết Hiếu Thiên là thật quan tâm cô, cô ngay cả nằm mơ cũng sẽ cười đấy!

Hai người chậm rãi đi xe đạp tới, tán gẫu những việc vặt, không lâu liền tới quán bất tất, đúng lúc là thời gian đóng cửa tiệm, đã không còn khách nữa.

Bọn họ giúp một tay vệ sinh cửa tiệm sau khi đóng cửa, sau đó có người bày tiệc tiền đưa đặc biệt tối nay ra —— bò nướng sườn, đây là món Tiểu Liêu thích ăn nhất .

Cửa hàng trưởng cầm vài bình rượu đỏ ra, uống thoải mái không cần sợ, tiền này coi như là anh ta chi, Trương ca còn đặc biệt dặn dò nhân viên làm ngày mai tuyệt đối không được uống say.

Qua không bao lâu mọi người làm thành một đoàn, Tiểu Liêu cũng ra ngoài phát biểu cảm tưởng trước khi đi lính, bình thường Tiểu Liêu có thói quen núp ở trong góc phòng bếp, thấy tất cả mọi người theo dõi anh ta, bị sợ đến suýt chút nữa thì tè ra quần.

Trương ca cùng Thái Hữu không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài cứu anh ta, hai người một trái một phải hai bên kèm anh ta, buộc anh ta nếu nói không ra lời, thì ít nhất phải hát một bài hát!

Mọi người bắt đầu ồn ào, không phải là nghe Tiểu Liêu hát không thể, mà bởi vì Tiểu Liêu là một người im lìm, nhìn mọi người không nói ra lời, ca hát cũng không thành vấn đề, trước đây mỗi lần mọi người trong tiệm tụ hội đều chọn ở KTV (karaoke), càng hát về sau đều là Tiểu Liêu một người độc diễn.

Ca thần Trương Học Hữu là thần tượng của Tiểu Liêu, chỉ cần là bài hát của Trương Học Hữu, Tiểu Liêu tùy tiện chọn một bài cũng có thể đọc thuộc lòng, vì vậy cửa hàng trưởng mới mở miệng bảo hát, Tiểu Liêu hát bài "Chúc phúc".

Có người đưa chai rượu cho Tiểu Liêu làm Micro, vì vậy anh ta liền hát lên: "Xin đừng hỏi, xin đừng nói. Bởi mọi thứ không nằm trong lời nói. Lúc này đây, bên ánh sáng ngọn nến để chúng ta được lặng lẽ trôi qua.. . . ."

Lê Chương Vi ôm Ngô Hiếu Thiên, có chút cảm động khi nghe Tiểu Liêu hát. Tất cả các đồng nghiệp trong cửa hàng đều tốt cả! Hại cô cảm động suýt chút nữa thì khóc.

Ngô Hiếu Thiên khoác vai cô, một tay nhẹ nhàng vỗ theo nhịp lên cánh tay nhỏ bé đặt bên hông anh của cô.

Chung sống vui vẻ với nhau một thời gian đột nhiên muốn rời đi, trên mặt mọi người đều lộ vẻ lưu luyến, tại thời điểm này, bên cạnh có người bầu bạn với mình, khiến Ngô Hiếu Thiên cảm thấy thật hạnh phúc.

Anh và Lê Chương Vi, trong tiếng ca cô đơn của Tiểu Liêu, càng ôm chặt lẫn nhau hơn.

Hi vọng vĩnh viễn đều có thể giống như bây giờ, ôm chặt không tách ra.

Kế tiếp mọi người bắt đầu vui vẻ chèn chén, uống rượu, Trương ca đột nhiên lại gần Ngô Hiếu Thiên nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ngô, cửa hàng trưởng muốn tôi hỏi cậu quà tặng lần trước để dùng hay không? Chỉ có cậu là không viết báo cáo thôi đó!"

"Hả?!" Ngô Hiếu Thiên lúng túng nhìn Trương ca. "Cửa hàng trưởng không phải nói ném quà tặng trở lại, mới nộp báo cáo dùng thử sao?" Nói thật, phần quà tặng này đến bây giờ vẫn còn nằm bên trong ngăn tủ ở phòng anh, căn bản không có mở ra.

"Cậu là đầu heo àh! Cửa hàng trưởng là có người nhờ vả làm, cậu không thấy trên tập giấy đó ghi nhất định phải nộp sao?"

Ngô Hiếu Thiên không nói gì mà lắc lắc đầu. Anh căn bản cũng không mở ra, làm sao thấy được?

"Tóm lại, chỉ còn thiếu phần của cậu thôi." Trương ca sử dụng ánh mắt cảnh cáo anh tốt nhất nhanh chóng nộp. "Ah, đúng rồi, còn Tiểu Lê nữa nếu nộp cùng với cậu là tốt."

"Cô ấy cũng có?" Tại sao bọn họ không phát hiện nhỉ?

"Đúng vậy, tập giấy đó nhét phía dưới cái hộp! Các cậu cũng không phát hiện sao?" Trương ca chắc chắn mấy tiếng, trêu chọc nói: "Sẽ không phải là mở ra liền vội vã dùng thử chứ? Cậu cũng đừng dạy hư Tiểu Lê ah."

Ngô Hiếu Thiên không nhịn được mặt tròn trĩnh. "Dạy hư người là cửa hàng trưởng đi! Thế nhưng lại đưa cho nhân viên đồ chơi tình thú trong lễ Noel?" Đây là quà tặng lễ Noel vô văn nhất mà anh nghe được.

"Tóm lại, nhớ nhanh nộp báo cáo, nếu không sẽ trừ tiền lương đó!"

"Vâng, vâng! Sau khi trở về lập tức viết, ngày mai sẽ nộp." Ngô Hiếu Thiên dĩ nhiên biết trừ tiền lương là đang nói đùa, chỉ là Trưởng ca cũng đặc biệt tới đây nói cho anh, vẫn tốt hơn là nên về nhà viết báo cáo rồi nộp cho rồi, dù sao cũng là cửa hàng trưởng chịu sự nhờ vả của người khác, thiếu một phần báo cáo thì không tốt.

Sau khi tiệc tiền đưa chấm dứt, Ngô Hiếu Thiên uống say, bọn họ cũng không ở lại trong tiệm qua đêm, bởi vì sau đó cửa hàng trưởng hét to ai có thể cùng anh ta uống rượu, uống thắng anh ta thì sẽ có thưởng, Ngô Hiếu Thiên sợ bị gọi đi uống rượu, lấy lý do đưa bạn gái về nhà chạy trốn.

Cùng cửa hàng trưởng uống rượu?

Ha ha, chớ có nói đùa, trước đây chưa bao giờ có người nào cả gan dám đi uống rượu cùng cửa hàng trưởng cả.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: bonghongxingdep

Sau khi về đến nhà, Ngô Hiếu Thiên tắm rửa sạch sẽ, sau đó liền nghĩ tới lời dặn dò của Trưởng ca, anh kéo ngăn tủ lấy phần quà vẫn chưa mở ra, chuẩn bị mở ra xem thử.

Lê Chương Vi cũng đi tắm rửa sạch sẽ, cô gần đây len lén theo đồ dùng của mình tới đây, ngay cả áo ngủ cũng cầm hai bộ tới.

Ban đầu Lê Chương Vi sợ mẹ cô nói yêu đương sẽ hoang phế việc học, đặc biệt đưa ra một quy định, chỉ có chủ nhật mới được qua đêm tại nhà bạn trai, nhưng đã đến kỳ nghỉ đông rồi, điều quy định này có thể không cần phải tuân thủ.

Nếu như không phải là Ngô Hiếu Thiên hiểu tấm lòng của ba mẹ cô, mỗi đêm đều kiên trì đưa cô về nhà, thì cô đều muốn ngày nào cũng qua đêm tại nhà họ Ngô rồi.

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng vẫn sẽ có ngày đặc biệt không phải là ngày làm việc của Ngô Hiếu Thiên thì sẽ phá lệ để cô lưu lại qua đêm, giống hôm nay vậy, sau khi rời khỏi bữa tiệc tiền Tiểu Liêu, cũng đã hơn hai giờ đêm, dù thế nào cũng không thể đưa cô về nhà trong khoảng thời gian này, quấy rầy người lớn nghỉ ngơi.

Lê chương Vi tắm xong trở lại trong phòng Ngô Hiếu Thiên, vừa nhìn thấy anh mở chiếc hộp màu trắng ra, bên cạnh là giấy gói quà bị xé ra, nhìn thấy thì cực kỳ quen mắt.

"Hiếu Thiên, anh làm cái gì vậy?"

"Mở quà Noel quá hạn." Ngô Hiếu Thiên liếc cô một cái, sau đó không cô ký mà lấy cây gậy trong hộp ra.

Cửa hàng trưởng tốt, đồ vật bên trong của anh là một dương vật giả màu đen.

"Oa àh!" Lê Chương Vi vừa nhìn, không nhịn được hít vào một hơi.

Ngô Hiếu Thiên không để ý đến cô kêu lên, cúi đầu tự mình viết đại bài báo cáo dùng thử.

Lê Chương Vi không nhịn được tò mò, đưa tay tới Không, cái đồ kia, che miệng lại sợ vừa xấu hổ nhìn chăm chăm nó.

"Làm gì? Muốn dùng thử một chút thật sao?" Ngô Hiếu Thiên lại liếc cô một cái.

"Không có, không có! Làm sao em dám?" Cô vội vã đẩy đồ cây gậy về trước mặt anh.

Nhưng chỉ chốc lát sau sau, cô lại len lén đưa tay tới cầm, lại tiếp tục vừa xấu hổ ừa hiếu kỳ mà nhìn chăm chăm vào nó.

"Muốn dùng thử thì nói một tiếng! Bộ dáng như vậy làm anh không viết được bài báo cáo dùng thử."

"Không cần, không cần!" Cô lần nữa đẩy nó về trước mặt anh.

Chỉ chốc lát sau, khi cô lần thứ ba muốn đưa tay tới, Ngô Hiếu Thiên ngẩng đầu nhìn cô.

"Muốn dùng thử thì nói! Anh có thể dạy em cách dùng——"

Lê Chương Vi nhìn cái đó một chút, sau đó liếc mắt nhìn về phía bụng dưới của Ngô Hiếu Thiên, sau đó không nhìn được lại nhìn cái đó một chút.

"Làm gì? Đang làm so sánh sao?" Ngô Hiếu Thiên không nhìn được hất cằm lên, kiêu ngạo mà nói: "Đồ của anh không thua nó chứ?"

Lê Chương Vi đỏ mặt gât đầu một cái, theo con mắt của cô, thì cả hai đều sần sần nhau, chỉ là cô không có dũng khí ép Hiếu Thiên lấy ra so sánh thử.

Một đồ vật như vậy nằm trên giường, anh còn phải tiếp tục cúi đầu viết báo cáo. Lần thứ ba Lê Chương Vi muốn đưa tay tới, lại bị dọa trở lại, bây giờ đã không dám động thử, không thể làm gì khác hơn là vẫn tò mò nhìn chăm chăm vật đó.

"Cầm đi!" Ngô Hiếu Thiên thờ dài một tiếng, đem đồ vật đó đưa tới tay cô. "Đừng giống như chó con không ăn được xương, mà vẫn nhìn nó chảy nước miếng."

"Cái gì? Người ta nào có chảy nước miếng?!" Lê Chương Vi tức giận đánh bả vai của anh, chỉ là lực chú ý của cô đương nhiên vẫn đặt ở trên cái dương vật màu đen nằm trên tay. "Cái này. Bình thường ở tình huống nào mới có thể dùng được?"

"Anh vẫn còn dùng được, cũng không cần loại đồ vật này." Ngô Hiếu Thiên nhìn bụng dưới của mình một chút, sau đó nhìn cô một cái: "Thế nào, em có muốn dùng thử vật này một chút không?"

"Không có." Lê Chương Vi đỏ mặt, nhỏ giọng nói, "Dùng của anh là được rồi."

Dù thế nào đi nữa anh đã nói anh vẫn còn dùng được, vậy thì chỉ dùng của anh là được rồi!

Cô chỉ cảm thấy tò mò chút thôi, loại đồ vật này. Cô không cần biết cũng không sao, cô gái tốt cũng không thể quá tham lam, cô đã có Hiếu Thiên rồi, không cần phải có loại đồ vật này.

Ngô Hiếu Thiên thật vất vả mới viết xong báo cáo trên tay, phục hồi tinh thần lại phát hiện người bên cạnh vẫn còn rối rắm đồ chơi tình thú đó p, vì vậy một tay đẩy cô ngã lên giường.

"Muốn dùng thử sao?" Anh cầm cái dương vật giả lên, hơn nữa mở chốt mở ra.

Thật ra thì anh cũng chỉ thấy qua vật này trong phim thôi, vật thật là lần đầu tiên đụng phải, vật kia xoay tròn phát ra tạp âm xì xì hơi nhỏ, lổ vào thậm chí còn xoay tròn nữa!

Lê Chương Vi liền vội vàng lắc đầu. "Không...không nên! Em mới không muốn."

"Nhưng trên mặt em rõ ràng viết muốn dùng thử một chút."

"Mới không có!" Lê Chương Vi xấu hổ đẩy anh.

Ngô Hiếu Thiên kéo chân của cô ra, để cho cơ thể mình dựa sát vào cô, sau đó dụng lực đè trên eo, dục vọng bụng dưới giống như bắt đầu từ từ thành hình rồi.

"Như vậy không muốn dùng của anh sao?"

Vấn đề của anh có điểm lạ. "Người ta đã dùng qua rồi!" Lê Chương Vi nói nhỏ, anh chào hàng như vậy giống như cô chưa dùng qua bao giờ sao.

"Cho nên em là có mới nói cũ, muốn dùng thử vật này một chút, có đúng hay không?" Ngô Hiếu Thiên lần nữa cầm cái dương vật giả kia lên, để nó ở trước mặt cô xì xì xoay tròn.

"Mới không có, anh cố ý gài em mà!"

Lần này, Ngô Hiếu Thiên ném đồ vật đó ra xa, ôm cô dùng vật đang từ từ căng cứng lên cọ xát cô.

"Thiên nhiên cũng thượng được rồi!" (ý: dùng đồ tự nhiên mà có là tốt rồi, không biết có đúng không vì tạm thời vẫn chưa tìm ra nghĩa rõ ràng của câu này, nếu có ai biết thì bảo mình biết với.)

Lê Chương Vi nhìn không được cười lên. Mặc dù cô không biết tiếng Đài Loan, nhưng là câu nói này cô nghe hiểu.

Đề mặt anh vùi vào trên cổ cô hôn lại hôn trên choker cô, lưu lại trên da mềm mại của cô những dấu đỏ.

"Bên trong quà tặng của em cũng có một tập giấy, nếu chưa vứt bỏ, thì nhớ viết một báo cáo dùng thử nộp cho Trường ca. " Ngô Hiếu Thiên nhắc nhở cô.

"Em sao?" Lê Chương Vi bị hôn ý loạn tình mê, thì thầm hỏi, "Em cái gì?"

"Món đồ trứng rung của em áh! Quà lễ Noel mà cửa hàng trường tặng."

"Ngày đó sau khi em mở ra, đã để lại nhà anh mà! Em không mang về." Loại đồ vật này nếu cô dám mang về nhà, dì Xuân sẽ bị cô dọa mất.

"Ah? Để trứng rung ở chỗ nào?"

"Anh hỏi em, em làm sao biết được?" Về mặt Lê Chương Vi cực kỳ vô tội.

Chuyện cũng đã qua lâu, bọn họ bây giờ cũng nhớ không nổi vật kia rốt cuộc ném đi nơi nào, nhưng mà cô ở trong phòng khách mở quà, Ngô Hiếu Thiên từ trên giường nhảy xuống chạy tới phòng khách.

Anh lục lọi trên ghế sofa, nếu như cô không cầm về, thì vật đó sẽ còn lại ở chỗ cũ. Quà nhiên, anh tìm được khe hở giữa sofa cầm đồ trứng rung kia lên, về mặt anh lúng túng cầm nó trở về phòng.

"Thật may là không bị ba anh phát hiện." Bằng không thật thì lúng túng cực kỳ.

Chỉ là vật này sao lại rơi vào khe hở giữa các sofa chứ? Ngày đó cô tiện tay ném một cái, nên phải rớt trên ghế sofa chứ?

"Tập giấy đâu?" Lê Chương Vi thuận miệng hỏi một câu.

"Ah —— vậy cái hộp đâu?" Trương ca nhét tập giấy vào phía dưới cái hộp

Hai tay Lê Chương Vi hơi mở ra. "Nơi này chính là nhà của anh mà!" Cho nên, hỏi cô cũng là vô dụng thôi

"A a a a ——" sẽ không phải là cha anh xử lý chứ?

Vì sợ anh lúng túng, cho nên cha anh nhét đồ trứng rung kia vào khe hở sofa, để lần sau còn tìm được, nhưng cha anh không hề đề cập chuyện này với.

Trời ạ, cực kỳ mất thể diện!

"Hiếu Thiên, anh làm sao vậy?"

"Cái hộp kia, hẳn là bị ba anh xử lý rồi!"

"Cho nên?"

"Trứng rung chắc là cha anh giấu đi."

"Cho nên?"

"Rất mất thể diện! Em không phải cảm thấy sao?"

"Cũng được! Chúng ta là người trẻ tuổi mà."

"Cũng bởi vì là người trẻ tuổi mới không cần dùng cái này!" Ngô Hiếu Thiên lúng túng gãi nhẹ.

"Là thế này phải không?" Lê Chương Vi không hiểu hỏi anh: "Người trẻ tuổi cũng có thể dùng món đồ chơi tình thú chứ?"

"Anh biết ngay em vẫn muốn dùng vật kia, em hãy thành thật nói ra! Anh sẽ để em dùng thử."

"Mới không có! Làm sao anh luôn vòng quanh cái đề tài này nhì?" Lê Chương Vi a một tiếng, chỉ vào anh hỏi: "Sẽ không phải là anh muốn dùng chứ?" Cho nên vẫn u oan cho cô, quá ghê tởm.

Hai người tranh cãi, khoi lên đề tài món đồ chơi tình thú, dục vọng Ngô Hiếu Thiên đã thành hình, đầu đón gọi chủ nhân nhanh chuyển sự chú ý tới trên người nó.

Vì vậy Ngô Hiếu Thiên cười nói: "Vật kia đợi đến khi anh không dùng được, rồi lấy ra dùng! Hiện tại, thiên nhiên cũng thượng phải ra khỏi động."
(ý: hiện tại, đồ tự nhiên bắt đầu có dấu hiệu muốn. . .)

Anh cởi quần xi-lip, khiến lộ ra tiểu huynh đệ không thua món đồ chơi tình thú kia, sau đó không nói lời gì với Lê Chương Vi, dùng thực tế để cho cô quên dùng thử món đồ chơi tình thú kia đi.

Phải chờ tới anh không được sao?

Hừ hừ! Đại khái chưa tới năm mươi năm đi!

Dĩ nhiên là Lê Chương Vi sẽ không chống cự, cô đổ mặt mặc cho anh cởi quần áo của mình, âm ỉ cả đêm vì món đồ chơi tình thú, cuối cùng vẫn là dùng của anh thiên nhiên cũng thượng rồi. (chắc là dùng đồ tự nhiên là tốt hơn, ý anh nói dùng đồ của anh thôi không nên dùng đồ giả kia)

Cái này thuộc về đêm kích tình của người yêu, còn khá dài! Cô đã tìm được người mà cô thích nhất trong cuộc đời.

Từ nay về sau, cô khát vọng cảm giác yêu đó, sẽ có người tới hết sức thỏa mãn cô.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Thiên Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.